

ПОЛ
ДОХЪРТИ
УБИЙЦИТЕ
НА
СЕТ

ЗАПАДКИ

ЕГИПЕТСКИ

tryst

ПОЛ ДОХЪРТИ УБИЙЦИТЕ НА СЕТ

Превод: Александър Бояджиев

chitanka.info

Неизвестен убиец преследва десетимата най-прославени воители от войската на фараона. Умъртвява ги по особено жесток начин, за да им отмъсти за отколешна любовна неправда. Сред жертвите му се нареждат още богата вдовица, синът на отдавна обезглавена вещица и млада танцьорка от храма на бог Сет. Един-единствен човек в древна Тива е способен да различи старателно заличаваната връзка между убитите и да посочи кой е извършителят.

Това е само част от динамичния сюжет на „Убийците на Сет“ — четвъртата книга от поредицата „Египетски загадки“ на британеца Пол Дохърти. В нея е възкресен един от най-интересните периоди от хилядолетната история на Древен Египет — зората на Новото царство, когато на трона на фараона се възкачва жена. Първите три книги — „Маската на Ра“, „Храмът на Хор“ и „Жертвите на Анубис“, се радват на голям интерес и широка читателска популярност.

В „Убийците на Сет“ постоянният герой — съдията Амеротке, съвместява ролята на детектив, законодател и езекутор. Четвъртото му приключение е изпълнено с най-много трупове, а разследването е поставено на сериозно изпитание сред пустинните пясъци. Досуц като класиката на историческото криминале — „Китайски загадки“ на Робърт ван Хюлик, „Египетски загадки“ на Дохърти предлагат заплетена интрига, добре балансирана с конкретни познавателни елементи из историята, литературата и бита на тази вълнуваща древна цивилизация.

ИСТОРИЧЕСКА БЕЛЕЖКА

Първата династия на Древен Египет е установена около 3100 г. пр.Хр. От тогава до началото на Новото царство (1150 г.пр.Хр.) Египет преминава през редица коренни преобразования — строежа на пирамидите, появата на градовете по течението на Нил, обединението на Горен и Долен Египет и възхода на религията, основана върху култа към Бога Слънце Ра и към Озирис и Изида. Царството успешно се брани и от чуждите нашествия — най-вече от нахлуващите от Азия хиксози, които го разоряват.

Към 1479 г.пр.Хр. Египет е омиротворен и обединен от фараона Тутмос II: страната е на прага на нов възход и слава. Фараоните преместват столицата си в Тива; изгарянето в пирамидите е заменено с разрастването на некрополите на западния бряг на Нил, а Долината на царете се обособява като гробница на царските особи.

За по-голяма яснота си послужих с гръцките наименования на градовете и на някои други обекти — например Тива и Мемфис, а не с архаичните им египетски имена. С топонима Сакара е описан цялостният комплекс от пирамиди около Мемфис и Гиза. Освен това се спрях и на по-краткия вариант на името на царицата фараон — Хатусу вместо Хатшепсут.

Тутмос II умира през 1479 г. пр.Хр., а след краткия период на несигурност и объркване съпругата му завзема властта и управлява Египет цели двацет и пет години. Страната се превръща в мощна империя и става най-богатата държава в света.

Египетската религия също се развива: процъфтява култът към Озирис. Легендата разказва как този бог, убит от брат си Сет, е възкресен от обичната си сестра и съпруга Изида, която ражда сина им Хор. Новите култове е трябвало да бъдат противопоставени на преклонението на египтяните към Бога Слънце като израз на желанието им за единение на многоликия религиозен ритуал. Защото на тези земи е било присъщо дълбоко страхопочитание към всички живи същества — животни и растения; потоците и реките също са

били смятани за свещени, а техният повелител фараонът е бил обожествяван като възплъщение на върховната воля, царуваща над света.

Към 1479 г.пр.Хр. египетската цивилизация намира израз на струпаните от нея богатства в религиозния живот, церемониала, архитектурата, облеклото, образованието и силния стремеж към охолан живот. Господстващи в тази цивилизация са съсловията на воините, жреците и писарите, а изтънчеността им се долавя в словосъчетанията, с които представят себе си и своята култура. Например фараонът е Златен ястреб, хазната е Дом на среброто, военните времена са сезонът на хиената, а царският дворец е Дом на милион години. Но въпреки смайващия блясък на египетската цивилизация политиката на страната — както вътрешна, така и външна — може да бъде определена единствено като насилствена, кървава и деспотична. Тронът на върховния владетел е неизменно център на интриги, завист и люти стълкновения. Ето каква е политическата арена през 1479 г.пр.Хр., когато на нея се появява блестящата млада Хатусу.

Към 1478 г.пр.Хр. Хатусу вече е успяла да подчини критиците и враговете си — както в родината си, така и отвъд границите на Египет. Тя печели голяма победа срещу царството Митани на север и в същото време съумява да прочисти двора от противниците си, предвождани от великия везир Рахимере. Подкрепя я любовникът ѝ — хитрият и умен Сененмут, когото тя назначава и за основна фигура в управлението си. Хатусу е твърдо решена да наложи волята си върху всички слоеве на обществото и да бъде приета за царица и фараон на Египет.

При всичките коренни промени в древното царство фараоните осъзнават и използват мощта на войската. Споменът за жестокостта на хиксоските племена, които неведнъж са нахлували и окупирали северните територии на държавата, е вкоренен дълбоко в египетската култура и фолклор. „Хиксози“ е общото наименование на азиатските нашественици, които плякосват големите градове по течението на Нил и заплашват целия Юг с пълна капитулация. Те разчитат на ударната сила на добре въоръжените си ескадрони от колесници, които са по-тежки от египетските и имат същия физически и психически ефект върху лековъоръжената пехота на египтяните както танковете върху зле въоръжените пехотинци по време на Първата световна война. В лицето на фараона Ахмазе — дядото на Хатусу, Египет все пак

намира своя спасител. Този владетел напълно реорганизира войската: помага за създаването на по-бърза и маневрена колесница и разделя пехотата от колесничарските ескадрони, които обособява в полкове с имена на животни или на птици от пантеона на египетските божества. Дядото на Хатусу сразява хиксосите и скоро от техните нападения остава само поучителният спомен.

Внучката на славния Ахмазе все така разчита на подкрепата на армията, която защитава Нил и охранява крепостите и замъците, пръснати от Делтата чак до Третия праг на юг. Нито един фараон оттук насетне не се осмелява да се дистанцира от войската, което подхранва надеждите на някои по-амбициозни офицери, че биха могли да се възползват от тази зависимост. Подобни проблеми със сигурност са съществували още през първите години от царуването на Хатусу.

ПРОЛОГ

СЕТ: ЕДНО ОТ НАЙ-СТАРИТЕ И ОПАСНИ ЕГИПЕТСКИ БОЖЕСТВА

Беше третият ден от втория месец на перт^[1], денят, в който червенокосият отмъстителен Сет се опитал да спре ладията на небесния бог Шу^[2]. Ден, в който покълнаха омраза и непримирима враждебност към могъществото на Египет, макар че повечето жители на Тива не забелязаха нищо особено. В предните дворове на големия храм цареше тишина, а търговията по пазарищата беше слаба. Стопаните предпочитаха да останат по домовете си, където се молеха, извършваха обреди и произнасяха заклинания срещу беди и лош късмет. Когато слънцето започна да се скрива, палейки искрящи огънове по върховете на оголените скали над Града на мъртвите по западния бряг на Нил, се разнесе всеобща въздишка на облекчение. Сториха се и възлияния в чест на боговете. Тук-там хората дори излязоха навън, за да видят как лъчите на умиращото слънце горят по върховете на обелиските, покрити със злато. Гаснещият небесен огън сега беше превърнал тези монолитни гранитни колони пред просторните палати на божествената Хатусу в стълбове от светлина. Денят си отиваше, а заедно с него се оттегляше и заплашителната омраза на червенокосия Сет — бога на войната. Той си тръгваше от Черните земи, местата, напоявани от великата река Нил; напускаше плодородната долина Кемет, за да се присъедини към свитата си от войнствени демони, които обитаваха палецата жега и смъртния студ в Червените земи на изток и на запад от Тива, населявани само от лъвовете, пантери и хиени с щръкнали гривни.

В ден като днешния пагубното влияние на тези прокълнати земи бе особено силно. Жителите на Тива се радваха истински на падащия мрак, с който започваше нощното пътуване на Ра в Подземния свят. Но денят не бе привършил: все още бяха възможни лоши срещи, зли дела и дори убийства. Богът Сет, отнел живота на своя природен брат и постоянно враждуващ с племенника си Хор, можеше — като същински

душегубец — да се промъкне обратно по тесните улички на града или по широките му, покрити с базалтова настилка улици. И там, снишен като дебнеща лисица или ровещ из отпадъците плъх, да хвърли злосторната си сянка, подтиквайки покорните на властта му слабодушни мъже да вдигнат нож или кюския срещу себеподобния си.

В храма на Сет — запазено свято място за жреците — имаше параклис от червени тухли. Той бе отделен като самостоятелен кът за поклонение на нактуа — момчетата с яки ръце; така наричаха военните ветерани, пряко подчинени на фараона. Сред тях имаше много герои от битките срещу хиксосите на стария фараон Ахмазе, дядото на сегашната царица Хатусу. Вярно, днес хиксосите вече ги нямаше, но никой не бе забравил изумителните подвизи на фараоновите войски, а сред тях полкът на Сет бе изиграл решаващата роля за спечелването на победата. Групата на нактуа от този полк се състоеше от десетина офицери, чиято дързост и жестокост им бяха спечелили напълно заслужено прозвището Пантерите от Юга или Убийците на Сет.

Ахмазе отдавна се бе отправил в своя последен път отвъд Далечния хоризонт, последван от своя син — бащата на Хатусу, а покъсно и от доведения ѝ брат и съпруг. Царицата, все още не отбелязала двайсетия си рожден ден, бе съумяла да прояви достатъчно мъдрост и кураж за държавник и воин и сега носеше на красивата си глава двойната корона на Египет; крехките ѝ плещи бяха загърнати със священото наметало ненес, а нежните ѝ пръсти с оцветени нокти стискаха здраво държавните символи — ритуалната гега и млатилото.

Времената се променяха, но смелите подвизи на Пантерите от Юга, наричани още Убийците на Сет, не бяха забравени. Бейлет, един от Пантерите от Юга и бивш командир в полка на Сет, сега бе коленичил върху възглавница в храма и не отместваше поглед от молитвената ниша, в която се намираще статуята на страховития покровител на техния полк. Вече прехвърлилият петдесетте Бейлет винаги потъваше в спомени, когато дойдеше тук. И сега миналото изпълваше просторния параклис, чието главно помещение бе построено от специални тухли с цвета на косата на рижия Сет. Колоните на трансептите^[3] бяха издялани от червен порфир; в основата и в горната им част бяха изрязани сочни алени нарове, поръсени с малки зрънца самородно злато.

Подът бе от пясъчник, а на блестящия син таван имаше изрисувани пурпурни звезди и червено слънце. Бейлет познаваше всяка педя от подредбата на параклиса. В долния край, зад наоса, висяха трофеите — щитовете и мечовете, кожените ризници, шлемовете и набедрениците на бойните му другари. Оръжията не бяха почиствани, след като бяха взети от бойното поле, за да бъдат принесени като дар за бога на войната. Бейлет присви очи. Той винаги хвърляше поглед и към своите... Да, ето ги: щитът, широкият двуостър нож, а над тях и шлемът. Колко години минаха оттогава? Най-малко двайсет и пет. Но той никога нямаше да забрави онази нощ, когато съдбата го посочи за свой избранник, а боговете благоволиха да го покриват със слава.

Бейлет вдигна пръсти към лицето си в молитвен жест. Долови слабия мирис на самородната сода, с която бе измил ръцете си, преди да влезе в параклиса, а също така и лекия, но наситен аромат на благовонието, с което бе мазнал китките си. Бейлет бе не само богат, но и доста пълен, защото наистина обичаше да си похапва сочни месца и да си пийва от отбрани скъпи вина. Но тогава, в онази паметна нощ — Нощта на пантерите — бе слаб и строен, с яко тяло, непоколебим и петимен да се увенчае със слава в името на Египет и да бъде удостоен с усмивката на фараона.

Той и осмина негови другари начело с предводителя им Карнак и неговия слуга Небамум се бяха събрали в шатрата на фараона. Ахмазе се бе изтегнал в походния си кожен стол; бронята и оръжието му бяха струпали на висока купчина до него, а любимите коне от колесницата му бяха спънати отвън и пасяха. Фараонът ги погледна умолително.

— На север — рече им той — се простира лагерът на хиксосите. В средата му е издигната специална шатра, в която враговете пазят прочутата си магьосница Мерецегер, земното възплъщение на бога Скорпион. По думите на моите разузнавачи — фараонът не се постара да прикрие страха си — Мерецегер принася кървави жертви и призовава всички демони на града Аварис да попречат на нашия марш напред. — Бейлет, тогава едва на двайсет и пет години, но вече опитен воин, слушаше внимателно. Бе получил медалите на Златната пчела и на Сребърния орел като награда за проявената смелост и за победите си в единични двубои с враговете на Египет. Но магьосниците, вещиците и всякакви чудесии от този род бяха съвсем друго нещо.

Докато слушаше думите на фараона, постепенно осъзнаваше какви ужаси може да сътвори този женски демон на хиксосите. — Когато армиите ни се срещнат — продължи да обяснява фараонът, — Мерецегер ще излезе напред в голяма колесница, теглена от коне, покрити с чулове, киснати в египетска кръв. Колесницата ще влечи военнопленници, които тя ще принесе в жертва на боговете.

Бейлет погледна бързо към своя командир Карнак — набит и як офицер, роден за война. Карнак също бе угрижен: не го тревожеха амулетите и кървавите жертвоприношения, а мисълта за ефекта, който появата на Мерецегер щеше да окаже върху египетската войска.

— Ваше величество! — вдигна ръка Карнак с леко наведена глава и запита: — Значи хиксосите възнамеряват да сплашат сърцата ни, а после да се нахвърлят върху нас, така ли?

— Да — фараонът леко потупваше военната корона, сложена върху специална поставка: — Войниците ми няма да го очакват. Дано боговете са ни на помощ. Защото, след като Мерецегер изиграе номера, ако случайно се подхлъзна, спъна или сторя погрешно движение...

— Може да бъде и по-лошо — прекъсна го Карнак, забравил правилата на протокола. — Хиксосите са лукави и коварни. Съгледвачите ни съобщават за приближаващи пясъчни бури. Ако някоя от тях се разрази в деня на битката и слънцето изчезне от небето, пък и дори само да се скрие зад облак...

— Всички ще сметнат, че е дело на Мерецегер — довърши изречението фараонът. — Ала моите воители добави той с усмивка, — моите Пантери, обичните ми накута могат да предотвратят това зло и да донесат голяма слава на Египет! — той обходи с поглед шатрата, охранявана от мариянусите — личната му стража. — Вам, мои храбреци, е поверено бойното знаме на Сет — фараонът посочи към пода, където то бе поставено с характерната му емблема: главата на злото божество с червеникава коса, щръкнала иззад кучешка маска. — Сет е ваш покровител, сянката му ще бъде с вас и ще ви предвожда, а крилете му от черни пера ще объркват и ще измъчват умовете и сърцата на хиксосите! — Бейлет бе затаил дъх в напрегнато очакване да разбере накъде се насочват думите на фараона. — Утре вечер — продължи върховният владетел — луната ще бъде почти напълно забулена на тъмното небе. Трябва да проникнете в лагера на хиксосите,

да убиете Мерецегер и да се върнете обратно с главата ѝ и с десетте чаши на Скорпиона, които тя пълни с кръвта на жертвите си!

— Да убием Мерецегер! — възкликна Карнак. — Да донесем главата ѝ! И чашите на Скорпиона!

Бейлет бе очарован от идеята. Вече знаеше за десетте златни чаши с изображение на скорпион от чисто сребро с рубинени очи отстриани; навярно чашите стояха в златен поднос.

Сега той се откъсна от унеса на спомените и погледна към полицата, намираща се встрани от наоса. Изправи се, поклони се на статуята и протегна ръка, прошепвайки: „Не е светотатство!“ После се загледа в съкровището, чийто блясък сякаш примигваше на меката светлина на алабастровите лампи, поставени в ниши по стените. Докосна подноса от чисто злато, върху който вече се намираха три от чашите. Взе едната. Тя нямаше дръжка и приличаше на метален бокал — леко стеснена в долната част и висока около педя. Скорпионът от сребърното ѝ украшение стоеше застинал с приготвена за удар опашка. Червените рубини все така блестяха, придавайки зловещо изражение на изображението, сякаш бе живо. Бейлет върна чашата на мястото. Когато умре, неговата чаша също ще бъде поставена върху този поднос...

Коленичи отново върху възглавницата с лек стон заради болката в дясното коляно. Погледна към кошниците с плодове и съдовете с храна и вино, оставени пред наоса. В онази фатална нощ нямаше нито цветя и свежи плодове, нито крепко вино.

След като фараонът сподели тайната в сърцето си, Карнак прие задачата и се оказа прекалено настойчив в изискванията си към тях. Наложил се да гримират, да намажат телата си с мазнина и да посипят оръжията си с прах, за да не хвърлят отблясъци, които да ги издадат.

В следващата нощ избраните накута тихо напуснаха лагера на фараона. Запромъкваха се в тъмнината към лагера на хиксосите като ловуващи пантери. По пътя си срещаха вражески стражи и съгледвачи и мигом ги ликвидираха. Карнак се прояви като блестящ водач долавяше опасността още преди да се появи. Затова деветимата му бойци вярваха, че е бил докоснат от самия Сет. Той се оказа и единственият мъж, предизвиквал някога страх у Бейлет.

Най-после стигнаха скалистия зъбер, надвесен над лагера на хиксосите. Сгушени ниско като глутница, те се загледаха в лагерните

огньовете на неприятеля. Карнак, приклепнал като дебнещо животно, търсеше слабостите и пропуските в защитата на набелязаната плячка. Студеният нощен вятър носеше шума от гуляй, пронизван от време на време от смразяващи кръвта викове и писъци.

— Хиксосите се забавляват с пленниците — прошепна Карнак и обърна към тях почерненото си със сажди лице. — Не допускате да ви заловят живи. Мъжете от полка на Сет не бива да бъдат носени на върлини като трофеи. Ако някой от нас бъде ранен така, че да не може да се движи, длъжни сте да го пощадите и да прережете гърлото му. В случай че не успеем, бийте се до смърт! Хиксосите не знаят що е милост. Мерецегер скоро ще разбере, че сме дошли. Ако ни заловят, ще ни заровят живи в горещите пясъци на пустинята или ще омажат телата ни с мед и ще ни приковат някъде из Червените земи — после огледа хората си един по един и добави заплашително: — Не се оставяйте да ви пленят!

Всички кимнаха. Зверствата на хиксосите бяха познати надлъж и нашир в Южен Египет. Карнак не добави нито дума. От време на време обръщаше леко глава, сякаш очакваше да чуе как звуците от гуляя заглъхват. Египетските шпиони и съгледвачи бяха единомисленици: хиксосите бяха тръгнали в марш на юг от своя град Аварис — първо фаланга пехотинци, следвана от грохота на колесниците и тропота на бойните им коне. Те вярваха в победата си. Бяха толкова нагли, че изпращаха дръзки послания до фараона, нареждайки му да въведе ред в леговищата на хипопотамите из папирусовите гъсталаци по бреговете на Нил отвъд Тива! Вождът им се оплакваше, че ревът им смущавал съня му, и тъй като фараонът явно не можел да се справи с нещата, той лично бил тръгнал на юг, за да реши проблема. Ахмазе знаеше, че единственият му избор е да се бие, но освен силен той бе и изключително хитър фараон. Вярваше, че хиксосите надценяват мощта си, защото разчитаха на наемници измежду скитащите из пустинята племена и разпилените морски народи, докато войската на Ахмазе бе добре обучена, организирана в полкове и оборудвана с нов и поманеврен модел колесници. И все пак врагът имаше две основни предимства: заслужената си репутация на диви и безмилостни убийци и мощта на магьосницата Мерецегер.

— Когато се натъпчат до насита — пошепна Карнак, — ще захъркат като свине — и Пантерите зачакаха с нетърпение. Часовете

сякаш се бяха проточили във вечност. Потъналите в пот тела на накута усетиха и камшика на студения пустинен вятър. Ръцете им се вкочаниха, гърлата им изсъхнаха, а устите им се напълниха с прах. Постепенно лагерните огньовете под тях започнаха да помръкват едновременно със стихващия шум от гуляя. Карнак даде уречения знак. Бе успял да забележи пролуката в хиксоската защита както всяко диво животно, преследващо плячката си. Отвори торбата си и извади малки съдчета с боя и ярко оцветени дрипи и парцали. Другарите му се учудиха. Той им обясни плана си:

— Ще влезем вътре — рече и извади парче връв от торбата. Нареди на слугата си Небамум да се обърне.

— На хиксози ли ще се правим? — попита Бейлет.

— Да, островзори ми соколе. Наблюдавах внимателно лагера: часовите са отпуснати и небрежни. А ние ще бъдем група наперени наемници, които се връщат с пленник.

— Ами ако ни поискат пропуск? Или питат за парола?

— Имаме всичко — Карнак потупа Небамум по рамото и го запита: — Готов ли си? — слабият и жилест слуга кимна в знак на съгласие. Господарят му бе споделил с него плана си, преди да напуснат лагера на фараона. Карнак дръпна назад ръка и зашлеви Небамум през бузата и устата. Бейлет забеляза, че долната устна на Небамум се пукна и потече кръв. — Прощавай — пошепна Карнак и рязна едното му рамо с ножа си, добавяйки още кръв за по-голяма достоверност. Младежът се смръщи от болка, но не протестира. — Оттук нататък влизаме в ролята си — разпореди се Карнак. — Никой да не се обажда. Поназнайвам малко езика на хетите. Часовите са уморени и полупияни от бирата и виното.

Напуснаха скривалището си. Карнак метна въже около врата на Небамум и го поведе като куче. Останалите се стълпиха около тях. Бейлет имаше усещането, че се движи между небето и земята. Усещаше само камъчетата по твърдата почва, чуваше тихото сумтене на другарите си по оръжие и виждаше все по-близките светлини; вече долови и вонята от хиксоския лагер. Групата на накута пое по една от пътеките към него. Минаха покрай пленници, приковани за стълбове. На известно разстояние встрани зърнаха трупове на обесени по палмовите дървета, те се полюшваха в нощния въздух на тъмния фон на небето.

Бейлет стисна оръжията си. Хиксосите бяха стъкмили отбранителна линия от струпани колесници. Тук-там бяха оставени пролуки, където в светлината на факли се тълпяха войници. Когато групата стигна до една от тях, видяха как някакъв хиксос принуждава силom жена с опрян до гърлото ѝ нож да коленичи в прахта, за да я насили за забавление на останалите войници, които дюдюкаха и подсвиркваха. За миг възгласите им спряха, когато Карнак и останалите минаха покрай тях, дърпайки Небамум след себе си. Сцената остана завинаги в съзнанието на Бейлет — хиксози с пуснати до раменете коси и жестоки лица, боядисани с цветовете на войната, и с окачени по тях пъстри сбирки от оръжия и брони, заграбени от победените им врагове. Египетското девойче, видяло не повече от петнайсет лета, бе коленичило голо, а хетският офицер, надигнал препаската си, завираше щръкналия си penis в лицето ѝ. Един от стражите извика нещо. Карнак му отговори на гърлено звучащ език. Мъжът се изсмя.

Египтяните навлязоха във вътрешността на лагера. Вонята от походните нужници бе примесена с плътния мирис на готвено от казаните. Навсякъде лежаха хиксоски войници — някои групирани по подразделения, а други — изтегнати безразборно по земята с винени мехове и чаши до тях. Египтяните отстъпиха, за да мине с грохот колесница с двама вързани за коша ѝ безпомощни пленници, влачени и подмятани в прахта. Наоколо имаше още много доказателства за бруталността на хиксосите: готварски казан, пълен догоре с отрязани глави, от който още се отцеждаше кръв; набучен на кол пленник в страни; до него около врата на друг бе омотано мокро въже и от гърлото му се чуваха задавени звуци и накъсано дишане — въжетo щеше да продължи да се свива, докато пленникът издъхнеше бавно и мъчително. Групата накута навлизаха все по-навътре и вече достигаха шатрите на офицерския състав и на хиксоските благородници. Бейлет не можеше да повярва, че се добраха в самото сърце на лагера, без да ги спрат нито веднъж. Карнак се оказа напълно прав: вземаха ги за такива, каквито изглеждаха — наемници на хиксосите, водещи пленник. Групата стигна до един участък, ограден с набързо вдигната стена. Тук офицерът беше по-бдителен, макар че гледаше достатъчно сънливо. Той застана пред тях с вдигната ръка. Карнак му каза нещо на хетски. Видимо удовлетворен, офицерът отстъпи встрани. Бейлет

долови името на Мерецегер. Очевидно Карнак бе заявил, че водят пленника направо при магьосницата. Навлязоха в царския участък, ограден с пръстен от факли; пламъците им, подхранвани от катран и смола, пращяха силно и хвърляха искри, отнасяни от вятъра. Виждаха се повече стражи, някои от които бяха с церемониални брони. Вдясно бе разположена шатрата на хиксоския вожд, а вляво се издигаше нещо средно между навес и палатка във формата на храм. Вън от него се виждаше голяма кола с олтар жертвеник. На светлината на факлите Бейлет съзря по него белези от кръв. Значи тук Мерецегер извършваше жертвоприношенията!

Карнак се отпрати с тегления от него Небамум с отривиста крачка към храмовата шатра и отметна входното платнище. Бейлет и останалите го последваха. Намиращият се вътре войник, навярно лична охрана, скочи на крака. Обаче Карнак, бърз като нападаща кобра, нанесе светкавичен удар с меч си право в гърлото на пазача. После го прехвана и го положи тихо на земята. Друг член на групата притисна ръка върху устата на поразения, за да заглуши предсмъртното му хъркане.

Магьосницата Мерецегер седеше с кръстосани крака върху купчина възглавници в другия край на шатрата. Бейлет погледна опаленото ѝ от слънцето лице, бръчките около очите и устата и сивата като желязо коса, която се спускаше по раменете. Очите на вещицата бяха същински черни дупки, пълни със злост и омраза, по безкръвните ѝ устни пропълзя лека усмивка.

— Бях права — вдигна тя глава, — когато долових, че смъртта ще ме споходи тази нощ. Предсказанието ми се сбъдна, но поне ще умра в достойна компания. Всички вие, измет на пустинята, ще погинете заедно с мен.

Магьосницата грабна един боен рог, за да изпрати предупредителен призив, но Карнак я изпревари. Той блъсна встрани Небамум и скочи към нея; тя го замери с рога, но водачът на накута успя да се предпази. После светкавично отстъпи, стиснал меч си с две ръце, и нанесе само един, добре насочен удар. Главата на магьосницата отскочи рязко като прекършен цвят и кръвта ѝ бликна в зловец фонтан. Тялото ѝ остана исправено, докато главата се изтъркаля в отсрещния ъгъл. Карнак сякаш бе забравил всякаква опасност, продължавайки да дава заповеди. Той ритна на една страна тялото, от

което продължаваше да шурти кръв, грабна главата за косите и я мушна в една кожена торба. В сенчестия кът зад възглавниците имаше маса, върху която бе подносът с десетте чаши на Скорпиона. Карнак вдигна чашите заедно с подноса и ги хвърли в пълната с кръв торба.

Отвън се чу шум. Водачът на накута посочи с жест на останалите да застанат от двете страни на входа. Влязоха двама войници. Бейлет и другарите му се нахвърлиха върху тях. След кратката и яростна схватка трупове им бяха придърпани встрани. Карнак, стиснал капещата торба, тръгна с бърза крачка към входа на шатрата. На опръсканото му с кръв лице светна усмивка:

— Ако си отидем така бързо и спокойно, както дойдохме, значи наистина боговете са с нас!

Излязоха, минаха през осветения кръг в центъра на лагера и поеха обратно по пътя, по който бяха стигнали дотук. Карнак крачеше решително, стиснал страшната торба в едната ръка, а в другата — дръжката на меча. Спря ги само един часови, заподозрял нещо нередно в торбата. Карнак пусна грубиянска шега и мъжът се отдръпна. Бяха стигнали почти до линията на отрупаните колесници, когато нощният въздух бе раздран от гласа на бойни рогове и от пронизителния ек на тръби. Най-последно бе вдигната тревога. Египтяните видяха как пред тях по входовете изтеглят прегради с настръхнали шипове. Навсякъде войниците скачаха от сън. Задмина ги бегач вестоносец, очевидно с нареждания до постове по предните линии.

— Нямаме избор! — извика Карнак. — Трябва да бягаме!

Сбити плътно един до друг, те се втурнаха лудешки към входа, избран от Карнак, защото войниците там още не се бяха окопитили. Портата, преграждаща пътя за бягство от лагера, все още бе отворена. Първоначално групата на Карнак бе взета за отделение хиксози, вдигнато по тревога. Но един офицер, който се оказа по-схватлив от останалите, се усъмни и извика на войниците си, опитвайки се да отклони египтяните. Блеснаха оръжия. Карнак, Бейлет и останалите се врязаха във вражеската редица. Разрази се жестока схватка, която остана завинаги в спомените на Бейлет. Един кинжал рязна дясното му рамо. Някой нанесе сковаващ удар в левия крак на Небамум и той падна. Спаси го оглавникът около врата, с който Карнак успя да го издърпа.

Най-после успяха да си пробият път. С изключение на Небамум, групата им не бе понесла сериозни поражения, само двама-трима се превиваха от порезни рани. Карнак им изкрещя да бягат с всички сили. След малко бяха въвн от лагера и тъмнината ги загърна. Хиксосите, осъзнали най-сетне случилото се, ги следваха по петите. Но Карнак предварително бе проучил много добре местността и познаваше всяко дере и всяка пътека. Въпреки това хиксоските войници ги догонваха от време на време, принуждавайки ги да влязат в кратки кървави схватки. Неравният, потънал в нощна тъмнина терен не позволи на хиксосите да включат в преследването ескадроните си от бойни колесници. На Бейлет му се струваше, че пътува някъде из Подземния свят. В непрогледния мрак зловещият рев на нощни хищници, доловили мириса на кръв, се чуваше все по-близо. Продължаваха да бягат, надявайки се всеки миг да се окажат в досег с предните постове, като междуременно отправяха молитви да не ги изненада зората, която щеше да ги направи уязвими за неприятеля. Досега щастието не им бе обърнало гръб. Стенанията на Небамум заради болката от раната се засилиха. Карнак извади отнякъде парче плат и го пхна силно в стиснатата уста на слугата си, за да ги заглуши.

— Тихо! — изсъска той.

Продължиха бърдо напред. Зад тях още се чуваха гласовете на преследвачите им, но спасението беше близо. Стигнаха до лагера на египетската войски. Фараонът ги посрещна като пратеници на Ра. Нахраниха ги пребогато — също като на голям празник, след като личните лекари на божествения се погрижиха за раните им. Новината обходи всички: още по изгрев-слънце ги поздравяваха като герои.

Фараонът се разпореди за тържествен парад на цялата египетска войска. От своя трон посред благоуханния въздух, довян от щраусовите пера на ветрилата, Ахмазе нареди да запишат имената на десетимата накуа в Книгата на живота. После обяви, че чиновете и титлите им ще бъдат издълбани по пилоните и портите на царския дворец — Дома на милион години. Наградиха ги с медали. Всеки от героите получи титлата „приятел на фараона“. Главата на Мерецегер и подносът с чашите на Скорпиона бяха тържествено изложени в лагера под звуците на тръби.

Три дни по-късно войските на египтяни и хиксози се срещнаха в кървава битка. Фараонът удържа решителна победа. Бойните

ескадрони на врага бяха сразени веднъж завинаги. Хиляди пленници бяха пратени в синайските мини. След две години вождът на хиксосите помоли за безусловен мир и окончателно оттегли войските си отвъд границите на Египет.

Бейлет излезе сепнат от царството на спомените при почукване по вратата. Някой я отвори широко. Влязоха жрецьт Шишнак и помощницата му Неферта. Някогашният войник Шишнак бе висок и почти връстник на Бейлет. Той още пазеше войнишката си стойка и походка, макар че вече бе леко прегърбен. Застанала до него, жена му Неферта изглеждаше по-скоро като негова дъщеря. Бе облечена в елегантна плисирана роба и носеше намазана с благовония перука. Очите ѝ с цвят на трънкосливка, очертани с тъмен туш, подсилваха миловидността ѝ.

— Отдавна сте тук — рече тихо Шишнак и махна с ръка назад през все още отворената врата.

Влезе прислужник с поднос, на който имаше хляб, дълги резени месо от печена гъска и малка кана с тъмно пиво.

— Върнах се в миналото — изправи се Бейлет.

— В нощта на вашия голям триумф, нали? — попита Шишнак, придърпвайки около раменете си жреческата роба. Бейлет потвърди с кимване, докато гледаше как слугата оставя подноса върху малката масичка до вратата и тихомълком излиза. — Помните, че и аз бях там, нали, господарю? — съвсем не на място го избърбори Шишнак. — Редови пехотинец... — жрецьт посочи подноса с чашите на Скорпиона и добави: — Обичам да ги докосвам. Нали са лични вещи на герои...

— Да, да, разбира се... — кимна Бейлет.

Единственото му желание бе жрецьт да си тръгне час по-скоро заедно с красивата си като кукла женичка. Днес всеки възрастен войник заявяваше, че е участвал в онази велика битка. Беше му омръзнало да слуша спомените на другите.

Тогава фараонът се бе разпоредил всеки от героите му да получи по една от чашите на Скорпиона, и той задържа подноса. Ахмазе бе заповядал да вдигнат специален параклис и бе оставил подноса в него. След смъртта на някой от Пантерите чашата му оставаше тук, върху подноса.

Шишнак шумно си пое дъх, оглеждайки наоколо. Чудеше се под какъв предлог да остави Неферта насаме с офицера ветеран. Тя самата

стоеше неподвижно с престорена скромност, като поглеждаше кокетно изпод дългите си мигли. Бейлет се изкашля нервно и отстъпи в страни: знаеше какво се приказва. Амбициозният и пробивен Шишнак редовно използваше миговете, в които офицерите от полка на Сет идваха тук, за да се помолят в усамотение, навестяваше ги уж случайно със съпругата си и ако някой от офицерите я пожелаеше, тя с готовност коленичеше до него и с изкусните си ръце му помагаше да се отпусне и да се облекчи. Бейлет никога не бе имал подобни желаниа! Не искаше да става длъжник на Шишнак. В храма имаше достатъчно момичета за отпускане и облекчение.

Жрецьт продължаваше да гледа към чашите на Скорпиона. Бейлет се върна с подчертан жест и коленичи на възглавницата си, сякаш бе готов да се моли.

— Да ви оставим ли насаме? — дочу се мекият изкусителен гласец на Неферта.

— Да, да, ако обичате.

Жрецьт и помощницата му си тръгнаха, понесени от вълната на нейните благоухания, и затвориха тихо вратата след себе си. Бейлет не докосна храната. Реши да поговори с Карнак за случая. Идваше тук, за да се помоли и да изкаже благодарността си, а не да търси подобни забавления. Изправи се и преподреди възглавниците, за да му е поудобно, преди да коленичи отново. Защо бе дошъл тук? О, да, за да даде израз на дълбоката си благодарност. Баща му беше обикновен земеделец, но след набега в лагера на хиксосите у Бейлет не бе останал спомен за нищо друго, освен за богатства и разкош. Историята, в която бе взел участие, отдавна вече бе част от тиванския фолклор. Към него и другарите му по оръжие се отнасяха така, сякаш имаха божествен произход като фараона. Дори лукавата малка Хатусу, която бе успяла да разгроми враговете на Египет и да седне на царския трон, се отнасяше към тях с пределна любезност и уважение. Пантерите от Юга присъстваха като почетни гости на всеки важен военен празник, банкет или друга значима церемония.

Сполуката споходи Бейлет и другарите му и те забогатяха. Станаха собственици на селскостопански имоти и притежаваха кораби, които плаваха по Нил чак до Голямата зелена вода на север, а богатствата им се пазеха в Дома на среброто. Имаха плодородни имения и просторни къщи отвъд градските стени. Бейлет се ожени и

му се родиха двама синове и три дъщери. Наричаха го Дясната ръка на фараона. В Града на мъртвите отвъд реката за него бе приготвена великолепна гробница. През онази нощ, когато спечелиха голямата си победа над Мерецегер, Бейлет наистина бе повярвал, че е изживял върховният миг на земните си дни. Пред него никога нямаше да се надигне подобна опасност. И никога вече нямаше да спечели такава слава. Сякаш бе стигнал до Далечния хоризонт и му бяха позволили да броди из полята на блажените. Всичко последвало оттогава сякаш носеше дамгата на по-незначителното. Пантерите от Юга сътвориха големи подвизи при изстреблението на хиксосите, но Бейлет така и не можа да забрави нощта на непознатия дотогава триумф. И все пак имаше нещо, което не беше наред. Той винаги идваше тук в желанието си да открие какво е то.

Сега стана и се приближи до стената, където сръчният художник от двора на фараона бе пресъздал големият подвиг на Пантерите в живи и изпълнени с драматизъм сцени. Бейлет не можа да се сдържи и се усмихна. Разбира се, художниците приличаха на поетите: и едните, и другите си позволяваха максимална волност по отношение на правдоподобността. Според художника Карнак и останалите накута са носели златни брони със сребърни инкрустации, и краката им са били обути в елегантни бойни ботуши, дори е имало придружаващи ги колесници. Бейлет разгледа композицията за кой ли път. Всяка сцена бе част от цялата история: убийството на Мерецегер, изобразена тук като истинско чудовище; оттеглянето, представено не като бягство, а като бавно отстъпление с притиснати един до друг щитове и настръхнали копия...

Бейлет чу шума от отварянето и затварянето на вратата на параклиса, но не се обърна. Само затвори очи и тихом се помоли да не са се върнали Шишнак и съпругата му. Ако се бе извърнал, щеше да види нещо наистина страшно — маскирана фигура с качулка, облечена в червено, което бе любимият цвят на жестокия Сет, с кинжал в едната ръка и с къса, подобна на боздуган бойна тояга в другата. Подплатените меки сандали приглушаваха стъпките на нападателя. Пристъпваше толкова тихо, че се оказа много близо до Бейлет, когато възрастният офицер реши да се обърне...

Смъртта на писаря Ипумер, който бе на служба в Дома на войната, се оказа богато отразена в свидетелските показания. Той живееше под наем в хубава тухлена къща недалеч от пазара за благовония. Много преди съмване хазайката му Ламна, вдовица на офицер от войската на фараона, бе разбудена от силно чукане по вратата при вътрешната стълба. Ламна се занимаваше с приготвяне на средства за разкрасяване и благовония. Отвори очи и изсумтя тежко. После се обърна по гръб и се загледа в тавана от кедрови греди, без да сваля главата си от дървената поставка. Минаваше за заможна жена, но бе дала подслон на Ипумер от състрадание. Не, не беше съвсем вярно. Пълното ѝ лице се разтегна в усмивка и тя плъзна ръце надолу между голите си бедра. Ипумер бе хубав и представителен, при това млад, така че нищо не ѝ пречеше да се надява на случаен лек флирт долу в градината. Защо двамата да не изпият някога по чаша вино в любимия ѝ павилион, окичен с гирлянди от цветя?

Отново се зачука. Ламна затвори очи и изпъшка тихо. Чираците и прислужниците ѝ спяха в отделни помещения в другия край на къщата, а старият вратар бе глух като пън. Тя отметна фините ленени завивки и тънката завеса, окачена около леглото, за да я пази от насекоми. Пъхна краката си в обикновени тръстикови сандали и свали дебелата роба от закачалката на стената. Уви я около тялото си и внимателно я притегна в кръста. После пристъпи бързо до нощната масичка, мазна благовоние по врата си и си сложи най-хубавата перука, напоена обилно с масло. Сега нямаше време да разкрасява лицето си или да си слага бижута, но ако застанеше в сянка, Ипумер можеше и да не забележи бръчките ѝ.

Пак се заудря по вратата. Тя запали маслената лампа и се погледна крадешком в полирания до блясък бронзов лист, който ползваше за огледало. Прецени, че изглежда достатъчно добре, а това бе особено важно: тук в града, я познаваха и трябваше да мисли за името си, следователно видът ѝ имаше значение въпреки ранния час. Грабна маслената лампа, взе връзката ключове от скрина, излезе от спалнята и се спусна надолу по двата реда стъпала. В малкото преддверие алабастровите светилници вече бяха запалени. Ламна сподави раздражението си и пое дълбоко дъх.

— Кой е? — извика тя, макар и да знаеше много добре.

— Аз съм, госпожо!

Ламна отиде до вратата и погледна през пролуката.

— Какво има, Ипумер? — настоя тя.

— Госпожо, моля те, отвори вратата. Зле ми е... — Ламна остави маслената лампа на малка масичка и отключи. Всички мераци за флирт отлетяха. Ипумер се бе облегнал на стената до заслонения вход; едната ръка притискаше към стомаха си, а с другата бършеше слюнката и повърнатото по устата си. Хубавият млад мъж сега бе бледен и с тъмни кръгове под очите, а гладко обръснатото му лице със слънчев загар бе плувнало в пот. — Никак не ми е добре, госпожо...

Той залитна напред. Ламна го хвана здраво за ръката. От него се носеше странна противна миризма. По-късно Ламна винаги щеше да си спомня за нея, когато обсъждаха случилото се със съседите.

— Разбира се — уверяваше ги тя. — Веднага отгатнах, че нещо не е наред. И преди съм виждала препили мъже, но Ипумер миришеше направо гадно. На нещо хем сладко, хем горчиво, също като в работилниците на балсаматорите.

Ламна помогна на младия писар да се изкачи по стълбите до стаята му.

— Дано боговете ми помогнат — с мъка изрече писарят. — Чувствам се много зле. Струва ми се, че ще повърна.

Ламна го побутна леко напред. Знаеше, че в такива случаи е добре да се поеме внимателно голямо количество вода, в която е разтворена дървесна пепел.

— Трябва да те види лекар — настойчиво рече тя, докато му помагаше да влезе в стаята си.

Опита се да го настани на тясното легло, но той отказа:

— Ще седна на стола.

Тя го подкрепи, за да стигне до стола, разположен на централно място в стаята. Някогашна собственост на съпруга ѝ, столът беше с облегалка и подплатена с кожа седалка. Ипумер се отпусна в него. Ламна се разбърза из стаята, за да запали маслените лампи. Писарят бе в окаяно състояние. Единия му сандал го нямаше, а робата му, чиста и гладка, когато бе излязъл, сега бе изпомачкана и цялата в петна от кал и повърнато. Тя излезе бързо от стаята и се върна с празен съд, който постави до краката му.

— Искаш ли да хапнеш или да пийнеш нещо?

Ипумер поклати глава, като не спираше да отваря и да затваря уста. Приведе се напред и повърна шумно в съда; после отчетна рязко

глава и взря поглед в тавана. Ламна остана близо до вратата, опитвайки се да не мисли за противната миризма.

— Ипумер — умолително запита тя, — къде беше? Не е за първи път. Да повикам ли лекаря Интеф?

Младият мъж поклати глава и продума:

— Аз... След малко ще се оправя — и пак се наведе да повърне. Ламна напълни чаша с вода от каната и я постави близо до него. Гледаше го тревожно. През последния месец бе влизала два пъти в стаята му между осем и девет часа сутринта и винаги го бе намирала сгърчен на пода. И в двата случая той й бе казал, че силни болки присвивали стомаха му, докато се връщал у дома. После пристъпите отминаваха. Ипумер бе взел някакво лекарство от доктор Интеф и то спря повръщането. Сега писарят вдигна глава и се загледа в Ламна. — Съжалявам, госпожо, за безпокойството. Ако успея да поспя, ще бъда по-добре...

— Сигурен ли си? Да извикат ли приятелката ти? — продължи да настоява Ламна.

— Не, не — поклати глава Ипумер. — Не искам да ме вижда в това състояние...

„Разбира се!“ — помисли Ламна с горчивина. Когато беше добре, Ипумер си беше красавец — среден на ръст, с добре очертано лице, винаги чист и спретнат, приятно ухаещ и със скъпи дрехи и сандали. Е, имаше връзка с друга вдовица, която живееше наблизко в неголяма къща с градина, но съперницата й с нищо не я превъзхождаше. Казваше се Фелима и беше нисичка и слабовата. Само лукавият бог Бес знаеше какво всъщност намира в нея Ипумер. Ламна продължи да стои на вратата. Колко жалко? Каква загуба! Самата Фелима бе помолила Ламна да даде квартира на Ипумер.

После се замисли и това, което й хрумна, направо я смрази: Ипумер се хранеше само в отбрани гостилници, а приготвяните в дома й ястия бяха винаги вкусни и пресни. Какво бе причинило стомашното му неразположение? Тива гъмжеше от отровители. Всевъзможни мошеници от района край реката продаваха съмнителни прахове и илачи, които като нищо можеха да причинят нечия смърт. Или вдовицата Фелима, която приличаше повече на мишка, отколкото на жена, имаше пръст в отровителството? Дали пък младият писар не бе обещал брак на вдовицата, а по-късно я бе отблъснал?

„Ами аз?“ — растеше тревогата в душата на Ламна. Всички знаеха, че тя забърква всякакви средства за разкрасяване, благовония и пудри за дамите в Тива. В малката ѝ работилничка долу имаше течни и прахообразни смеси, които в неправилни дози също можеха да причинят смърт. Нима пръстът на подозрението ще бъде насочен и към нея?

— Върви си, моля те — немощно извика Ипумер и направи жест с ръка. — Ще поспя малко и ще се оправя.

Ламна изпълни желанието му и затвори вратата след себе си. Върна се в просторната си спалня и се отпусна върху дюшека от гъши пух, поставен върху футон от плътно сбити тръстикови стъбла. Много се гордееше с тъмночервената си поставка за глава с изрязани патешки изображения в краищата, а също и с акациевите ракли, в които бяха подредени многобройните ѝ рокли. Но сега изобщо не спря погледа си върху тях. Не беше редно млад мъж като Ипумер внезапно да става жертва на загадъчни остри неразположения. Тя скочи, прекоси стаята и спря при водния часовник под прозореца. На светлината на една от маслените лампи успя да види, че е между втория и третия час след полунощ. Ламна седна на края на леглото и направи опит да потуши обзелата я тревога.

Съседите ѝ я тачеха като сговорлива, порядъчна жена и тя самата много се стараеше да я възприемат точно така. Откакто сприхавият ѝ дебел съпруг отпътува към Далечния хоризонт, Ламна заживя по достоен за уважение начин: обсъждаше градските клюки със съседите, редовно посещаваше храмовете, молеше се и правеше приношения, продаваше благовонията си на пазара и всяка седмица прекосяваше Нил, за да иде до малката семейна гробница в Града на мъртвите. Понякога вземаше храна и напитки и канеше приятели за празничен престой под хладния навес пред гробничката. После влизаха вътре и оглеждаха с възхита саркофага с мумифицираното тяло на съпруга ѝ и красивите статуетки, ковчезета и дрехи, приготвени за пътуването след смъртта към безкрайния запад.

Ламна се представяше за благочестива и набожна. Винаги престояваше с наведена глава и вдигнати ръце пред голямата статуя на Озирис — първия сред боговете, — която се извисяваше над пътя към Некропола. През останалото време се занимаваше с приличния си занаят, като между другото даваше стая под наем на вече порядъчна

върволица от млади мъже, за които разказваше на съседите си като за обект на приятелски и почти майчински грижи. Отношението ѝ към Ипумер не се различаваше с нищо от това към предходните наематели. Наистина той бе пристигнал от северния град Аварис и беше дарен с доста приятна външност и рядко сладкодумство. Бързо успя да се сдобие с длъжността писар в Дома на войната и с популярност сред хесетките — момичетата в храма, — но спазваше дължимото благоприличие. И без съмнение обичаше да разкрасява миналото си. Скривайки съмненията си, Ламна неведнъж бе слушала разказите му за славната му служба в полковете на фараона, когато Хатусу бе разгромила митанийците в битката при Делтата на север. Но имаше и нещо, което отличаваше Ипумер от останалите млади мъже. Ламна не биваше да го забравя, защото именно то бе причина за появилите се студени тръпки на опасенията. Тя бе запазила тайната или поне бе направила опит да го стори.

Преди много месеци доволно посърбналият Ипумер сподели с нея истинската причина за късните си нощни излизания и прибиранията си в ранните часове на утрото. Ламна, петимна да бъде на всяко гърне мерудия, буквално зажува като пчеличка в нетърпението си да разнесе новината, но в крайна сметка си наложи неприятното задължение да внимава. Защото все пак притежаваше достатъчно здрав разум, за да знае мястото си в град като Тива. Тук всичко бе в ръцете на Великите: Хатусу — възплъщение на Бога; Сененмут — неин пръв министър и любовник; главните жреци на храма и съдиите, а над тях — генералите. Важността на Дома на войната растеше ден след ден. Хатусу разчисти сметките си с враговете, но продължаваше да разчита на подкрепата на елитните полкове извън Тива, чиито подразделения носеха гарнизонна служба в укрепленията и в именията на номарсите от Делтата та чак до Третия праг. Божествената Хатусу бе възродила старата бойна слава на Египет. Всички знаеха разказите за полка на Сет и за Пантерите от Юга, чиято смелост, жестокост и дързост бяха осигурили огромна победа за дядото на днешния фараон. Когато чу за първи път думите на Ипумер, Ламна не повярва на ушите си: бил влюбен в дъщерята на един от тези герои. Коя беше тя, за очите на която се говореше, че били като на кошута? Нешрата — по-голямата дъщеря на генерал Пешеду. „Дано да я води мъдростта на Тот“ — вдигна Ламна ръце и очи към тавана.

Пешеду! Единият от най-богатите и могъщи любимци на фараона, собственик на великолепно имение извън стените на Тива, зорко пазено от десетки слуги и воители. А неговата дъщеря и Ипумер от много месеци насам продължаваха да се виждат на уговорени тайни срещи в нощна доба! Ламна цъкна с език. Знаеше, че двамината не спират да си пишат любовни послания, и един ден любопитството взе връх: тя се промъкна в стаята на Ипумер и прерови отключеното метално ковчеже на наемателя си. Нешрата му бе изпрацала любовни писма, преливащи от страст. Ламна направо се стъписа от откровеността, с която младата жена изливаше чувствата си в съчинените от нея любовни стихове:

*Лудетина лоша е моят любим:
сърцето ми къса с гласа си,
ръцете му палят плътта ми,
душата ми мъчи с целувки...
Но пазя го пленник на моите тайни места.*

Дори хесетките и градските куртизанки биха се изчервили от такива думи! Преди няколко месеца, веднага след разлива, Нешрата замина за Мемфис заедно с родителите си и по-малката си сестра. Оттам писа на Ипумер с извинение за отсъствието си и с молба да не тръгва след нея. Ламна пак бе успяла да прочете писмото: „О, моля те в името на любовта, не идвай при мен! — гласеше то. — Баща ми ще каже, че аз съм причината да дойдеш. Обични мой лотосе, безкрайно съжалявам, че не мога да те зърна. Но обещавам, че щом се върна, първата ми грижа ще е да те даря с удоволствия, които са непознати и в Пределите на вечността.“

Ламна побледня. Нима Пешеду нямаше доверие в дъщеря си и таеше оправдани подозрения спрямо нашия влюбен млад писар? Обзе я страх. Запокити цялата история в задния двор на съзнанието си решила да не мисли повече за нея. Пешеду беше важен и влиятелен човек. Винаги можеше да наеме побойници измежду шляещите се край пристанищата бивши войници, ако искаше да постигне нечия смърт. Дали именно това не бе сполетяло Ипумер? Нима бе наказан за

дързостта и нахалството си? Ами ако и тя се озовеше в сянката на възмездието?

— „По-силен си от най-доброто вино — занарежда на себе си Ламна, — по-сладък си от всеки пресен мед...“

Да, това също бе стих от поема, написана от Нешрата. Връзката ѝ с Ипумер нямаше нищо общо с лековатите флиртове. Едно бе сигурно — те наистина бяха лягали заедно под осеяното със звезди небе!

Ламна поразпита внимателно тук-там из предните дворове на храма и по пазарището. Разбира се, за продавачките на благовония не бе особено трудно да събират слухове за приближените до Дома на милион години. Генералшите, жреците и главните писари не скриваха интереса си към новите начини за разхубавяване. Младата Хатусу бе заявила склонността си към елегантна красота и останалите жени в двора се надпреварваха да ѝ подражават. Първоначално Ламна нямаше успех, но накрая все пак съумя да разбере, че Нешрата била замесена в скандал заради нещо повече от флирт. Мълвата носеше, че сексуалната постъпка на момичето била достойна за възхищение.

Ламна чу някакъв звук и се обърна. Въпреки че спалнята ѝ се намираще на втория етаж, тя бе взела необходимите предпазни мерки срещу змии и плъхове. Беше натрила с котешка лой щурца под вратата и със смес от терпентиново масло и тамян бе опушила за дезинфекция креватите — своя и на младия писар.

— Ще трябва да го направя отново — измърмори тя. Настани се по-удобно на леглото. Мислите ѝ се върнаха към Ипумер, който ѝ бе причинил толкова безпокойства напоследък. Той често се измъкваше през нощта. Сега за трети път се върна в лошо състояние, оплаквайки се от остри стомашни болки. Вече не можеше да става и дума за случайност или съвпадение. Ламна се смъкна надолу в леглото. После понамести пълните си крака и притисна буза към облегалката за глава. Помисли, че не е зле да види какво става оттатък и дали наемателят ѝ има подобрене, но потъна в неспокоен сън.

Три часа по-късно прислужницата ѝ я събуди с чаша разредена бира с хвойнов сок и мек хляб, изваден наскоро от пещта. Тя хапна и пийна набързо, изми се в съда с благовония, донесен от прислужницата, облече робата си, обу здравите си пазарни сандали и излезе от стаята. Вратата на Ипумер не беше заключена. Когато я отвори, Ламна с облекчение го видя да лежи на леглото с вдигнати

нагоре колене, положил едната си ръка на стомаха. Въздухът в стаята вонеше, но той поне се бе сетил да приближи съда до леглото. Ламна отиде до него. Лицето на Ипумер бе плувнало в пот, а очите му бяха полуотворени.

— Как си, Ипумер? Да изпратя ли за лекаря?

— Не, не — изстена писарят. — Още е рано.

Ламна излезе на пръсти от стаята, мина по коридора и се качи по стълбата до покрива на къщата. Тревогата ѝ се засили. Тя се огледа. Огненият диск на слънцето се бе показал и лъчите му искряха по облицованите със злато и сребро върхове на обелиските при двореца. От улицата под нея изрева магаре. Някакъв водач на камила крещеше ругатни към колата, препречила пътя му. Шумът от гласовете по пазарището ставаше все по-силен. Ламна коленичи на молитвената рогозка, затвори очи и отправи мислите си към боговете. Добро ли вещаеше новият ден? Да, днес бе празникът на Бес — грозния бог, изобразяван като джудже! Предния ден Ламна бе забравила да се помоли. Тя притисна нервно устните си с пръсти: не беше ли денят, белязан с проклятието на Сет? Ламна осъзна, че ѝ е потребна помощ отвсякъде, и се обърна на север, за да почувства дъха на Амон в студения утринен бриз, но така и не успя да се съсредоточи.

Слезе долу и погледна болния мъж. Имаше промяна, но към лошо. Ламна реши, че вече е крайно време. Тя положи върху главата си перука, взе малкия си слънчобран и една тръстикова кошница и излезе на улицата. Търговци се суетяха, заемайки местата си, на ъгъла двама бръснари се сдърпаха заради клиент, слуги обикаляха с кошници край първите сергии. Ламна се спусна по една тясна уличка, мина покрай някаква занемарена градина и спря пред масивна дървена врата. Почука и отвътре ѝ отвори доктор Интеф. Той обърна към Ламна съсухреното си маймуноподобно лице. Не ѝ отне много време, за да разбере, че снощи бе пил до късно: по дрехата му се виждаха тъмночервени петна и бе не обръснат. Той се насили да ѝ се усмихне. Ламна му продаваше прахове под пазарната цена, а понякога изпиваха заедно съдина с вино. Сега тя му описа набързо симптомите на Ипумер. Лекарят се обърна, влезе и почти веднага излезе отново, а тя побърза да се върне у дома с капките опиум и билковата каша, които ѝ даде. Обаче Ипумер отказа да приеме и двата цяра. Така че на Ламна не ѝ оставаше нищо друго, освен да нареди на прислужницата си:

— Отивай да доведеш доктор Интеф!

Не мина много време и докторът, вече малко по-чист, бе въведен в къщата. Той залитна леко в спалнята на писаря, преди да огледа пациента. После нави ръкавите на дрехите си и отвори кошницата, с която бе дошъл. Постави на масата малка статуя на бога Тот, изобразен от резбаря като птицата ибис. После измърмори няколко заклинания и се разпореди Ламна и прислужницата ѝ да му помогнат, за да приготви отвара от маково семе, изпражнение от муха, смола и мед, примесен с пчелен восък. После добави няколко капки масло в отварата и разтри всичко това с чукало в дървено хаванче. Любимата гъска на Ламна влезе поклащайки се в стаята. Лекарят я изхвърли с шут навън.

— Тук не е за животни — измърмори той. — Пречат на силата на лекарството ми.

Ипумер губеше съзнание и отново се свестяваше. Изглеждаше ужасно: лицето му беше бледо, а по бузите му се виждаха сини петна. От време на време едва поемаше дъх. Колкото повече усилия полагаше лекарят в опита си да го накара да поеме различните каши, толкова по-зле се чувстваше пациентът. Интеф се ядоса не на шега. Разтвори дрехите на младия писар и Ламна зърна петната по гърдите и стомаха му. Тя видя и чаршафите, оцапани от Ипумеровите нечистотии. Интеф го покри отново. После се изправи и го загледа. Силни тръпки започнаха да разтърсват тялото на Ипумер. Ламна разбираше достатъчно, за да разпознае хриповете на смъртта в гърлото му.

— Не мога да направя нищо повече! — завайка се Интеф.

— Отровен е — заяви категорично Ламна.

— С какво? — запита Интеф.

— Не знам — прошепна дрезгаво тя. — Но причината не е нито болестта на тресавищата, нито развалена храна или вода. Поел е отрова и ще умре.

Ипумер се загърчи; гърдният му кош рязко се издуваше и отпускаше, а очните му ябълки не спираха да се въртят. Опита се да каже нещо и от гърлото му се изтръгна само едно име:

— Нещрата!

После тялото му се разтърси за последен път и се отпусна; главата му се наклони встрани с отворени очи и зейнала уста. Интеф го покри със завивката, а Ламна се разплака, без да знае дали скърби за

себе си или за младия мъж, на чиято ужасна смърт бе станала свидетелка току-що. Интеф я стисна за рамото.

— А сега? — попита той.

— Ще трябва да повикаме пазителя на трупове — отговори Ламна. — Ипумер ще бъде отнесен в помещенията за балсамиране при храма на Сет.

Макар и неохотно, Интеф трябваше да се съгласи. Законът бе категоричен: всяка жертва на предполагаемо отравяне подлежеше на задължителен оглед от страна на храмовите лекари в Дома на смъртта при храма на Сет.

— Страх ме е — продума тихо тя.

Интеф я потупа леко по рамото:

— Няма от какво да се боим.

Но погледът му говореше, че не казва истината.

— Чу добре последното, което изрече Ипумер — не се съгласи тя. — Той спомена името на Нешрата.

— Коя е тя? — попита безцеремонно Интеф. Ламна помисли, че той не може да не знае, но все пак му обясни набързо и шепнешком. От време на време тя поглеждаше страхливо към трупа, започнал да изстива под оцапаното ленено покривало. Интеф я изслуша, опитвайки се да крие собствената си тревога.

— Някой ще умре заради станалото тук — бе мрачното заключение на Ламна. — А нали знаеш каква е присъдата за отровител? Заравят го жив в Червените земи!

[1] Сезонът на покълването. Дванайсетмесечният календар на египтяните е разделен на три сезона, чиито особености се определят от пълноводието на Нил. — Бел.прев. ↑

[2] Космическо мъжко божество, персонифициращо атмосферата. — Бел.прев. ↑

[3] Напречен неф в храмова постройка. — Бел.прев. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

ЖИВОТНОТО СЕТ: ЧУДНОВАТА ТВАР С ТЯЛО НА ХРЪТКА. ИМА ИЗВИТА МУЦУНА, ЦРЪКНАЛИ УШИ И
ОЧИ КАТО БАДЕМИ

— Ваше благородие, тя заслужава смърт!

Валу, Очите и ушите на фараона и главен обвинител в Тива, намести леко коленете си върху възглавницата, докато опипваше внимателно с поглед съдията, който бе седнал на своя стол, подобен на трон. Пред него бе украсената с резба маса от сандалово дърво, поела тежестта на книгите и свитъците със законите и декретите на фараона. Изразът на неотстъпчивост не слизаше от лицето на дребния и набит Валу; устните му бяха стиснати и той не спираше да отрива ноктите на пръстите си във фината тъкан на мантията си, докато свитите му длани почиваха върху подвитите му колене. На врата му висеше златна верига, украсена с драгоценни камъни като символ на високия му пост; меката долна част на едното му ухо бе украсена със сребърно копче, а по китките и пръстите му просветваха скъпи гривни и пръстени.

Той бе подготвен добре за днешното дело. Трябваше да се отсъди с дължимата справедливост в името на фараона. Валу долови раздвижване и тих звук в корема си, но запази спокойствие. До вратата над него стояха в готовност прислужниците: личният му лекар с лекарство за облекчаване на спазмите и носителят на столчето с походно гърне, които винаги придружаваше обвинителя. Стомахът и червата на Валу бяха постоянна грижа за него и за семейството му и понякога притеснителна, но винаги чудесна тема за разговор. Въпреки всичко грижите за незначителните му здравословни проблеми не притъпяваха нито наблюдателността му, нито язвителността на езика му, горчив и опасен като кобра. Валу, в началото на трийсетте си години, презираше защитника на обвиняемата, коленичил вдясно зад нея. Меретел беше даровит книжовник; добре познаваше законите и бе хвален като голям учен хуманитарист в Дома на живота, но сега се намираще в съда, тоест на бойното поле, и трябваше на практика да покаже качествата си.

Валу се вгледа в истинския си опонент — Амеротке, върховния съдия в Залата на двете истини, застинал сега със замислен поглед в проницателните си очи. Беше облечен в снежнобяла ленена роба, окичена околоръст със златисти пискюли. Главата му беше обръсната, с изключение на един черен кичур коса, спуснат покрай дясното ухо. На раменете му бе наметната къса полуофициална златиста дреха, а върху гърдите му блестеше медальон с изображение на Маат — богинята на справедливостта, държаща перото на истината в едната си ръка, докато коленичи пред баща си Ра. На златната гривна над лявата китка на Амеротке имаше същия знак, а пръстените на двете му ръце носеха изображенията на Тот, Маат и Анубис — култовите божества на писарите, истината и възмездието. Валу разглеждаше тези бижута с едва прикривана завист. Един ден той щеше да бъде съдия и може би също като неговия Амеротке щеше да спечели благоволенieto на фараона. Но засега трябваше да изчака преценката на магистрата за скандалния случай на отравяне, станал повод за сочни клюки из храмовете и пазарищата на Тива.

— Валу — бавно изрече Амеротке. — Смъртта няма да избегне никого. Но тук трябва да бъде въздадено правосъдие в името на фараона.

— Ваше благородие — придърпа назад ръкавите на мантията си. Очите и ушите на фараона, — случаят не е особено сложен. Аргументите на обвинението са ясни, а доказателствата са повече от убедителни. На третия ден от четвъртия месец на настоящият сезон писарят Ипумер, чиновник на служба в Дома на войната, е излязъл от жилището си и се е прибрал в ранните часове на следващия ден с оплакване от остри болки в стомаха. По-късно Ипумер умира в страшна агония въпреки вниманието и грижите на неговата хазайка и услугите на един лекар... — Валу направи малка пауза, за да подсили ефекта от думите си. — Тялото му е взето и отнесено в Дома на смъртта, намиращ се под храма на Сет, където лекари от Дома на живота са направили необходимия преглед на трупа в съответствие с предписанията на закона и са стигнали до заключението, че Ипумер е умрял от рядко срещана в този град отровна настойка, извлечена от особена порода усойница... — Валу прекъсна изказването си и погледна вдясно, където седяха писарите, измежду които и родственикът на върховния съдия Пренхое. Те съсредоточено и

старателно записваха всичко казано и сторено в залата. — В състояние сме и да покажем — продължи Валу, като извиси глас и се обърна към Нешрата, която бе коленичила на възглавницата до адвоката си Меретел, — че обвиняемата е купувала няколко пъти същата отрова от един ловец на скорпиони, който търгува на пазара за билки недалеч от голямата стоянка за кораби на Нил — тук Валу се върна в изходната си позиция, протегна напред ръцете си и занарежда: — Благородни Амеротке, в случая причината и следствието определят съвсем ясно развитието на събитията. Ипумер е загинал от отровата. Той е имал навика да излиза късно през нощта. Всички знаем за връзката му с тази млада жена. Знаем, че същата е била отегчена от неговите настоятелни молби. Както и че е купила от същата отрова, от която е загинал Ипумер. Казусът, пред който сме изправени, е ясен като бял ден. Обвиняемата Нешрата е виновна за убийство чрез отравяне. Тя го е подготвила и извършила със зъл умисъл, затова законът трябва да я накаже с максималната си строгост! Тя трябва да бъде заровена жива в Червените земи!

Драматично произнесените думи на Валу предизвикаха викове и стонове не само от страна на пазачите и прислужниците, стълпени около входа зад него, но и от публиката, която седеше в напречния неф вляво на Амеротке зад колоните в Залата на двете истини. Валу се вгледа в загриженото лице на Пешеду — бащата на Нешрата, и почувства, че го обзема заслужена гордост. Син на земеделец, той се бе издигнал единствено благодарение на боговете, дарили го с такива умения в правните спорове, че бе забелязан от везира Сененмут, който го обсипа с покровителството си. Като главен обвинител Валу можеше да повдигне съдебно преследване срещу всеки жител на Тива. Той бе жезълът на съдебната справедливост в името на фараона, но като обикновен човек тихомълком се наслаждаваше на удоволствието да нанася удари на високопоставените, богатите и силните на деня.

Главният обвинител се върна сепнато към действителността. Амеротке се бе наклонил леко напред с ръце, поставени върху коленете, когато изрече:

— Събрали сме се тук, за да възстановим справедливостта в името на фараона, поради което са ни нужни конкретни доказателства, уважаеми Валу. Нали така, Меретел? — обърна се съдията към младия адвокат, който кимна утвърдително.

— Господарю Амеротке — пристъпи към отговора си адвокатът на Нешрата, — не оспорвам, че обвиняемата е имала, хм, флирт или някакво си там отношение с мъртвия писар. Нито че Ипумер е починал след поглъщане на отрова. Не отричам и че Нешрата е купувала отрова от ловец на скорпиони. Но няма нито едно пряко или косвено доказателство, че клиентката ми е дала тази отрова на писаря Ипумер.

Амеротке се загледа в Нешрата, която, облечена в красива бяла рокля, бе коленичила върху възглавницата; на врата ѝ имаше огърлица от корналин, а по пръстите и китките ѝ се виждаха скъпи бижута. Носеше плътна черна перука, чиито богато омаслени плитчици ограждаха хубавото ѝ лице, стигайки почти до раменете ѝ. Тя никак не приличаше на отровителка — имаше привлекателни фини черти, изразителни тъмни очи и уста, която всеки мъж би искал да нацелува. Съдията ѝ се усмихна. Почувства съжаление към нея, защото тя излъчваше същата съдържана елегантност, която той познаваше от съпругата си Норфрет: онова спокойствие и увереност, които по всяка вероятност криеха силен характер и упоритост. Амеротке се бе запознал внимателно с обстоятелствата по делото преди процеса. Беше обсъдил въпроса и с Норфрет, тъй като цяла Тива бе развълнувана от станалото. Той наистина съжеляваше обвиняемата: независимо дали щеше да бъде оправдана или призната за виновна, след процеса доброто ѝ име щеше да стане на пух и прах, а честта на благородното ѝ семейство да бъде опетнена завинаги.

— Нешрата — обърна се съдията към нея, — Ипумер посети ли те в нощта на смъртта си? Срецна ли се с него тогава?

— Не, ваше благородие.

— Ти положи клетва — напомни ѝ Амеротке. — Закле се над свещените свитъци под взора на богинята Маат. Възмездието за клетвопрестъпничество е жестоко!

— Не съм се срещала с Ипумер — зазвуча по-високо гласът на Нешрата. — Не бях го виждала най-малко пет седмици преди смъртта му.

— А знаеш ли защо е излизал онази нощ, а също и друг път през нощта?

— Не, ваше благородие.

— Получаваше ли писма от него?

— Постоянно, ваше благородие — остана спокоен гласът ѝ. — В тях той молеше за среща и ме уверяваше в любовта си. Понякога отговарях, друг път — не.

— А отровата? — попита Амеротке. — Защо такава пагубна смес с била потребна на млада, богата и красива жена като теб?

— Тази отрова се използва за много неща, господарю, може да питате всеки ловец на скорпиони. Прибавя се в средства за разкрасяване, а служи и за почистване на петна от дрехи и скъпи платове.

Думите на Нешрата бяха посрещнати със смях, но съдията вдигна ръка:

— Искам тишина в залата! — и огледа строго публиката. После хвърли взор към дъното на залата, където слугата му, джуджето Шуфой, стиснал слънчобрана на господаря си в ръка, се стараеше да привлече вниманието му със светнали от нетърпение очи. Той буквално подскачаше, така че Асурал, началникът на храмовата стража и далечен роднина на Амеротке, бе принуден да сложи едната си ръка върху рамото на дребния мъж, призовавайки го към спокойствие. Шуфой улови погледа на господаря си и закима отривисто. Съдията му бе заръчал да обиколи продавачите на церове, отрови и билки из Тива, за да разбере за какво би могла да се ползва въпросната субстанция. Очевидно Нешрата казваше истината.

— Не го оспорваме — обади се Валу. — Много от отровите се ползват и за друго, освен за убийство. И все пак не е ли странно, че почитаемата Нешрата, която не е криела, че иска да се отърве от писаря Ипумер, на няколко пъти е купувала от същото вещество, а после той се е връщал от нощните си похождения със спазми и пристъпи за повръщане?

Да, но къде е доказателството, че във въпросните нощи Ипумер се е срещал с Нешрата, помисли си Амеротке и отново направи жест, приканвайки към ред и спокойствие в залата. После се заредиха свидетелите: лекарите от Дома на смъртта, извършили аутопсията; ловецът на скорпиони, продал отровата на Нешрата; хазайката Ламна; съседката Фелима; прислужници от дома на обвиняемата... Всички те твърдяха, че между девойката и писаря е имало продължителна връзка, но нищо не можеше да свърже момичето пряко с убийството. Съдията погледна в ляво през колоните на портика към тучната зеленина на

храмовите градини, напоявани по канали с води от Нил. Спря за миг поглед на бълбукащ фонтан; недалеч от него зърна сърна, която пасеше под клоните на смокиново дърво. Тамошната хладина му подеждва успокоително.

— Уважаеми Амеротке? — усмивката по лицето на главния обвинител не се понрави на съдията. — Имам и друг свидетел.

— Призовете го — отговори му сухо съдията.

Разсилните в храма изведоха напред някакъв доста нечист и раздърпан мъж. Горната му дреха бе покрита с петна и стегната в кръста с най-обикновено въже, но сандалите на краката му бяха от добро качество. Външният му вид и играещият в ръката му ясен бастун говореха, че по всяка вероятност обикаля пътищата като амбулантен търговец из селата около Тива. Беше висок, с изпито лице, обгоряло от слънцето, но с буден и настойчив поглед. Асурал го подкани да произнесе клетвата, след което амбулантният търговец коленичи на поставените за целта възглавници. Валу пристъпи към изслушването му с необходимото предисловие.

— А сега — заключи главният обвинител — ни кажи къде и какво си видял през нощта, когато е умрял Ипумер.

— Работих до късно — отежна гласът на мъжа в смълчаната зала. — И тъй като не успях да вляза в града, преди да затворят портите, наложи се да остана отвън... — Амеротке кимна. Градските порти се затваряха след подаване на стражевия сигнал с рог от раковина. — Върнах се обратно по пътя — продължи човекът. — Нощта беше много хубава: имаше пълнолуние. Тръгнах да търся за подслон някоя малка горичка, където да поспя. Намерих си уютно местенце до дувара на имението на генерал Пешеду.

— Как разбра, че е неговото? — попита съдията.

— Много лесно. Че кой не знае Къщата на Златната газела, както я наричат хората от народа заради изрисуваните емблеми върху главната порта... Та тръгнах аз покрай обиколната стена, откъм която минава каналът за отвеждане на вода от реката до къщата. Там има заслонени финикови палми, много удобни за през нощта... Тревата е мека и не опалена от слънцето. Таман свалих багажа и се настаних удобно, и чух стъпки по пътя, та се надигнах да погледна кой минава.

— Кога стана това?

— Ваше благородие, портите бяха току-що затворени, така че трябва да е било малко след полунощ.

— И кого видях?

— Млад мъж. По-късно, като ми показаха трупа му, разбрах, че е бил Ипумер. Крачеше много бързо. На едната ръка държеше тояга, а в другата носеше винен мех; през рамото му бе метната кожена чанта. Аха, рекох си, минава нечий любовник. Видях лицето му на лунната светлина. Имаше щастливо изражение и нищо не говореше за здравословни проблеми, защото човекът тихо си припяваше някаква песен. Любопитството ми се разпали и го проследих с поглед по пътя надолу. Там в стената има мъничка странична врата. Толкова е тясна, че слугите я наричат иглено ухо. Та именно тази врата се отвори и от там излезе някаква фигура.

— Видях ли кой беше?

— Не, господарю, но видях, че Ипумер и фигурата си рекоха нещо.

— Другият глас мъжки ли беше или женски?

— Съвсем не знам, ваше благородие, но двамата се целунаха.

— Може да е бил и мъж, нали? — настоя съдията.

— Че защо не, господарю.

— Погледни обвиняемата — разпореди се Амеротке. — Можеш ли да заявиш без колебание, че е била тя? Но не забравяй, че си под клетва! Животът на младата жена може да зависи от думите ти.

— Не мога да го кажа, ваше благородие — амбулантният търговец се поклонил на Амеротке, — просто не мога. Приличаше на жена, а и двамата се отдалечиха хванати за ръка. Върнах се при багажа си, но не можах да заспя... Защото, такава... от много време... не бях лягал с жена. Коремът ми бе празен, а гърлото — сухо. С две думи, завидях на късмета, дете бе споходил писаря.

— И остана да лежиш буден, така ли?

— Да, ваше благородие.

— Върнаха ли се влюбените?

— Около час по-късно. Чух тих говор. Портичката се отвори, а Ипумер тръгна по пътя.

— Как изглеждаше тогава?

— Беше весел и много доволен.

Амеротке облегна главата си на високия гръб на стола. Слугите на Нешрата и вратарят на имението се бяха заклели, че господарката им не е напускала стаята си, камо ли къщата. Съдията кимна на амбулантния търговец и човекът продължи:

— После Ипумер мина покрай мен. След малко страничната портичка се отвори отново. Излезе някаква фигура и пое по стъпките на предните двама, но след малко се върна.

Амеротке облегна лакти на страничните поставки на стола, подобен на трон, и се почеса по бузата.

— Видя ли кой беше?

— Не, господарю, но съм сигурен, че беше жена. В нощния въздух се разнесе силен аромат на парфюм. Освен това зърнах и обилно напоена с масло перука.

— Забелязал си го тогава, така ли? Но не и при първата фигура?

— Точно така, господарю, защото мракът бе почнал да отънява, а се появи и утринният бриз.

Амеротке се приведе леко напред:

— Кажи ми сега, след като знаеш, че Ипумер е умрял от отравяне: смяташ ли, че някой му е дал нещо за ядене или пиене? Мислиш ли, че е носел храна със себе си?

— Видях винен мях.

— А първата фигура? — продължи да настоява Амеротке: — Носеше ли чаши, храна или поднос?

— Сигурен съм, че не. Те веднага се прегърнаха и започнаха да се целуват.

— Получава се нещо странно обаче — отзова се Амеротке със същата настойчивост. — Ипумер е дошъл до Къщата на Златната газела и се е срещнал с някого. Допускам, че загадъчната личност може и да го е отровила, но за целта е трябвало да донесе храна, чаши или някакъв поднос, нали така? — пълно мълчание бе отговорът на въпроса му. — Същинска загадка — продължи съдията. — Две фигури излизат от Къщата на Златната газела: едната посреща Ипумер, а другата се появява след заминаването му... — Амеротке отново погледна към Нешрата: — Не забравяй, че си под клетва. Кажи ми какво прави през онази нощ.

— Останах в спалнята си на втория етаж. Прислужницата ми спи отвън на сламеник. Вече чухте нейните показания, както и на

вратаря... А прозорците са с решетки.

— Следователно — рече съдията, — за да излезеш от спалнята си, ще трябва да минеш покрай прислужницата, така ли?

— А тя спи много леко.

— И ако съм разбрал правилно, не може да се слезе по стълбите, без да те види вратарят? — Амеротке събра пред гърдите си пръстите на двете си ръце и ги изправи нагоре. Както прислужницата, така и портиерът бяха надлежно призовани и положиха клетва под страх от смъртно наказание, ако лъжесвидетелстват. Съдията бе сигурен, че са казали самата истина. — Е, тогава кои са били двете мистериозни фигури, срещнали се с Ипумер? — Амеротке погледна вдясно. Пешеду бе седнал на невисок стол непосредствено зад колоните; до него бяха съпругата му с пълно като месечина лице, както и по-малката сестра на Нещрата — високо миловидно момиче на не повече от четиринайсет лета. — Царски обвинителю, искам да ви попитам нещо — продължи съдията към Валу. — Знаете ли дали Ипумер е бил познат в къщата на генерал Пешеду? Бил ли е в приятелски отношения с някой от обитателите ѝ?

Валу поклати глава и обясни:

— Познавах го, но направо го мразех.

Откъм генерал Пешеду и събраните около него се чу тихо одобрително шушнене.

— Ето защо е съмнително — продължи Амеротке, — че някой е излизал от къщата, за да го поздрави с нескрит изблик на чувства, така ли е?

— Да, но искам да отбележа, че обвиняемата скри нещо. При огледа в Къщата на Златната газела забелязах, че спалнята ѝ гледа на север, прозорците наистина са с решетки, но едната от тях е изплетена от папур и може да се извади и да се постави отново. Освен това в стаята ѝ има въжена стълба в случай на пожар.

Адвокатът Меретел се опита да протестира, че прислужницата със сигурност е щяла да се събуди от свалянето на дървената решетка и спускането на въжената стълба, а и почвата в градината била мека и краката на обвиняемата щели да бъдат окаляни. Валу презрително изсумтя, а публиката се раздвижи. Писарите напрегнаха вратове да чуват по-добре. В кратката суматоха Амеротке се сети, че сутринта, докато се изкачваше по Пътя на сфинксовете към храма на Маат, го бе

догонил пратеник от везира Сененмут с вестта за грозното убийство в храма на Сет: един от големите герои на Тива — генерал Бейлет, е бил намерен убит жестоко; главата му е била размазана с подобната на боздуган къса бойна тояга, а очите му са били извадени. Освен това е било открито и тялото на някаква хесетка, полуизядена от крокодили.

— Господарю? Ако се чувствате уморен... — гласът на Валу извади Амеротке от унеса му. — Имам и други свидетели... — добави обвинителят.

— Тогава да чуем показанията им.

Амбулантният търговец се изправи, поклони се и отиде в дъното на залата. Мястото му зае млад писар. Той произнесе неспокойно клетвата, след като очисти устните си с разтвора от природна сода.

— Казвам се Хепел — започна той. — Писар съм в Дома на войната. С Ипумер бяхме приятели, по-точно колеги...

Нещо тревожеше силно младия писар. Амеротке даде знак. На Хепел поднесоха чаша вода и той я изпи на един дъх.

— Кажете ми сега — започна Амеротке, — що за човек беше приятелят ти Ипумер? И защо тук не виждам нито хора от семейството му, нито други роднини или близки.

— Той дойде от Аварис, ваше благородие. Учил е в тамошните школи и донесе препоръчителни писма. Запазени са в архива. Беше самотник и живееше уединено — отмерваше внимателно думите си писарят. — Никога не е споменавал нещо за семейство, нито го е посещавал някой от Аварис. В работата си беше безупречен. Изпълняваше усърдно задълженията си. Имаше подчертана слабост към дамска компания. Редовно посещаваше домовете на удоволствията при кея.

— А говорил ли е за Нешрата?

— Отначало не знаех нищо, но после той си призна, че бил влюбен много силно в нея и се надявал да се сгодят. Ипумер наистина хранеше големи надежди. Според него сродяването с богато и влиятелно семейство като това на генерал Пешеду би помогнало твърде много за по-нататъшното му развитие и израстване. Понякога го заварвах да ѝ пише писма. От време на време ходеше на пазара да ѝ избере подарък.

— Къде ставаха тайните им срещи?

— Близо до Къщата на Златната газела и само през нощта.

Амеротке направи знак, за да стихне шепотът на изненаданите присъстващи в залата.

— А къде по-точно?

— На някакъв малък път, обикалящ едната страна на къщата, който върви успоредно на напоителния канал. Имало малка странична портичка и Ипумер се хвалеше с подробности за очакваната среща с възлюбената. Как щял да вземе мях с вино, а тя да донесе чаши, как щели да хапнат, да пийнат и да... — облиза нервно устните си Хепел. — Освен това ми обясни, че на единия от прозорците на нейната спалня била поставена подвижна решетка в дървена рамка. Нешрата била внимателно смазала плъзгащите се плоскости в краищата ѝ, така че да може да се вдига и да се сваля лесно и безшумно. Въжената стълба в стаята ѝ също била омаслена, така че спускането ѝ да е безшумно. Освен това в един храст долу била скрила чифт сандали и наметало... Ама то... Ипумер обичаше много да се хвали — изчерви се Хепел, поглеждайки неспокойно през залата към генерал Пешеду.

— А случвало ли се е приятелят ти да твърди, че той и Нешрата са лягали заедно? — настоя Амеротке.

— Да, ваше благородие, казвал го е.

Нешрата сведе глава, леко потръпвайки, но когато я изправи отново, Амеротке видя ясно в погледа ѝ очевидна готовност да се противопостави на всякакво предизвикателство. Съдията призова с вик за тишина в съдебната зала и Асурал излезе заплашително от сенките в дъното. Нешрата пошепна нещо на Меретел, който заръкомаха, настоявайки да му се даде думата.

— Ваше благородие, в състояние сме да оборим твърденията на този свидетел. Нещо повече: от него чуваме само думи. Това е клюка, която обикаля пазарите. Тя не доказва нищо.

— Ще дойде и твоят ред — отговори му Амеротке. — Хепел, слушай ме внимателно — не криеше съдията решимостта си да извади на бял свят всичко необходимо от предложения свидетел: — Бил си приятел на Ипумер, нали? Значи можеш да потвърдиш, че той се е оплаквал от болки в стомаха?

— Да, ваше благородие.

— И кога по-точно?

— След срещите му с Нешрата.

Цялата зала притаи дъх.

— Сигурен ли си? А защо не е ходил на лекар?

— Напротив, ходил е при същия лекар, който се е грижил за него преди смъртта му... — Амеротке раздражено присви устни: Интеф не бе споменал подобно нещо при разпита. Писарят продължи: — Но лекарят му казал само, че коликите били предизвикани от нещо, което е ял по-рано.

— Ипумер е бил интелигентен мъж — подготви въпроса си Амеротке: — Нима е възможно да не е съзирал връзката между причина и следствие? Нима не е заподозрял, че Нешрата се е опитвала да го отрови? Защо тогава е продължавал да се среща с нея?

Хепел се озърна към Валу и продължи:

— Ипумер знаеше, че любимата му купува отрова. Тя всичко споделяше с него. Той даже... — и прехапа устни.

— Какво той?

— Той също е купувал малко от отровата... — усмивката изчезна от лицето на Валу. Амеротке стана от стола. Хепел запелтечи: — Каза ми, че Нешрата ползвала отровата като част от смесите в някои от средствата ѝ за разкрасяване, а той я закачал, че иска да го отрови. И двамата много се смеели.

— А защо и Ипумер си е купил отрова?

— По едно време той стана много раздражителен. Сподели с мен, че ако Нешрата не се омъжи за него, сам ще сложи край на живота си.

Амеротке кимна към Меретел, който само чакаше знак, за да разкъса с въпроси свидетеля.

— Мислиш ли, че Ипумер би могъл сам да отнеме живота си? — запита адвокатът.

— Напълно е възможно — съгласи се Хепел. — Иначе бе спокоен и уравновесен, но усложненията около връзката му с дъщерята на Пешеду понякога го хвърляха в крайно раздражение...

Амеротке хвърли поглед към съдебната зала. Шуфой се бе заслушал с такова внимание в разказваната приказка за любов и смърт, че неволно бе отворил леко уста, а обезобразеното му лице бе обърнато леко встрани, за да чува по-добре.

— Искам да ти задам следния въпрос — продължи Меретел с явното желание да се възползва докрай от предоставената му възможност: — Според теб възможно ли е Ипумер да се е

самоотровил, но така, да е нагласил предварително нещата, че завинаги да очерни името на недостижимата си любима, тъй че тя да се лиши от всякакъв шанс за брак с друг човек? А?

Хепел се втренчи право пред себе си.

— Възможно е и... — Амеротке го подкани с жест да продължи.
— Стомахът на Ипумер действително бе слабото му място. Той се оплакваше често от спазми...

— Меретел — намеси се съдията, — възможно ли е Нещрата да е успявала да се измъкне незабелязано от спалнята си?

— В никакъв случай! — отвърна адвокатът. — Още повече че малко преди полунощ сестрата на обвиняемата се е събудила от кошмар и е потърсила утеха в спалнята на Нещрата...

— Защо го чуваме едва сега? — погледна го смръщено Амеротке.

— Простете, господарю. Реших, че това показание е редно да остане в резерва... — по-малката сестра се поклони и седна близо до баща си, който положи ръка върху раменете ѝ. Амеротке забеляза как тя потръпна от докосването. — Тя ще се закълне — добави Меретел, — а и прислужницата може да бъде повикана обратно, за да го потвърди...

Амеротке прие предложението. Отношението към по-малката сестра беше достатъчно внимателно. Тя заговори полушепнейки, но казаното от нея напълно се покриваше с показанията на прислужницата. Тя разказа как дошла в стаята на сестра си, защото била уплашена от някакъв сън за голям червенокрил прилеп, който кръжал над къщата на Златната газела. Прислужницата бе разпитана по-грубо, но историята напълно съвпадна с тази на момичето.

Валу оспори истинността на казаното, а Амеротке се обърна отново към Хепел:

— Явно си бил голям приятел на Ипумер, щом ти е доверил, че е толкова влюбен в Нещрата, че ако не успее да я спечели за себе си, би избрал смъртта. Но имало ли е друга голяма любов в живота му?

— Не мога да кажа нищо, ваше благородие. Когато не беше на среща при къщата на Златната газела, той се виждаше със свои познати.

— Познати ли? — усъмни се Амеротке.

— Живееше при вдовицата Ламна. Поддържаше приятелски връзки и с друга вдовица на име Фелима. Въпросната вечер аз се срещнах с Ипумер на Пътя на овните. Отбихме се в една гостилница. Беше около седмия час след половината на деня.

— Ипумер беше ли се прибирал в квартирата си?

— Да, ваше благородие, дойде направо от там. Каза ми го самичък.

— Сподели ли още нещо с теб?

— Да. Имаше намерение да посети Къщата на Златната газела. Попитах го дали ще се види с Нешрата, и той ми отвърна: „И още как! — И добави: — За нея ще е много по-добре да го стори!“ Ипумер беше силно възбуден и разтревожен. Хапна съвсем малко и почти нищо не пи.

— Беше ли ял преди това?

— Да, ваше благородие. Хазайката му била приготвила храна, част от която той носеше в ленена покривка, но мисля, че по-късно я е хвърлил.

— Дълго ли бяхте заедно?

— Не, господарю, той си тръгна скоро.

Амеротке вдигна едната си ръка и попита:

— И така, какво се е случило през четирите часа време между тръгването на Ипумер и мига, когато амбулантният търговец го е видял да се приближава към къщата на генерал Пешеду? — в отговор Хепел само сви рамене. Амеротке се разпореди да донесат допълнителни възглавници: двете вдовици се бяха върнали. Пролича, че са неспокойни, докато заемаха местата си. Ламна направо си беше дебеланка и от оня тип жени, които обичат да се превземат. Фелима се оказа доста по-различна: почти дребна и с удължено лице, тя бе запазила част от хубостта си, макар и чувствително повехнала, а леката маниерност ѝ придаваше известна елегантност. Съдията им заговори:

— И така... Когато млад мъж тръгне на любовна среща с жената на своя живот, редно е да се умие и обръсне, да се премени и да втрие в кожата си благовония и масла. Но той не го стори у дома, нали? — Ламна поклати глава. — У вас ли дойде? — продължи съдията и погледна към другата вдовица. Фелима само отклони поглед. — Дойде, нали? — настоя Амеротке. — Посетил те е в нощта, когато умря. Как се приготви той за срещата със своята любима? Не забравяй, че все

още се намираш под клетва — припомни ѝ Амеротке. — Преди не са ти задавали тези въпроси. Сега си длъжна да отговориш. Той се окъпа у вас, нали? А после си му дала храна, питие и чисти дрехи.

Вдовицата бе неспокойна, но този път не отклони погледа си.

— Да, да — изненадващо силно прозвуча гласът ѝ. — Знаех, че истината ще излезе наяве. Сама го окъпах. Помогнах му да се обръсне и му дадох масло, за да намаже кожата си...

— Беше ли ти любовник? — запита я Амеротке.

— Не му бях любовница в този смисъл. Бях му нещо като помощница...

Амеротке огледа недоволно съдебната зала, в която избухна кикот.

— Значи си го окъпала, облекчила и утетила, след което си го нахранила, така ли? — Фелима кимна, хапейки нервно устни. Амеротке погледна вляво. Слънцето сигурно бе в зенита си и той си представи каква жега тегне над кръстовището пред храма и пазара понататък. Забеляза също, че един от чиновниците започна да клима сънливо. Помисли си с разочарование, че днешният казус не се оказва толкова лесен и прост за разрешаване, както го бе представил главният обвинител. Амеротке вдигна и двете си ръце по подобие на фараона, с което даваше знак, че слага край на днешното заседание. После изправи церемониалното млатило и жезъла, поставени върху книгите на масата пред него. Съдебната зала притихна. — Заседанието се закрива и ще продължи по-късно! — обяви той. Валу се приготви да протестира, но съдията го възпря с поглед. — Такава е волята на фараона! Аз съм думата, която идва от неговата уста.

Залу замълча. Амеротке стана и се поклони на статуята на Маат зад него.

ВТОРА ГЛАВА

СЕТ: ЗЕМНИЯТ БОГ ГЕБ ДАВА ЮЖЕН ЕГИПЕТ НА СЕТ

Амеротке влезе в малкия параклис, който се намираше непосредствено до Залата на двете истини. Стените на светилището бяха покрити с прекрасни рисунки в синьо, червено, златисто и охра, възвеличаващи делата и справедливостта на богинята Маат. Точно отсреща в тясната стаичка се намираше наосът със свещената статуя на Маат; бе представена като млада девица с перото на истината, завито като венче на главата ѝ. Скулпторът бе предал с удивително умение прелестта на лицето и тялото ѝ, покрито сега с бяла ленена роба. Кошниците в краката ѝ бяха препълнени с хляб, плодове и други дарове. До стените бяха опрени малки масички от скъпо сандалово дърво със златни и сребърни инкрустации.

Валу и Меретел последваха съдията в скромните му лични помещения, а веднага след тях довтаса джуджето Шуфой, което нескрито изразяваше неприязънта си към главния обвинител, осмелил се да додява на господаря му, при това в личния му свещен кът. Миг по-късно в параклисчето пристъпи и мургавият Пренхое, следван по петите от началника на храмовата полиция Асурал, който остана облегат на вратата със скръстени ръце. Издокаран с бронзовите си набедреници, кожената бойна пола, походните ботуши и ризницата, той изглеждаше като превъплъщение на Монту — бога на войната.

— Принуден съм да протестирам — подхвана Валу. — Нешрата трябваше да бъде задържана. Проявихте пристрастие...

Амеротке взе вече влажната ленена кърпа със слаб аромат на благовоние, за да попие потта по врата си.

— Не съм бил пристрастен ни най-малко — изрече той с леко прикрита насмешка. — Установи се, че казусът съвсем не е от простите. Приемам, че Ипумер и Нешрата вероятно са били любовници. Съгласих се с тезата, че той ѝ е омръзнал, а тя наистина е купувала отрова от ловец на скорпиони. И като последно приех, че

Ипумер е ходил до Къщата на Златната газела през нощта на отравянето му. Но ние, уважаеми Валу, ще трябва да докажете, че тя е дала отрова на Ипумер. Не знам нищо за този писар, но ще разпитам отново свидетелите при възобновяване на процеса. Вижте — продължи да излага доводите си Амеротке, — Ипумер е бил при Ламна, после се е срещнал с приятеля си, който е видял, че носи храна, освен това е посетил и Фелима. Всеки от тримата е можел да го отрови. Не знам кога си е тръгнал от Фелима, така че ще трябва да го разбере от нея. Ипумер може да е ходил и другаде. И още нещо, напълно възможно е някой да е излъгал — посочи Амеротке към статуята на Маат, — а аз съм този, който трябва да отсее зърното от плявата, така че правдата да възтържествува. Колкото до задържането на обвиняемата — Амеротке посочи към Меретел, — тя е лишена от правото да напуска къщата на баща си без мое писмено разрешение. Ако се осмели да го стори, ще бъде задържана в Дома на смъртта.

Валу кимна и се изправи. Поклони се към Амеротке и излезе, последван от Меретел. Асурал затвори вратата след тях.

— Смятате ли, че тя е убийца? — попита Шуфой. После се приближи плътно до господаря си. Амеротке целуна показалеца си и го притисна към челото му. Носът на личния му слуга бе отрязан преди години като наказание за престъпление, което Шуфой не бе извършил. И всеки път, когато Шуфой обръщаше към него лицето си, Амеротке долавяше в себе си прилив на състрадание. Понякога повтаряше пред съпругата си Норфрет, че мъничкият мъж има голяма душа и добро сърце. Шуфой определено обичаше живота. И сега ясните му очи грееха от възбуда. — Господарю, тя е много хубава. О, само като си помисля, че тези гърди и бедра могат да бъдат заровени в горещите пясъци...

— Приличаш на разгонен пръч! — озъби му се Асурал.

— Да, надарен съм като пръч! — възкликна Шуфой.

— А и миришеш като него — добави Пренхое.

Амеротке протегна ръка и опъна кичура сива коса, провиснал до раменете на Шуфой:

— Защо не се подстрижеш? Нали твърдиш, че си мой вестител, поне се обличай, както подобава! — Шуфой му се ухили, показвайки белите си зъби. — Защо трябва да се представяш за бедняк? — попита го Амеротке.

— Защото хората стават по-милостиви, особено дамите. Е, господарю, смятате ли, че тя е виновна?

— Сега, когато тук са само приятели и роднини — направи кратка пауза съдията, — ще кажа, че в мен не остава съмнение, дали Ипумер е бил отровен в онази нощ. Пък и наистина е можел да го направи и сам... — стана и обу сандалите си, след което взе горната си роба и се наметна. — Асурал, разпореди се да почистят и да подредят Залата на двете истини. Пренхое, протоколите от последното заседание да бъдат отнесени у дома. Шуфой, ти идваш с мен.

Амеротке тръгна веднага, за да не му задават повече въпроси. Излезе бързо през вратата и тръгна по коридора към страничния вход. В храма се извършваха необходимите приготовления за предстоящите приношения. Облечените в бяло жреци с обръснати глави и почернени с туш очи се движеха насам-натам посред плътни кълба тамянов дим за пречистване на въздуха. Прозвънваха цимбали. Отзад следваха храмовите прислужници с тежки черни перуки, плисирани роби от фин ленен плат и сребърни сандали на нозете си. Те стискаха в ръце систри — метални халки, които при разклащане издаваха необичаен, причудлив звънтеж. Амеротке и Шуфой се приютиха в сянката на страничния портал, докато храмовите прислужници преминаха вкупом край тях в посока към колонната зала.

— Къде отиваме? — попита Шуфой.

— В храма на Сет, където ще се срещнем с пазителя на мъртвите — отговори Амеротке. — Сененмут ме вика да отида там.

Шуфой изпъшка и завъртя умолително очи. Излязоха от храма и се спуснаха по настланата с базалтови плочи алея към голямото кръстовище, където търговци и продавачи поддържаха буен пламък на търговията. Бръснарите, въоръжени със закривените си бръсначи, се суетяха около клиентите си под финиковите палми. Група войници, леко замаяни от изпитата евтина бира, залитаха от време на време, докато търсеха някой дом за удоволствия, макар че за тях сега бе по-важно да се опазят от тежките сопи на пазарните полицаи, които следяха отблизо всяка тяхна крачка.

Някои сергии бяха вече празни и измити грижливо с вода. Касапите и продавачите на месо бяха длъжни да преустановят търговията си към средата на деня. След това продуктите им се вмирисваха от жегата. Останалите търговци все още се надяваха да

привлекат някой и друг клиент, преди тълпата да се разотиде и да потърси в сенките убежище от палещия зной. Сега хората бяха шумни и весели, след като черният ден на Сет вече бе зад гърба им. Дечурлига, улисани в игрите си, тичаха нагоре-надолу и виковете им безпокояха неколцина търговци, седнали с кръстосани нозе в импровизирана носилка. Музиканти, певци и гадатели бяха заели места по изнесените цокли на колоните и правеха всичко възможно да привлекат вниманието на минаващите с увлекателни разкази за местата отвъд Голямата зелена вода. Чуждоземци от Куш и Нубия с необичайни накити за глава от пера и наметала от кожи на леопард се разминаваха със семити в ярки туники и с либийци с блестящи от пот и масло оголени гърди и тъмни, развяващи се поли, спуснати ниско под коленете. Повечето бяха свалили сандалите си и ги бяха окачили на пръчки, щръкнали над раменете им.

Амеротке стисна за рамото Шуфой, който се бе заяпал в една акробатка с малки сребърни звънчета по китките. Тя извиваше снага в съблазнителни пози под звуците на музика от тъпан и флейта. Съдията все още не беше напълно сигурен накъде клонят интересите на Шуфой за днес, защото дребният мъж всеки ден го изненадваше с ново увлечение — ту бе гадател, ту съчинител на любовни стихове, ту продавач на амулети и дори ловец на скорпиони или лекар, за чиито церове Амеротке твърдеше, че по-скоро биха убили човек, нежели да го излекуват.

На Шуфой много му се искаше да се пошляе, но Амеротке бе непреклонен — чакаше ги работа. Джуджето въздъхна и разтвори слънчобрана. После раззина уста и се развика:

— Сторете път на върховния съдия Амеротке! — протръби той. — Приятел на фараона и повелител на закона! Носител на божественото перо! И любимец на боговете!

Амеротке се намръщи. Колкото по-настойчиви бяха опитите му да озапти Шуфой, толкова по-високо ечеше гласът на малкия мъж; но след известно време вече имаше ефект. Тълпата се раздели пред тях. Те пресякоха бързо пазарния площад и се отправиха към храма на Сет. Минаха през голямата порта с куличките, украсени с червени, бели и зелени хоругви. Спряха при стелите^[1] с хвалебствени описания за силата и мощта на Сет и за подвизите на полка, покровителстван от това божество. Съдията докосна с пръсти надписите — един от

героите на този полк бе умъртвен съвсем скоро по най-брутален начин. Ето защо Хатусу бе взела решение за лична намеса и изпрати лично Амеротке да разследва случилото се.

Продължиха нататък, изкачиха се по стръмните стъпала и влязоха в сенчестия портик пред главната врата на храма. Тук бе чувствително по-хладно, въпреки че светлината продължаваше да се стича по заслепяващия колорит на стенописите, изобразяващи с ярки цветове сблъсъка между Сет и Хор, търсенето на тялото на Озирис и възкресяването му от Изида. Един от храмовите стражи разпозна Амеротке и приближи. Двамината посетители бяха придружени до Залата на колоните. Мракът постепенно се съгъстяваше с проникването им във вътрешността на храма. Шуфой потръпна. Рядко бе идвал в храма на Сет, бога на убийците. Тук всичко беше съвсем различно в сравнение с другите храмове. Изображенията по стените не прославяха великите дела на фараона, а онова, което бе сторила окървавената ръка на Сет. Смъртта и зловещите създания от Подземния свят властваха по всички стенописи. Напълно липсваха пищните цветове, типични за другите храмове: не се виждаха нито колони с позлатени листа, нито мозайки със сребристи тонове. Основен цвят тук бе тъмната охра, изпъстрена тук-там от яркочервени петна. Минаващите покрай тях жреци имаха странни червени перуки и бяха облечени в столи^[2] със същия цвят, падащи на гънки от раменете им.

Стигнаха до една врата в дъното на сумрачен коридор. Храмовият страж я отвори и махна с ръка да влязат. Заспускаха се по стъпала. Амеротке имаше усещането, че слизат в Подземния свят, в света на Тот. Насмолените факли показваха бога на мрака, около който Гълтачите на души се носеха в танца на мъртвите. Въздухът тежеше от миризмата на самородна сода, сол и други разтвори, които ползваха балсаматорите.

Стълбите свършиха: Амеротке и Шуфой се озоваха в някаква подземна кухня — празно пространство с дървен таван. Съдията присви очи, за да може да различи нещо в плътния мрак. Забеляза стражи с овнешки маски; на слабините си те имаха защитни поли от черна кожа, а в ръцете си държаха щитовете и копия. Нечия фигура пристъпи напред от виещите се кълбета пара. Беше офицер с черен кожен пояс, осеян с бронзови токи; носеше шлем с формата на

овнешка глава. С рязък гърлен глас той попита Амеротке защо е дошъл, но отстъпи веднага, когато Шуфой обяви с вик кой е господарят му. Офицерът махна с ръка да продължат. Амеротке крачеше бавно: усещаше, че стъпва на мокро. В дъното на кухнята се появи огромна статуя на бога Анубис с глава на чакал, а в тъмнината се откриха няколко каменни плочи, върху всяка от които имаше труп, покрит с ленен чаршаф. В средата на помещението вреше грамаден казан над дебел слой пепел и разжарени въглени; около него се виждаха дървени поставки за кани и делви с мазила и клей.

— Мога ли да услужа с нещо!

Една фигура се появи сякаш от нищото. Лицето бе скрито зад маска на овен.

— С това ли се плашат посетителите? — попита Амеротке.

Мъжът свали маската. Лицето му бе слабо, което му придаваше младежки вид; имаше хлътнали очи и високи скули. Обърна маската и я поднесе към Амеротке. Съдията я взе и помириса прикрепената отвътре малка топчица против зараза.

— Казвам се Чула — обяви мъжът — и съм жрец на Сет.

— Познат си и като пазителя на мъртвите — додаде Амеротке.

— Длъжността ми наистина навява тъжни мисли — отбеляза Чула. Амеротке се огледа и направо го побиха тръпки. Очите му бяха вече привикнали към мрака, така че можа да различи по стените сцени от Книгата на мъртвите, показващи Амдуат — Подземния свят, където душата на всеки човек отговаря за стореното от нейния земен приносител приживе. — Позна ли богинята си? — Чула посочи към сцената, на която беше изобразено как Маат претегля душата на починалия с перото на истината.

— Представена е доста впечатляващо! — кимна съдията и добави: — Но това място винаги ме плаши! — почувства раздвижване зад себе си и се обърна: — Господарю Сененмут!

Везирът се появи иззад кълбящите се изпарения. Беше облечен в съвсем обикновена бяла ленена дреха. Сигурно бе тук от известно време, защото лицето му с остри и изразителни черти бе оросено от пот. Бе свалил пръстените и гривните си и ги бе поставил в малка торбичка, окачена на кръста му. Амеротке се поклони, когато Сененмут го потупа леко по рамото.

— Очаквах те по-рано, но явно делото на Нешрата се е проточило. Цяла Тива следи хода му. Ела! Искам да ти покажа нещо...

Чула ги последва, когато тръгнаха през кухинообразната зала на смъртта. Шуфой размърда мозъка си, за да си спомни, че тук бе мястото, където докарваха трупове на починали, за които се предполагаше, че са жертви на убийство. Върху всяка маса имаше труп, я с прерязало гърло, я със смазано на пихтия лице. Край тях се суетяха лекари, балсаматори, писари и жреци от храма. По едно време на Шуфой му приля от гледката и се наложи да извика господаря си, който се върна с широка крачка и го хвана за ръката.

Чула и Сененмут ги чакаха при три каменни плочи в същинската част на моргата. Върху всяка от тях имаше труп, покрит с чаршаф. Сененмут щракна с пръсти. Чула дръпна чаршафа от най-близкия труп. Амеротке притисна инстинктивно устата си с ръка.

— Това е Ипумер — обяви пазителят на мъртвите. Тялото на писаря бе започнало да се разлага въпреки намесата на балсаматорите и лекарите: причина бе не само отминалото време, но и страшната отрова, която бе погълнал. — Отровата продължава да действа върху жизненоважните органи дори след настъпването на смъртта! — обясни Чула. — Прекъсването на циркулацията на кръвта само подсилва ефекта.

Амеротке се загледа в подутото лице на Ипумер: едното му око бе отворено, а бледнината имаше тъмозеленикава отсянка. Кожата на гръдния му кош бе белязана от тъмночервената линия на среза, направен от гърлото до чатала, така че вътрешните органи да бъдат извадени и сложени в канопа^[3].

— Може ли да има отрова с такова мощно действие? — запита Шуфой, преглъщайки с мъка.

— О, да. Всяка отрова е уникална — обясни Чула. — Тази тук разлага трупа. Докато други, получени при стриване на минерали, запазват целостта му. Ипумер наистина е бил отровен. Никой не може да го оспори.

Гледката на следващия труп бе не по-малко ужасна, макар че балсаматорите бяха свършили безукорно работата си. Тялото на генерал Бейлет беше с безжизнени очни кухини, превързани с бяло парче плат, а над лявата силно увредена страна на черепа имаше плътно прилепнало капаче от кожа.

— Вече се нагледах достатъчно — заяви Амеротке. — Как е станало?

— Бейлет беше един от Пантерите от Юга — обясни Сененмут. — Издигнат им е личен параклис при тукашния храм. Амеротке, нали си спомняш, че още като момчета се възхищавахме на техните геройства... — съдията кимна утвърдително. — Бил е убит — продължи великият везир — в смятания за черен ден, прокълнат от Сет. Напълно естествено е, че поклонниците в храма са били малко. Бейлет е взел решение да посети Червения параклис, както го наричат, за да се помоли, но според мен по-скоро е искал да се върне във времето на великите подвизи и славните битки...

— Имал ли е врагове в Тива? — попита Амеротке.

— Не, Бейлет беше вдовец с две големи деца. Беше богат човек, макар и потънал без остатък в миналото. Мълчаливец и особняк. Живееше затворено. Бил е сам в храма, както твърдят жрецът Шишнак и съпругата му Неферта: никой друг не е идвал насам. Дватама се върнали някъде около времето за приношение и влезли през леко откритата врата. После ще те заведе да видиш мястото. Параклисът приличал на същинско бойно поле. Трупът на Бейлет с ужасна рана в главата лежал в голяма локва кръв — посочи той местата на пораженията, запълнени сега с восък и покрити с клей. — Бейлет не е дал даром живота си. Защищавал се е... — Сененмут хвана китката на едната му ръка и я вдигна. Амеротке видя прорезите по дланта, с която Бейлет се е опитвал да залови ножа на убиеца.

— Откраднато ли е нещо?

— Не. Шишнак веднага се сетил за прочутите чаши на Скорпиона, които са част от славното предание, но и трите се оказали на мястото си. Във всяка от тях имало по малко от кръвта на Бейлет, сякаш убиецът е принесъл дар на червенокосия Сет.

— Може да е ритуално убийство — тихо каза Амеротке. После погледна за миг към една картина на близката стена, чийто сюжет беше от Книга на Деня и на Нощта: Гълтачите на души от Амдуат бълваха пламъци в гробовете на грешници, наблюдавани внимателно от Хор, който се бе подпрял на своя жезъл. Отдолу бе написано:

ТОЙ, КОЙТО ГОРИ МИЛИОНИ!

— За какво се замисли, Амеротке?

— Изваждането на очите наистина навежда на мисълта за ритуално убийство. Това е доста трудна процедура, нужно е точно срязване. Този, който е убил Бейлет, трябва да е имал известни познания по медицина.

— Необичайното е — обади се Чула, — че през оня сезон на хиената, когато хиксосите бяха завзели Аварис, често принасяха в жертва военнопленници и роби, а после винаги им вадеха очите... Защото при тях е разпространено вярването, че когато напусне тялото на жертвата, Ка ще бъде също незряща и не ще може да завърши пътуването си в Подземния свят.

— Но хиксосите бяха прогонени от Египет преди повече от трийсет години.

— Част от тях все още са живи — възрази Сененмут.

— Да, но това тук е генерал Бейлет — настоя Амеротке. — Има едно смразяващо кръвта съвпадение. Става дума за войник, който е допринесъл много за срязването на хиксосите...

— Искаш да кажеш, че може да е акт на отмъщение? — попита Чула.

— Възможно е.

Сененмут се приближи до третия труп и отметна чаршафа. Шуфой изстена и обърна глава. Амеротке почувства силно присвиване в стомаха. За тялото на мъртвата млада жена балсаматорите още не бяха се погрижили и то бе покрито със зеленикавата тиня на Нил. Ужасните рани в разкъсаната плът показваха, че бе станала жертва на крокодилите.

— Била е открита сред тръстиката — поясни Чула. — Когато се натъкнат на нечий труп, крокодилите сякаш полудяват, а вдигнатият от тях шум привлича вниманието на намиращите се наблизко рибари. Точно това се е случило и този път — жената лежеше с гръб към тях. Амеротке надникна за миг отблизо, след което се помоли тихо. По-голямата част от лицето на жертвата липсваше, но по верижката със звънчетата около врата ѝ можеше да се съди, че е бяла хесетка — танцорка или певица. Нерядко тези момичета бяха наемани от клиенти, които те даряваха с ласките си срещу заплащане на чувствителна сума пари. После Амеротке забеляза тънката червена връв, стегнала китките и глезените на жертвата. — Направих

внимателен оглед на трупа — продължи да обяснява Чула. — Мога да заявя, че това убийство е било изключително жестоко. Младата жена е била още жива, когато са вързали ръцете и краката ѝ. Извадили са очите ѝ и когато през нощта са я хвърлили в реката, е била в съзнание. Дълго се е мъчила в тръстиките, преди да са я надушили призори крокодилите...

— Забравих да ти кажа — обади се Сененмут, — че ръцете и глезените на Бейлет също бяха вързани с червена връв. Навярно е бил убит, след това са били стегнати китките и глезените му, а накрая са били избодени и очите...

— От същия убиец, така ли?

— Така изглежда.

— Мога да разбера — посочи Амеротке към още непокрития труп, — че генерал Бейлет е бил убит за отмъщение, макар и да ми се струва доста нереалистично. Но защо и една млада жена? Момиче, което само е танцувало?

— Хиксосите принасят и такива жертви.

— Все пак не го разбирам — поклати глава Амеротке. — Предполагам, че Бейлет е бил премахнат заради дълбока омраза или в отговор на извършена неправда. Възможно е смъртта му да е била представена като дело на хиксоски воин, който всъщност не съществува. Но това младо момиче? От кой храм е?

— На Анубис — поясни Сененмут. — Била прислужница и танцьорка, имала известен брой почитатели, но се оказа трудно да разберем кои точно. Изчезнала е от ограденото пространство около храма вечерта преди убийството.

Амеротке потръпна. Не можеше да стои повече в тази подземна дупка, изпълнена до краен предел с насилие и смърт. Имаше усещането, че тъжните духове на труповете, проснати под чаршафите, се тълпят отвсякъде. В дъното на помещението един жрец припяваше тихо и монотонно химна на мъртвите, а друг, близо до него, се молеше на висок глас. Отвсякъде се виеше пара. Стенописите отразяваха светлината на факлите, така че изобразените страховити сцени сякаш оживяваха.

— Нагледах се достатъчно! — обяви Амеротке и двамата със Сененмут благодариха на Чула. Везирът поведе съдията и слугата му

навън от Залата на смъртта; заизкачваха се по стълбите. Амеротке почувства известно облекчение.

Когато излязоха навън, Сененмут се наметна с връхна дреха и покри главата си с тъмна качулка, за да не го разпознаят околните. Амеротке бавно спираше поглед на преминаващите жреци, а Шуфой беше неочаквано мълчалив. Съдията бе изненадан, тъй като смяташе, че Шуфой не е особено чувствителен към чуждите нещастия. Погледна надолу и го попита:

— Какво има, приятелю?

— Нищо особено, господарю, просто си мисля...

Амеротке изсумтя. Най-после стигнаха до Червения параклис, пристроен майсторски отстрани на храма. Широките квадратни прозорци на външното помещение изпълваха коридорите със слънчева светлина, а специално внесеният червен камък грееше така, сякаш в него гореше тайнствен огън. Стената на параклиса от другата страна на коридора бе вдигната от същия червен и полиран за целта камък. По него следваха изпълнените в черно и червено стенописи, изобразяващи славните подвизи на полка на Сет.

Един жрец бе приседнал с кръстосани нозе и дремеше, притиснал гръб към вратата на параклиса. Той се изправи бързо, когато Сененмут го наближи.

— Това е Шишнак — обясни везирът, а после представи Амеротке на жреца, който тутакси се поклони дълбоко.

— Ваши благородия, параклисът е подреден и пречистен — той отвори вратата пред тях и всички влязоха.

— Ето я гордостта, толкова скъпа за полка на Сет — обясни Сененмут и посочи чашите на Скорпиона в златния поднос, поставен върху специално пригодно ложе. Стените бяха покрити с рисунки и плочи, но останалото напомняше много обстановката в личното му помещение в храма на Маат — наос със затворени сега вратички, кошници с цветя, възглавници с пискюли и запалени маслени светилници, изпълващи параклиса с мекотата на своя пламък.

Амеротке обиколи помещението. Чудесно разбираше защо възрастен воин като Бейлет е обичал да идва тук. Сцените от графитните стенописи разказваха за подвизите на дядото на Хатусу в победоносната война срещу хиксосите, спирайки се най-вече на триумфалния марш на полка на Сет, подкарал пред себе си пленници с

вързани над главата ръце, които след малко щяха да коленичат унизени пред фараона, седнал в славния си трон. А към края бяха изредени картините на множеството подвизи на Пантерите от Юга — вмъкването им в лагера на хиксосите, зловещата екзекуция на Мерецегер и благополучното им завръщане при фараона.

— Къде е било намерено тялото на Бейлет? — запита той. Шишнак посочи към отсрещната стена в близост с чашите на Скорпиона, Амеротке отиде там и ги огледа. — Може ли?

Жрецът кимна утвърдително. Амеротке опипа подноса. Беше изработен от чисто злато, както и чашите, на всяка от които имаше сребърно изображение на скорпион. Сега те бяха четири.

— Синът на Бейлет донесе чашата на баща си — обясни Шишнак. — Спазен е ритуалът, както гласи декретът на фараона... — Амеротке взе чашата. Тукашният параклис и чашите в него бяха част от историята и битовата култура на Египет. Всяко момче научаваше урока за славната война срещу хиксосите и чудните подвизи на тези воители. Преди много години баща му го бе довел тук, за да се помолят. Амеротке се натъжи и остави чашата на мястото ѝ. После вдигна очи към Шишнак и го подкани да му разкаже подробности. — Наближаваше времето за приношение — подхвана жрецът. — Питам се дали генерал Бейлет не би искал да пийне малко вино или да хапне нещо. Щях да му предложа и по-рано, но той бе потънал в мълчание и изглеждаше доста умислен.

— Такова ли бе обичайното му поведение?

— О, да. Често идваше тук сам, за да се помоли. Колкото до останалите, включително генерал Карнак... Ами те пристигаха заедно и се напиваха така, както се полага. А Бейлет бе всеки път мълчалив и сам. Него ден идвахме при него и по-рано с жена ми. Щом видяхме, че предпочита да остане насаме, веднага си тръгнахме.

— Имаше ли нещо по-специално в държането му?

— Не. Просто стар войник, спомнил си за своето славно минало — сви рамене жрецът.

— Но си дошъл по-късно, нали?

— Двамата с жена ми имаме на разположение малка стаичка в дъното на коридора. И този път бяхме там. Но още преди да попитате, уважаеми Амеротке, ще ви кажа, че не сме видели или чули нищо подозрително. Когато двамата се върнахме, забелязахме, че вратата е

леко отворена. А гледката вътре бе ужасяваща. Възглавниците бяха разхвърляни, а гърнетата и дори маслените светилници се въргаляха на парчета. Генерал Бейлет бе проснат на пода в локва кръв. Видях, че е мъртъв, убит от удар в главата. Изтичах до трупа и го обърнах. Съпругата ми се разпищя, когато зърна ужасните черни дупки... — вдигна ръка Шишнак към лицето си. — Имах чувството, че сънувам кошмар, сякаш Гълтачите на души ми бяха дошли на гости. Помислих си, че целта е била кражба, но подносът с чашите на Скорпиона бе на мястото си, макар и оплискан с кръв.

— Има нещо, което не се връзва — прецени Амеротке. — Генерал Бейлет не беше в разцвета на силите си, но беше все още як мъж. А си го намерил убит, при това със стегнати ръце и крака.

— Да, точно така!

— Освен това очите му са били избодени. Параклисът е бил в пълен безпорядък, но никой не е чул нито викове, нито шум.

Жрецьт се огледа уплашено назад.

— Ваше благородие, съгласен съм, че изглежда подозрително, но съм готов да положа клетва, че със съпругата ми нямаме нищо общо с извършеното светотатство. Нито сме видели, нито сме чули нещо.

— Можеш да си тръгваш — отпрати го Сененмут, който бе слушал мълчаливо досега, загледан в един от стенописите, и потупа Шишнак по рамото: — Двамата със съпругата ти няма от какво да се страхувате. Затвори вратата и пази отвън! — жрецьт се изниза тихомълком. Сененмут дръпна качулката на наметалото си и приседна със свити крака на пода, облягайки се на стената. Амеротке коленичи върху една от възглавниците, докато Шуфой, почувствал познат сърбеж в пръстите, отиде отсреща и заби поглед в драгоценните чаши. — Хатусу е разтревожена — заговори Сененмут. — Полкът на Сет е бил винаги обект на специално уважение от страна на дядо ѝ, баща ѝ и доведения ѝ брат. Пантерите от Юга са високоценени герои. Никак не ѝ се понрави случилото се тук... — той спря и се вгледа в Амеротке. Съдията разбра добре какво искаше да каже везирът: не бяха минали и две години, откакто Хатусу бе овладяла цялата власт, но за големите ѝ победи срещу митанийците и за безмилостната ѝ разправа с претендентите за престола решително бе помогнала предаността на елитните полкове от войската на Египет, най-вече полкът на Сет. — Ахмазе разби и прогони хиксосите — продължи Сененмут. —

Държавата ни реши, че се е отървала от тях веднъж завинаги. Но това убийство, по-точно — кърваво жертвоприношение, сякаш идва да ни подсказва, че хиксосите са се върнали... — и уловил недоверчивата усмивка на съдията, додаде: — Не е толкова невероятно, колкото ти се струва. Хайде, денят преваля, а Хатусу ни очаква. Да вървим.

Амеротке стана:

— Какви са опасенията й?

— Според нея това убийство е само началото — отсече Сененмут. — Смята, че пръстът на смъртта ще се насочи и към други герои на Египет.

[1] Каменни плочи или колони с изсечен текст за важно събитие, ползвани и за надгробни паметници. — Бел.прев. ↑

[2] Дълга и широка женска дреха, която по-късно са носили също в Гърция и Рим. — Бел.прев. ↑

[3] Историческо наименование на различни съдини, част от които са били ползвали при балсамиране и погребални ритуали. — Бел.прев. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

СЕТ: БОГ НА ПУСТИНИТЕ — ЧЕРВЕНИЯТ БОГ, СВЪРЗВАН С ВСЯКО ВНУШАВАЩО СТРАХ ЯВЛЕНИЕ

Залата на лотосовия цвят в Дома на милион години беше неимоверно красива. Таванът, подът и стените ѝ от чист бял мрамор бяха декорирани с превъзходни мотиви в златисто, изобразяващи разцъфнали лотоси. Големите прозорци гледаха към царските градини с дървета и храсти от всички краища на империята. Цялата зала ухаеше на всевъзможни екзотични аромати. В далечния край в блещукащите води на декоративно езерце се мяркаха сребърните перки на едри шарани. Мотивът на лотосовия цвят липсваше само на една от стените, защото Хатусу се бе погрижила да наеме изкусни художници, които го бяха заменили с удивително живописна сцена от голямата ѝ победа над митанийците.

Амеротке се усмихна, когато погледът му се спря на епичната картина. Йероглифите под нея гласяха:

ХАТУСУ, ОБИЧАНА ОТ РА, ПОРАЗЯВА
ВРАГОВЕТЕ С МОЩНАТА СИ РЪКА.

Самата Хатусу бе представена с шлем и ризница, стиснала юздите на бясно връхлитаща колесница и вдигнала копие, готова да пониже митанийския главатар. Разбира се, стълпените около нея генерали и войници съществено ѝ отстъпваха както по големина, така и по представителност.

Хатусу седеше в отсрещния край на масата за заседания. Носеше изискана перука, богато омаслена и парфюмирана; бе облечена в свободно падаща и обточена с червена ивица роба от белоснежен ленен плат. На главата си бе поставила декоративна корона от злато и сребро, корналинова огърлица опасваше великолепната ѝ шия, а лицето ѝ бе изписано с умела ръка. От лявата ѝ страна бе седнал

главният писар, а отдясно — Сененмут, който бе успял да се преоблече след завръщането си от храма на Сет.

Хатусу срещна погледа на Амеротке и отпи от чашата си с изстудено вино. Усмихна му се едва забележимо, после очите ѝ внимателно обходиха влиятелните мъже, които бе събрала в тази зала. Съдията я загледа с възхищение — царицата с лекота се превъплъщаваше в най-различни роли: на отчаяно смел воин, на кокетна прелъстителка, на пораснало дете, на строг диктатор... А сега пред събраните тук герои на Тива явно бе решила да се представи като загрижен управник.

Амеротке се бе върнал в храма на Маат да се измие, нахрани и преоблече. Бе пристигнал в царския дворец, придружен от Шуфой, който сега го чакаше в неголямото преддверие.

Везирът се изкашля:

— Божествената ще говори! — обяви той.

Приглушеният разговор между присъстващите секна начаса. Съдията се огледа. Пантерите от Юга, настанени срещу него, до един бяха яки набити мъже с гладко бръснати глави, грижливо намазани с масло лица и почернени клепачи. Суровите им лица, мускулестите ръце и жилестите китки, както и грубоватата им реч ги издаваха веднага, че са бивши войници. Не изпитваха към Хатусу страхопочитанието, с което я обграждаха повечето от изнежените ѝ царедворци.

Предводителят им Карнак бе седнал най-близо до фараона. Лицето му имаше ястребово изражение с щръкнал нос над тънки устни, а очите му бяха присвити — белег, останал от дългите години, прекарани из Червените земи. Също като останалите, и той носеше пръстен, украсен с отличителния символ на полка на Сет като личен подарък от дядото на Хатусу. До него седеше Пешеду. Той сякаш се притесни, когато видя Амеротке. Нисичък и добре закръглен, генералът имаше вид на човек, поживял си добре през изминалите години. Останалите трима — Хети, Туро и Руах — оставяха впечатлението за опасни люде. Те дори не удостоиха с поглед съдията, когато той влезе в залата. Но мъжът, до когото седна, бе съвсем различен — изправи се, за да му направи място, и му се поклони учтиво. Това беше Небамум — слугата на Карнак. Носеше дреха от златоткан бродат, а на врата си имаше сребърна верижка с блестящ

бисер. Очите на доста женственото му лице сякаш непрестанно се смееха, макар че в движенията му се усещаше някаква скованост, сякаш чувстваше болка. Амеротке знаеше от историята на полка, че причина бе раната, която Небамум бе получил при набега на Пантерите срещу Мерецегер.

Хатусу се окашля силно. Готвеше се да заговори.

— Поканих ви тук — започна тя с мек, но убедителен глас — заради ужасното убийство на генерал Бейлет в Червения параклис при храма на Сет. Амеротке е повикан, тъй като той лично ще се заеме с разследването на покушението. Струва ми се — добави тя с леко иронична усмивка, — че генерал Пешеду вече го познава — и добави съчувствено: — съжалявам за станалото с дъщеря ти и искам всички да го чуят. Правосъдието ще въздаде справедливост. Името на Амеротке е добре известно заради мъдростта и честността му. А ако се окаже, че някой трябва да бъде пощаден — добави тя заговорнически, — нека почакаме поне докато пощадата бъде наистина потребна. — Пешеду кимна и в знак на благодарност се поклони. — Убийството на Бейлет — прозвуча по-рязко гласът на Хатусу — хвърли в ужас цяла Тива. Градът вече гъмжи от слухове и всевъзможни клюки... — тя се загледа в Амеротке, подсказвайки му да зададе подходящ въпрос.

— Какви са тези слухове и приказки? — поде играта съдията.

Преди божествената да отговори, Карнак се изправи и попита:

— Господарке, може ли аз да отговоря? — Хатусу кимна в знак на съгласие и генералът подхвана: — Мисля, че трябва да се върна малко назад във времето, в нощта, когато нахлухме в лагера на хиксосите... Зная, че всички сте чували тази история десетки пъти, но има нещо, което никой, освен нас, Пантерите, не знае. Преди да отрежем главата на магьосницата Мерецегер в шатрата ѝ, тя каза, че е очаквала смъртта си, но и че всеки от нас ще умре в ужасни мъки. Няколко дни по-късно армията на хиксосите бе разбита. Бяха взети много пленници, включително личната стража на Мерецегер. Подложени на разпит, те признаха, че тя наистина е била подготвена за смъртта си, а и не е пропуснала да предупреди за същото и вожда на хиксосите. На стражите си била поверила, че смъртта ѝ ще доведе до разгрома на хиксосите, но че след време върху нейните убийци ще се нахвърлят Гълтачите на души от Подземния свят... — по суровото лице на Карнак се появи усмивка. — Тогава не обърнахме никакво

внимание на думите ѝ. Бяхме млади и безстрашни. Но годините се изтърколиха като миг. Трима от другарите ни починаха, а сега и Бейлет...

— Кажи ми — прекъсна го Амеротке, — Бейлет първата жертва на убийство ли е?

Карнак се почеса по темето, преди да отговори:

— Другите трима умряха от инфекция или зараза. Единият от някаква болест на главата, другият — от сърдечен пристъп, а третият — от стомашна инфекция...

— Нима искаш да кажеш, че са били отровени?

— Възможно е — отзова се Карнак, — макар че тогава никой не се усъмни в престъпление или поне не успя да го докаже. Те се отправиха към Далечния хоризонт и сега останките им почиват в общата ни гробница в Града на мъртвите.

— Значи не е имало никакво доказателство, че са били убити? — продължи да настоява Амеротке. — Никакви следи от насилие или пък избодени очи, така ли? — Карнак кимна утвърдително. — Но можем ли да сме сигурни — попита съдията, — че убийството на Бейлет е именно акт на лично отмъщение?

— Бейлет нямаше врагове — отговори му Карнак. — През седмиците, предшестващи смъртта му, не е споделял нещо за необичайни събития, заплахи или проявена враждебност. Освен това ако някой е искал да го убие, защо ще го стори в Червения параклис? И какво би го подтикнало да избобда очите му и да пълни чашите с кръвта му? А има и трето... — Карнак отвори малката кожена торбичка на масата пред него, извади от нея нещо, което приличаше на монета, и го подхвърли на масата. Амеротке я хвана: беше сребърна шайбичка, от едната страна на която бе изобразен скорпион, а от другата — странни йероглифи.

— Това е монета на хиксосите — обясни Небамум.

— Господарю, не беше ли на втория ден от месеца, когато всеки от нас получи по една?

Амеротке огледа отново шайбичката.

— Това не са хиксоски монети — поясни на свой ред Сененмут, — а медальони амулети, които Мерецегер е раздала на личната си стража. Намерени са били в лагера на хиксосите след края на битката, но после мистериозно са изчезнали.

— През цялото време вярвахме — прибави Карнак, — че дядото на божествената ги е прибрал като част от плячката, след което ги е дал за претопяване. Слугата ми вече каза, че никой не ги бе виждал до началото на този месец, когато всички получихме по една, включително Небамум.

— Като заплаха ли го приемаш?

— Разбира се! — отговори Карнак. — Често се събираме в къщата на някой от нас или в Червения параклис. Първоначално го приехме за шега, хрумнала на някой от групата. Едва след убийството на Бейлет схванахме зловецкия смисъл на появяването им.

— Имаше ли и други опити за покушение? — запита Амеротке.

— Да — обади се Небамум. — Преди три дни. Господарят ме изпрати до кея, за да дам поръчка за вино. Беше доста след часа на приношенията. Падаше мрак. Минах по една алея за по-напряко към главния път, водач извън Тива. Внезапно от една врата изскочи тъмна фигура с къса бойна тояга в едната ръка и нож в другата. Вече беше тъмно, но ми се стори, че е жрец от храма на Сет, защото на главата му имаше нещо като червена перука. Нахвърли се върху мен така изненадващо, че едвам отървах тоягата, но пък се подхлъзнах и паднах. Оръжието му изсвистя във въздуха над главата ми. Успях да се дръпна встрани, но нападателят се извъртя и се приготви за следващ удар. Изкрещях за помощ — усмихна се смутено Небамум. — Дори и не помислих да се правя на герой. Една врата се отвори. Излезе жена, последвана от съпруга си и дечурлига. Тогава нападателят ми побягна. Притекоха ми се на помощ и аз се изправих. А мъжът предложи да ме придружи до дома...

— И така — обобщи съдията, — всеки от вас, включително Бейлет, е получил по една кръгла сребърна плочка. Никой от вас не е подозирал нищо преди нападението срещу Небамум и убийството на Бейлет. Изглежда — той внимателно подбираше думите си, — че е припламнала нечия отколешна омраза или желание за мъст подобно на рана от някогашна битка. Очевидно някой е дошъл в Тива, за да урежда стари сметки... — Хатусу поклати глава, сякаш не разбираше казаното. Амеротке продължи: — Има няколко възможности: най-напред трябва да помним, че Мерецегер е била магьосница с голяма сила. Имала е свита от последователи, а навярно е съществувала и

нейна секта. Засега можем да предполагаме, че може да има и собствени деца. Почитаеми Карнак, възрастна ли бе Мерецегер?

— Огледах внимателно главата и тялото ѝ след разгрома на хиксосите. Мога да кажа, че изглеждаше по-стара, отколкото се оказва в действителност. Онази нощ в шатрата помислих, че косата ѝ е сива, но тя явно я бе оцветила с пепел от огъня. Според мен не беше на повече от трийсет лета.

— Когато превзехте столицата на хиксосите Аварис, пленихте ли — попита Амеротке, — задържахте ли някого от семейството на магьосницата?

— Не, никого — отвърна Карнак. — Спомням си, че дядото на божествената нареди да се извърши специално търсене. Но всички се бяха разбягали — и близките ѝ, и слугите.

— Хм... — Амеротке се почеса по едната вежда. — Според втората ми версия убиецът може да е някой тиванец, затаил омраза, завист или ревност към нашите герои. Но засега нямам и най-малка представа, какъв може да е поводът, подтикнал го към действие.

— А третата възможност? — усмихна се Хатусу.

Амеротке сведе поглед, въртейки пръстена на едната си ръка. После вдигна взор към Хатусу и рече тихо:

— Убиецът може да е и един от групата... — и той седна на мястото си, докато Карнак и останалите запротестираха шумно. Те тропаха по масата и се гледаха един друг с широко отворени очи, очевидно не искайки да повярват на чутото.

— Та ние сме като братя! — извика Пешеду. — Боговете виждат колко мъка се е сбрала над главата ми, защо да тая карез към друг от групата? Е, премъдри Амеротке, този път май се изложихте...

— Може да е някой от вас — поясни съдията, — а може и да е някой, с когото сте свързани...

— Да чуем доводите ти — поиска Сененмут.

— Нямам доказателства, но слушайте внимателно — заяви Амеротке, отбелязвайки аргументите си, като присвиваше поредния си пръст — Първо, колцина знаят за проклятията на Мерецегер към вас? Второ, колко хора са научили за признанията на телохранителите ѝ? Трето — спря той с жест Хети, решил да възрази, — не забравяйте за медальоните. Те издават, че става дума за човек, който е присъствал на великата победа и е имал възможност да прибере няколко от тях за

лична употреба. Четвърто, който и да е, няма съмнение, че е силен и познава воинския занаят. И последно, убиецът на генерала не е бил обикновен разбойник, стрелящ напосоки в тъмното, а внимателно е планирал удара си. Промъкнал се е с лекота в храма на Сет и даже в Червения параклис... Впрочем колко хора знаят за молитвените посещения на Бейлет?

— Той ходеше често — заяви Хети. — За никого не бе тайна, че живее усамотено... Възможно е убиецът да го е наблюдавал и чакал. А приказките ти за проклятията на Мерецегер и за признанията на стражите й са познати на цяла Тива...

И останалите воители се впуснаха в разпален спор с Амеротке, така че в крайна сметка съдията се съгласи, поне външно, че може и да греши.

— Казах само, че е възможно — поясни той, — но все пак призовавам всеки от вас да бъде внимателен. Ако въпросните медальони са били изпратени като предвестници на смъртта, убиецът ще нанесе и следващ удар.

— Трябва да бъде спряно! Трябва да бъде заловен! — заяви категорично Хатусу, протягайки ръце, сякаш искаше да прегърне ветераните от войната с прошарени коси. — Полкът на Сет и цялата ми войска настояват за справедливост и възмездие. Убиецът на Бейлет... — спря за миг Хатусу с искрящи от гняв очи. — Вече се захлех: ще го видя разпънат на кръст пред стените на Тива или заробен жив в пустинята! — после пое дълбоко дъх: — Говоря съвсем сериозно, Амеротке. Загрижена съм не само за живота на тези воители, но и за плъзналите вече клюки, които само раздухват пламъците на суеверията, разнасяйки легендата, че Сет се гневи на Тива и се е промъкнал в града, за да мъсти...

— Мерецегер е мъртва — отговори спокойно съдията. — Генерал Карнак я смали с една глава. Къде е заровена?

— Извън оазиса Ашива — рече Карнак и понечи да уточни: — На около десетина мили източно от Тива, в Червените земи... Близо до мястото, където бяха разгромени хиксосите. След битката старият фараон Ахмазе се разпореди жреците да прокълнат трупа на Мерецегер и отсечената й глава, след което останките й да бъдат закопани потайно. Утре на разсъмване имаме намерение да отидем там, придружени от ескадрон колесници.

— С каква цел? — запита го Амеротке.

— Телохранителите ѝ признаха още нещо — засмя се мрачно Карнак. — Мерецегер се била заклепа, че за да бъде възмездена смъртта и, щяла да се върне сама от Подземния свят...

— Суеверни брътвежи! — изсумтя съдията.

— Да — отговори му с кадифен глас Хатусу. — Но за да сме напълно сигурни, Карнак ще иде там, а ти ще го придружиш!

Шуфой забеляза, че господарят му е силно разгневен, докато крачеше пред него с опънати рамене и мрачно изражение. Дори го бе чул да си мърмори: „Хубостницата е хитра като лисица.“ Беше очевидно, че на тази среща на царския съвет се бяха случили тревожни неща. На излизане Амеротке мина като буреносен облак през преддверието, а сподирилият го с широка крачка Сененмут го изгледа със загрижено лице. Съдията само махна с ръка към слугата си да го последва. Сега крачеше напреко през дворцовите градини, потънали в лунна светлина. В студения нощен въздух искряха мангали, разпалвани от махащите с ветрила прислужници. Напоените със смола и катран факли раздвижваха танцуващите сенки на статуите, резбованите изображения и шадраваните. Шуфой нямаше представа, къде отиват; все още не бяха излезли от великолепните градини с просветващи езера, украсени къшкоче и павилиони. Плодни дървета, финикови и други палми и смоковници хвърляха сенки върху водата. Патици крякаха и се биеха в папирусовите гъсталаци. На фона на нощното небе преминаваха тъмните петна на ята от птици, които търсеха място да се настанят за през нощта.

Задминаваха ги прислужници, понесли на раменете си кошници или делви с вода. Под дърветата и в сянката на порталите стояха войници от елитната лична гвардия на Хатусу, въоръжени с дълги и къси копия. В далечината се движеше редица от светлини: капитанът на гвардията предвождаше обикалящия нощен патрул. Шуфой се сепна от профучалата покрай него маймуна с дрънчащ гердан от звънци на шията, преследвана от хрътка кутре, след което тичаше един от пажовете в двореца.

— Къде отиваме? — Шуфой изтича напред и улови господаря си за дланта. Забеляза, че Амеротке бе извадил ветрилото си и нервно

вееше с него в лице то си, сякаш не усещаше нощния хлад. — Защо сте ядосан?

Съдията спря и погледна с усмивка Шуфой:

— Прощавай — после го поведе към една каменна пейка в градината. Двамата седнаха. Амеротке протегна крака и погледна към звездите. — Утре заран тръгваме за Червените земи, по-точно към оазиса Ашива — Шуфой примижа и разтегна в гримаса обезобразеното си лице. Амеротке беше умел водач на колесница — воин, сражавал се в бойните ескадрони. Самото пътуване до Ашива бе достатъчно досадно и уморително, но оазисът бе и място, свързано с болезнени спомени за него. Преди много години — Шуфой бе нанизал по-късно подробностите една след друга, когато съдията е бил още момче, по-големият му брат попаднал на засада по време на смятана за обичайна обиколка на нощен патрул от млади офицери: връхлетели ги пустинни бродници и той паднал убит. Родителите му почти полудели от мъка, когато донесли обезобразения труп на сина им. — Но не е само това — продължи Амеротке. — Божествената понякога се държи като пълен тиранин... Щраква с пръсти: „Ела тук!“; после: „Отиди там!“... А в Тива ме чака спешна работа!

— Делото на Нешрата, нали? — запита сякаш себе си Шуфой.

— Да. Заради това и сме тук!

Амеротке се изправи. Прибра ветрилото си и тръгна по-спокойно. По едно време спря и с наслада вдъхна аромата на дърветата с нарове. Слязоха по няколко стъпала и прекосиха поляна, на която спокойно пасяха газела и дива коза, вързани с верига.

Господарят и слугата му влязоха в един вътрешен двор, където се издигаше триетажна сграда с черен покрив; преминаха през двора и спряха пред една отворена врата. Пазачът на входа се осведоми кои са, и ги пропусти. Озоваха се в обширно преходно помещение с декоративен покрив, носен от масивни, украсени в горната част с отворени лотосови цветове кедрови колони. Писари и жреци сновяха насам-натам; някои носеха ръкописи, а други — поставки за писане и служебни чанти. До тях застана един страж и попита по каква работа са дошли. Амеротке се представи, а стражът се поклони и ги поведе по коридора.

Шуфой разпозна обителта на Валу — Очите и ушите на фараона, който не само ръководеше делата на полицията, но и държеше в ръцете

си мрежата от информатори и шпиони в и извън Тива. Служебните помещения на царския обвинител изненадваха със семплата си обстановка — чисто бели стени без декорации. Покрай тях бяха подредени шкафове, скринове и сандъци. Валу бе седнал с кръстосани крака върху купчина възглавници; на коленете му бе опънат веленов лист^[1]. Диктуваше нещо на един писар, който се бе настанил по същия начин пред него. Капаците на прозореца бяха широко отворени. В помещението беше доста хладно, но иначе стаята бе уютна и добре осветена от маслените светилници по стените. Вратарят съобщи за пристигането на Амеротке. Валу вдигна поглед и освободи писаря, щраквайки с пръсти.

— Благородни Амеротке, бъдете добре дошли! — поздрави ги Очите и ушите на фараона. После предложи охладено вино, но съдията отклони поканата му, поклащайки глава:

— Не съм дошъл на частна визита.

Валу въздъхна и се изправи с думите:

— Така си и мислех. Имате късмет, че ме сварвате. Лекарят ме предупреди, че ще увредя очите си, ако продължавам да работя нощем...

Амеротке го попита направо:

— При вас ли останаха вещите на Ипумер, прибрани след смъртта му?

— Да, тук са... В служебния склад, запечатан с моя личен печат. Искате да ги огледате ли? За какво са ви?

Отговорът на Амеротке се забави. Някъде от долния етаж прозвънна лира и мъжки глас запя галеща слуха любовна балада.

— Ще ви кажа, когато намеря онова, което търся — отвърна му с лека насмешка Амеротке.

Неодобрителна гримаса сви лицето на Валу; той отиде до вратата и повика същия писар, за да му даде шепнешком нужните указания. После покани с присмехулен поглед Амеротке да последва служителя.

— Ще намерите всичко, което трябва да бъде там.

Амеротке му благодари хладно и тръгна след писаря навън по стълби, които се спускаха към подобие на избено помещение. Имаше запалени факли и маслени светилници; писарят извади нож за папирус, доближи до една от големите кошници и преряза печата, след което отметна встрани капака.

— Вещите на Ипумер — обяви той, — писар в Дома на войната. Господарю, ще почакам отвън.

Шуфой помогна на Амеротке да извадят съдържанието — кесия, чантичка за документи, колан, пръстени, широк брокатен пояс, части от служебно облекло, писарска чанта с остриета писци, съдинки за мастило, свитък чист папирус, гривни и други бижута. Амеротке ги разгледа внимателно.

— Странно — отбеляза той, — Ипумер е имал добре платена работа и висок служебен пост. Човек би очаквал да притежава повече вещи... — погледът му бе привлечен от кръгла сребърна плоча и той я вдигна от купчината. — В името на Маат! — ахна и я подаде на Шуфой. — Сребърен медальон с хиксоски произход! Досущ като онзи, който е получил и генерал Бейлет малко преди смъртта си. Защо и Ипумер е имал същия? — и разказа за случилото се в заседателната зала при Хатусу.

Шуфой подсвири тихо:

— Не разбирам каква е връзката, господарю. Ипумер е дошъл от Аварис, някогашна столица на хиксосите. Донесъл е и медальона със себе си. Ако сега беше жив, можехте да го задържите като евентуален убиец, но това, което чух в съда, ме кара да мисля, че Ипумер е бил твърде зает с домогванията си към хубавата дъщеря на Пешеду, за да планира отмъщение. И въпреки това присъствието на медальона сред вещите му говори за някаква връзка със загадъчния убиец, който, ако разбирам правилно, се е закълел да отмъсти на Пантерите от Юга.

Амеротке не възрази нищо и продължи да търси, но не откри друга вещ, която да събуди подозрението му. Постепенно Ипумер приемаше образа на господин Никой — човек без минало и без истински приятели. Живял е под наем, ден за ден, не е купувал скъпи вещи, за разлика от всички други писари. Стараел се е единствено да ухажва Нешрата.

На вратата се почука. Влезе Валу.

— Намерихте нещо, нали? — Амеротке му каза за медальона. Валу доби изненадан вид. — Питам се какво става — усмихна се леко той. — Получих нареждане от божествената да не разследвам убийството на Бейлет. Очевидно е било запазено за вас — и той взе медальона от ръката на Амеротке.

— Кажете ми, какво още знаете за Ипумер? Нали сте Очите и ушите на фараона!

Валу се отдръпна и седна отстрани до вратата. Запретна полите на горната си дреха, почеса се по коляното и се смръщи.

— Все повече ми се иска — започна бавно той — да не бяха ме определяли за страна в този случай. В началото реших, че всичко е ясно като бял ден. Приех Ипумер за заслепен от силните си чувства, а Нешрата — за насърчаваща го, но коварна жена, на която той толкова е омръзнал, че е решила да го погуби. Но сега, уважаеми Амеротке, не съм чак толкова сигурен. Ипумер е дошъл от Аварис. Сигурно е донесъл със себе си препоръки и доверителни писма. Трябва да е минал през опознавателен разговор, след което молбата му да бъде назначен като писар е била одобрена. Но когато отидох в Дома на войната и попитах отговорния служител...

— Досието на Ипумер бе изчезнало, нали?

Валу кимна утвърдително и продължи:

— Наредих да бъде направена внимателна проверка, но пазителят на поверителната документация не намери нищо. Някой го бе изнесъл. Колкото повече търсеше служителят, толкова по-дълбоко ставаше убеждението му, че самият Ипумер може да го е сторил — Валу спря за малко и добави: — Не се намери нищо. Ипумер бе доказал качествата си на идеален писар, въпреки че се е знаело за стомашните му неразположения и за разюздания му любовен живот. Пропуските в служебните му задължения са били редки и незначителни — някое и друго закъснение, напиване или дребно провинение.

— И така — рече Амеротке, — той идва в Тива, но само боговете знаят с каква цел. Представя се много добре и заема доста висока длъжност. Ласкае началниците си и им угодничи, докато една вечер, може би подобна на днешната, когато всички са уморени и разсеяни, се вмъква в залата с документационния архив и заличава всички следи от присъствието си в институцията. Но все пак... Нали щом е дошъл от Аварис — досети се Амеротке, — трябва да е донесъл акредитивни писма от Дома на живота при някой тамошен храм!

— Разбрах ви — стана Валу. — Ще проводя пратеник в Аварис да провери. Нали съм Очите и ушите на фараона: ако аз не мога да

разбера кой е този Ипумер, никой не ще успее! — той посочи вещите на мъртвия. — Моят писар ще ги прибере. Пожелавам ви лека нощ.

Малко по-късно Амеротке и Шуфой напуснаха Дома на милион години и поеха по главния вътрешен път. После излязоха на пазарището. Някои сергии бяха още отворени, а гостилниците работеха с пълна пара, предлагайки храна и питие на трудолюбивите през целия ден. Нощният въздух бе наситен с мириса на свежо печено от газели и диви кози: ловците ги бяха убили и донесли тук, за да бъдат одрани, изчистени и нарязани на дълги парчета, които сега цвъртяха по скарите над разискрен пласт от дървени въглища. Този приятен аромат бе привлякъл пълчища просяци с протегнати за милостиня костеливи пръсти. Недалеч трима пияни пееха химна на Амон. Амеротке и Шуфой си пробиха силом път през тълпата, преди да излязат на широкия път, който извиваше надолу към големите градски порти с двете заплашително издигащи се нагоре колони, увенчани с наблюдателни кули. На стража беше корпус от полка на Ибиса; излъсканите им кожени набедреници и брони блещукаха на светлината на факлите. От една кула се обади рог от раковина, за да обяви, че след час градските порти ще бъдат затворени за през нощта.

Двамината кривнаха по прекия път, ограден с дървета, който следваше криволиците на градската стена. Вдясно на Амеротке се извиваше и блестеше като гигантска змия Нил, осеян със светлинните на търговски плавателни съдове. Нощем реката се променяше до неузнаваемост. Шуфой спря и се послуша, но не в острите гласове на нощните птици, излитащи от гъсталаците край брега, а за нещо друго. Не долови нищо, освен ехтящия рев на хипопотами, а от време на време и накъсания лай на чакали, търсеци мърша.

— Какво има? — Амеротке забеляза, че слугата му е изостанал няколко крачки, и се върна.

Джуджето го стисна за ръката и погледна нагоре към него:

— Права е господарката Норфрет, когато казва, че не бива да минаваме без придружител по този път. Трябва да взимаме с нас и Асурал, а? Той може да уплаши даже крокодил...

— Няма от какво да се плашиш — успокой го Амеротке и тръгна напред. Влязоха в Селото на нечистите — така наричаха квартала на бедните селяни, които нямаха достатъчно средства да си купят камък за градеж, затова изкопаваха глинеста пръст от бреговете на Нил и

строяха лабиринти от едноетажни домове. В тях намираха подслон не само работници от кариерите, но и преследваните от закона. Шуфой мразеше това място. Обаче Амеротке настояваше да минават винаги по един и същ път, така че тукашните хора бяха вече свикнали и приятелски го поздравяваха.

Господарят и слугата се изкачиха по невисокия хълм, от който се откриваше гледка към Нил. Амеротке спря горе, за да се наслади на хладния и свеж нощен въздух. Да, случаят с Нешрата и Ипумер продължаваше да го гложди. Без съмнение изпитваше съчувствие към Нешрата, но ако тя е убила Ипумер коварно и вероломно, ще трябва да понесе наказанието си. Дали случаят бе толкова елементарен? Знаеше се, че Пешеду е много богат човек: дъщеря му можеше да има всичко, което пожелаеше. Ипумер стоеше на по-ниско обществено стъпало от нея, така че, ако е искала да го ликвидира, защо да поема сама риска? Защо да излага на опасност и себе си, и реномето на баща си? И защо по този сложен начин? Щом край кея се шляеха десетки безделници, готови да клъцнат гръкляна на Ипумер за къс сребро, и цялата работа щеше да се припише на неизвестен извършител. Ясно е, че писарят е бил отровен след посещението му при Къщата на Златната газела. Някой е излязъл там на среща с него. Кой бе този някой?

— Господарю — почти изстена Шуфой. — Искам да се прибираме. Стомахът ми е свит от страх! Имам план...

Съдията се сепна.

— Добре, да тръгваме...

[1] Фина материя за писане, имитация на пергамент. — Бел.прев.

↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

СЕТ: ЕДНО ОТ ВОЙНСТВЕНИТЕ БОЖЕСТВА, ВЪЗДИГНАТ В КУЛТ ОТ ХИКСОСИТЕ

Хепел, писарят в Дома на войната, който се представи в съда като приятел на покойния Ипумер, се събуди от мъчително усещане. Огледа се и изтръпна от ужас. Не можеше да разбере защо голото му тяло е овързано с ремъци и лежи върху твърдата чакълеста земя, а китките и глезените му са омотани с връв и притегнати към колчета, забити в земята. Опита се да каже нещо, вдървен от страх и загледан в осеяното със звезди небе над себе си, докато плувналото му в пот тяло зъзнеше от хапещия студ на пустинния вятър. Постара се да прогони махмурлука както от изпитото вино, така и от погълнатото упойно средство, на което несъмнено се дължеше скъсаната нишка на съзнанието му. После изстена тихо и погледна към малкия огън, запален от някого: закачулена фигура бе приклепнала до него.

— Къде съм? — успя да изрече той въпреки усещането, че гърлото му е запушено с утайка от вино и жлъчна течност. — Какво правя тук?

Фигурата не помръдна. Хепел трепереше. Имаше желание да повърне. Отпусна тежко глава назад, наранявайки я в твърдата камениста почва. Бризът донесе отнякъде подобния на кикот рев на хиени. Писарят затвори очи. Нима сънуваше кошмар?

Спомни си, че се отби в един дом за удоволствия недалеч от храма на Изида. Наेतото момиче се оказа надарено и много активно: потопа го в наслада, докато извиваше под него тялото си, подобно на змия, която току-що е изпълзяла от съд с масло. Той пи до насита от любовта ѝ, а после си тръгна залитайки с диадема от цветя на главата, за да хлътне в първата попаднала му винарна. Случи на някакво семейно празненство и гуляещите танцуваха лудешки, покрили лицата си с маски с изображение на сокол в чест на Хор. Поканиха го да се присъедини към тях. Спомни си за един мъж с блестящи изпод маската очи, от когото се носеше приятно ухание. Някаква хесетка дойде и

седна на коляното му, докато той гледаше чувствения танц на други две момичета. Всички пиха от многократно обикаляща съдина с плътно и неразредено вино. Хепел си спомняше, че му се доспа, крайниците му натежаха, а смехът кънтеше все по-силно в ушите му. Най-после си тръгна, подкрепян от току-що обявилия се за негов приятел. Като последно в съзнанието му остана подигравателният смях на неколцина моряци, покрай които мина със залитане, спускайки се към кея. А сега и това. Хепел отвори очи. При всяко движение каменистата почва под него нараняваше тялото му, оставяйки белези по кожата.

— Моля, помогнете ми! — обади се с просещ глас той.

Фигурата се отдели от мястото си при огъня, приближи се и приклепна до него. Човекът бе облечен в скъпа бяла ленена роба под наметало на ивици; маската на сокол все още скриваше лицето му.

— Ти си Хепел, така ли? — прозвуча меко гласът му. Писарят потвърди, енергично кимайки. — И си приятел на Ипумер? — пленникът отговори по същия начин. — И са ти плащали, за да го следиш, нали? — Хепел поклати отрицателно глава, без да сваля очи от маската. Просветна нож, който рязна дълбоко едната му ръка отдолу под лакътя. Хепел и извика от болка. — Когато те питам нещо — този път гласът прозвуча като съсък на змия, — ще ми отговаряш само истината. Погледни натам. Какво виждаш?

— Ами... огън — заекна писарят.

— А зад него?

— Гола скала.

— Съвсем вярно. Намираме се в Червените земи, на пращен път отвъд Долината на царете. Тук наминават само зверове или демони. А сега погледни вдясно от огъня. Какво виждаш? — с едната ръка фигурата обърна силом главата на Хепел, като притисна лявата му буза към грапавата камениста почва. — Погледни! — заповяда му той.

— Виждам... някакво сандъче... и глинена тръба.

— А чувал ли си нещо за хиксосите? — продължи да пита гласът. — Обичали са да вземат пленници и да ги връзват в пустинята, също както си ти сега благодарение на мен. Ползвали са керамичен съд, например висока ваза без долната ѝ част, която привързвали към пленника. После пускали вътре плъх, оставен без храна дълго време и готов да се нахвърли върху всичко, което може да се яде. Тази нощ

дойдох със също толкова гладен плъх. Не, не — покри човекът мигом зейналата уста на Хепел, — недей да викаш: няма кой да те чуе. И огънят не може да бъде забелязан. Освен това не ни се иска да привлечем хиените или лъвовете! Слушай, ако продължаваш да ме лъжеш, не ми остава друго, освен да постъпя като хиксосите: да привържа тръбата към тялото ти, да пусна вътре плъха и да запаля огън откъм другия ѝ край, така че гадинката да има само един възможен изход — и мъчителят натисна писаря по стомаха. — Нали разбираш? — Хепел кимна. — Така е по-добре! — прибра ръката си другият и продължи: — Сега ще започна отначало. Ипумер беше ли ти приятел?

— Да.

— И вдовицата Фелима ти плащаше — премина гласът в кикот, — само боговете знаят с какво, за да шпионираш наемателя на Ламна, нали? Защото Ипумер се оказал за нея голямата любов на живота ѝ, ха-ха.

— Да. Фелима е по-богата, отколкото показва пред другите...

— Добре, добре! — омекна гласът. — А в нощта на смъртта му ти го проследи, когато той си тръгна от винарната, нали? — последва енергично кимане. — Обратно до дома на Фелима, а после?

— До една къща на Улицата на маслените лампи. Той влезе там, а после излезе.

— Така! Добре! — приклепна на задните си части мъчителят. — А след това?

— Ипумер влезе в една бирария. Беше праметнал през рамото си винен мех. Мисля, че го бе напълнил и отишъл на среща с Нешрата при Къщата на Златната газела.

Хепел изкрещя отново, когато непознатият нападател рязна ръката му с острия като бръснач нож.

— Искам да чуя само истината, а не предположенията ти. Последва ли го?

— Да, но не съм сигурен с кого се срещна там. Зърнах бегло амбулантния търговец, който даде показания под клетва пред съда. Но наистина не знам какво е станало после.

— Това не ме интересува... — похитителят замълча, заслушан в накъсания остър рев на лъв, последван от зловещото обаждане на хиена. В трескавото си въображение Хепел ги видя по-наблизо. — Е,

сега ми каза истината. Но да оставим Нешрата и да се върнем при Ипумер. Какво ти казваше той? — Хепел трепереше неудържимо. Все още му се повдигаше, а и раните го боляха нетърпимо. Нападателят се отдалечи за малко, после се върна и хвърли едно наметало върху потъналото в пот тяло на пленника си. После продължи да го разпитва иззад маската си: — Хайде, Хепел, няма от какво да се боиш. Искам да чуя всяка подробност. Ипумер разказвал ли ти е за времето, когато е живял в Аварис?

— Твърдеше, че произхожда от видно семейство. Често се хвалеше, че и там е заемал важен пост... — преглътна и изстена от горчивия и кисел вкус в устата си. После се закле на ум, че никога вече няма да ходи в домове за удоволствие, както и да пие с непознати, стига да оживееше след тази нощ. Затвори очи и прокле наум Ипумер.

— Щом е бил толкоз голяма клечка в Аварис — продължи мъчителят, — защо е дошъл в Тива?

— И аз това го попитах, а той ми отвърна, че бил в Тива от две години и му се искало никога да не бе идвал, но нямал шанс да се върне обратно...

— А каза ли ти защо? По каква причина?

— Ипумер обичаше да се хвали след някоя и друга чаша — примигна Хепел, сякаш някой бе хвърлил пясък в очите му. — Казваше, че е дошъл в Тива, за да извърши велики дела. И че бил доведен тук лично от Пантерите от Юга...

— Охо! — прекъсна го мъчителят. — Нашите герои от полка на Сет, които сами са се провъзгласили за такива.

— Да, да. Точно така.

— А каза ли ти от кого точно?

— Един от командирите, който бил вече починал.

— Добре! — погледна към звездите мъчителят. — А сега, Хепел, искам да размърдаш мозъка си до дъно. Чул ли си от него още нещо, което си струва да ми кажеш?

— Не мога да си спомня. Нешрата не слизаше от устата му. Почти непрекъснато говореше само за нея. Веднъж се разплака в една винарна. Каза ми, че желаел никога да не бе идвал и че искал да се види с генерал Пешеду, бащата на Нешрата... Това е всичко, което знам.

— Много добре! — маскираният се заслуша в зловещите нощни звуци.

— Моля ви! — почти проплака писарят. — Пуснете ме, много ви моля. Казах цялата истина...

— Така е — отговори мъжът. — Искам да разбера от теб само още нещо: мислиш ли, че приятелят ти Ипумер, поел преди теб на запад, е бил убит от Нешрата?

— Не знам...

— Нито пък аз. Все пак реших да те успокоя — заяви мъчителят. — Не съм донесъл никакъв плъх. Ха-ха. Жестока шега, ама си я бива, нали? — Хепел закима. — А сега ще те освободя... — писарят се отпусна назад, затвори очи и въздъхна с облекчение. Тъкмо се канеше да обещае тържествено пред всички богове, че от устата му никога не ще се чуе нещо за случилото се тук, когато мъчителят му довърши онова, за което бе взел решение отдавна. С бързо движение преряза гърлото му от едното до другото ухо. После загледа с хладен поглед как тялото на писаря подскача и се гърчи, докато изхвърля с хрипове червения сок на живота си. Издърпа наметалото и зачака, докато тялото потръпна за последно и замря. След това преряза ремъците, стягащи глезените и китките, извади колчетата, прибра остатъците от вървите и зави всичко в наметалото си. Отиде до огъня, стъпка го и нарина с крак пясък и прах върху въглените. Нощният бриз донесе зловонен мирис. Хищниците не бяха далеч. Скоро щяха да подушат кръвта, а на разсъмване от Хепел нямаше да е останало нищо, което да потвърди самоличността му. На убиеца му беше все едно. Той се огледа още веднъж и се отправи към големия скален връх, от който се виждаше Градът на мъртвите. Там някога бе живяла Мерецегер — богинята на Скорпиона. Измърмори една кратка молитва и закрачи бързо.

Искаше да остави възможно най-голямо разстояние между себе си и трупа на жертвата, преди да се реши да спре и да глътне малко от винения мях. Под него се разстилаше Некрополът, а Нил проблясваше на лунната светлина. Убиецът се загледа в небето. Още не беше свалил от лицето си маската на Хор. С цялото си същество желаше да отмъсти на бащата на Нешрата и на Пантерите от Юга. Скръцна ядно със зъби и тръгна с бърза крачка в нощта.

Норфрет се бе постарала да стане възможно най-привлекателна с помощта на съдинките с руж и гърненцата с разни мазила и прах за почерняне под очите. Богато омаслената ѝ перука изпускате приятен аромат, а при всяко движение изпод почти прозирната ѝ роба се разнасяше друго благоухание. Амеротке продължаваше да я гледа намръщен. Тя беше боядисала с плътен червен цвят ноктите на ръцете си; на врата си бе поставила красива огърлица от ясписи, а от меката част на ушите ѝ висяха фини халки. Всеки път, когато Норфрет помръдваше хубавите си ръце, сребърните гривни на китките ѝ прозвънваха тихо. Масата между нея и Амеротке бе наредена с различни апетитни ястия от риба, пъдпъдъци, гъска и сочно филе — всяко в собствен сос; в малкия фонтан наблизо бе сложена да се охлажда кана с бяло вино.

Амеротке и съпругата му бяха седнали да вечерят на покрива на къщата си. В широки бронзови съдове горяха дървени въглища, поръсени с тамян и ситни късчета сандалово дърво, които не само пръскаха приятна топлина, но и прогонваха мухите и ноцните пеперуди. Амеротке погледна вляво. Оттук се виждаха светлините на града и блестящата ивица на Нил. Шуфой и двамата синове на съдията и Норфрет — Ахмазе и Кърфей, играеха в преддверието. Жалните тонове в гласа на Шуфой говореха, че слугата му би искал да се намира по-близо до господаря си, за да слуша разговора им.

— Лоша си като Хатусу — обвини я Амеротке, без да сваля сърдитото изражение от лицето си. — И си същата: нахална, кокетна и опърничава! Разкрасила си се, подготвила си същински пир, а сега седиш срещу ми и ме гледаш с мамещо невинни очи.

— По-лоша съм от Хатусу — поясни тихо Норфрет и изплези върха на езика си. — Ноцта едва започва, а удоволствията, които може би те очакват, са безкрайни.

— Знам, искаш да ти разкажа за Нешрата — с присмех отговори Амеротке, докато вземаше парче риба, опечена на дървени въглища. — Всеки в Тива говори за това дело. И гориш от нетърпение да научиш всичко от първа ръка. Кой знае колко народ ще се извърви утре тук, за да разбере какво знае Норфрет за делото срещу Нешрата. Отровителка ли е? Ще бъде ли осъдена на смърт?

— И през ум не ми е минавало такова нещо — нацупи се обидено Норфрет, но Амеротке бе сигурен, че е готова да се разсмее всеки момент. — Но щом ти не искаш да разговаряме по въпроса, не си струва да го споменаваме. Какво става: заминаваш ли утре с Карнак?

— На съмване — потвърди съдията.

— Шуфой ми се стори нещо разсеян...

— Ходихме заедно в храма на Сет — обясни Амеротке, — а дребосъкът си е наумил нещо, което смята за брилянтна идея: да продава подобия на амулети на богинята Маат. Ще обяснява, че са специално осветени от мен, накисвани са във Вира на истината в храма на Маат, а ако бъдат положени в гроба на обичания човек, той или тя ще мине безпрепятствено през Залата на големия съд...

— И какво като ходихте в храма на Сет? — Норфрет явно бе решила да не се отказва. Съпругът ѝ отпи няколко глътки от бокала с вино, опипвайки инкрустациите от едната страна: змии с извиващи се тела, които се движат през лозе. Бокалите бяха изработени от сребро и злато и осеяни със смарагди — сватбен подарък от брата на Норфрет. Щом жена му ги сложеше на масата, Амеротке бе сигурен, че предстои нещо. Това бяха чашите на любовта им, които двамата си бяха разменили пълни с вино в сватбената нощ. Но сега бокалите му напомняха за чашите на Скорпиона в Червения параклис. — Храмът на Сет... — чукна леко бокала си Норфрет в неговия бокал. — Спомням си как веднъж — продължи тя замислено — гледах в Тива парад на Пантерите от Юга. Бяха се натъкмили в пълно бойно снаряжение. Крачещи пред тях вестители изреждаха славните им дела; красиви девиси разхвърляха розови цветчета и им вееха с пъстроцветни щраусови пера... А сега един от тях е убит. Защо, уважаеми Амеротке?

— Не знам — отговори съдията. — От войната срещу хиксосите минаха трийсет години. Докато се прибирах у дома, мислите ми се въртяха около две правдоподобни заключения, засягащи убиеца. Първото е, че може да е от Аварис, но се е спуснал на юг, за да уреди стари сметки. Възможно ли е Мерецегер да е имала син, който сега да е жаден за разплата? Но не знам кой е и как да го открия...

— А второто?

— Някой, свързан отблизо с полка на Сет.

— Не съмня ли да попиташ всеки от тях къде е бил по времето, когато е бил убит Бейлет?

— Ще ги питам утре, но ти познаваш добре нрава на такива мъже. Те са властни и заети с много дела. Убиецът сигурно се е погрижил да прикрие добре следите си. Освен това трябва да ти кажа — намести се по-удобно Амеротке върху възглавницата, върху която бе седнал, — че жрецът Шишнак с потайни като на котка очи, когото видях в Червения параклис, също ми се стори подозрителна личност. Никак не мога да разбера неестествената тишина по време на убийството на Бейлет. Фактите сочат, че помещението е било същинско бойно поле.

— А посочените от теб обстоятелства никак не се нравят на божествената Хатусу. Така ли е?

— Абсолютно вярно: ядосана е като мангуста.

— Много подходящо сравнение — ухили се Норфрет.

— Царицата иска войската да е доволна и спокойна — бе отговорът на Амеротке. — Хората повтарят, че цели трийсет години не се е случвало нищо лошо, докато тя не наследи двойната корона.

— Фараон или не — отсече Норфрет, — божествената Хатусу никак не ми внушава респект...

— Фараон или не — отвърна ѝ Амеротке, — тя е коварна и безмилостна.

— И утре ще си в Червените земи?

— Да.

— А какво ще стане с делото на Нещрата?

Амеротке се засмя и въздъхна:

— Упорита си като мангуста...

— И не по-малко опасна — съгласи се Норфрет.

— Утре заран, когато Валу дойде в съда, Асурал ще обясни, че заседанието е отложено, съдът е разпуснат и всички трябва да почакаат...

— Добре де, но тя виновна ли е? Хайде — наведе се Норфрет над масата, — уверявам те, че бризът не е шпионин: няма да отнесе думите ти до Очите и ушите на фараона.

Амеротке знаеше, че няма да го остави на спокойствие. Освен това бе сигурен, че Норфрет е хитра и проникателна и че няма да се разбъбри. Споделеното от него щеше да остане само между двамата, макар че тя щеше да продължава да дразни приятелките и познатите си с бегло подсказвания факт, че знае повече от тях.

— Това убийство е странно в най-висша степен — отговори ѝ той. — От едната страна са Пешеду, пухкавата му миловидна съпруга и двете им красиви дъщери. Очевидно Ипумер ги е видял на някой банкет и двамата с Нешрата са се влюбили до уши един в друг, ако може да се вярва на хорските приказки. Нешрата не излага живота си на показ. Това е известно на всички. А Ипумер е същинска загадка — чужденец от Аварис, пристига в Тива и става писар в Дома на войната благодарение на нечие мистериозно покровителство, ползва се с успех в компанията на дами, прочува се сред хесетките, харесват го най-малко две войнишки вдовици... И затова не разбирам защо е трябвало да се домогва така отчаяно до Нешрата — Амеротке издиша шумно.

— Има още нещо неясно — подсказа Норфрет. — Отнася се за самата Нешрата. Тя е млада, много богата и по всяка вероятност я очаква отговарящ на достойнствата ѝ партньор. Но тя решава да дари с ласките си някакъв писар, за когото сигурно е знаела твърде малко.

— Така е. Разбира се, може да е била много влюбена. Възможно е Ипумер да е бил и начин да се противопостави на родителите си и на техните желания...

— Наистина е възможно — прие думите му Норфрет. — И какво от това?

Амеротке се загледа в небето.

— По всяка вероятност Нешрата е любимката на татко, който я е пазил като зеницата на окото си и я е разглезил прекалено. Тя се впуска в авантюра, оказала се лек флирт, след който решава да сложи точка...

— Тогава — убедено изрече Норфрет — Нешрата е заявила на Ипумер, че присъствието му вече не е желано. Но ако царският обвинител смята, че го е убила, защото той е продължил да настоява, наистина греша... — и доловила недоумението в погледа на съпруга си, добави: — Преди да се венчаем, уважаеми Амеротке, имах цял куп ухажори, дори обожатели, смея да твърдя. Някои от тях бяха нетърпимо настойчиви, но аз слушах само гласа на сърцето си.

Амеротке я поздрави, вдигайки бокала си.

— И аз си го помислих — отговори той. — Ако Нешрата е искала да се освободи от писаря, е трябвало само да държи затворен прозореца на спалнята си. А заключената странична вратичка в градината е щяла сама да го отпрати по живо, по здраво. Но в същото време знаем със сигурност, че Ипумер е отишъл до Къщата на Златната

газела и там се е срещнал с някого. Възможно е да е бил отровен точно тогава, но не мога да си представя, че Ипумер е почукал на портичката, убиецът е излязъл и писарят е потънал с него в тъмнината.

— Остава да е била Нешрата, нали?

Амеротке ѝ отговори, като внимателно подбираше думите си:

— Валу ще трябва да докаже, че Ипумер е починал, след като е погълнал отровата, дадена му лично от Нешрата или по нейна заръка. Ако не успее да стори това, ще бъде длъжен да установи, че и предишните тежки пристъпи на Ипумер са били предизвикани от отравяне... Пък и защо само девойката да бъде набелязана за извършител. Не може ли да е някой друг, комуто се зловиди любовта на писаря към Нешрата? Например бащата Пешеду? Или друг член на семейството? А защо не и някоя от ревнивите вдовици — Ламна или Фелима? Или загадъчен непознат с неизвестно име? Освен това може мотивът да не е отхвърлена любов, а изнудване. Предпочетено от Ипумер вместо прелъстяване: щом Нешрата не може да бъде негова, поне да получи компенсация за изживените от него страдания. Излезлият да го посрещне може да е бил баща ѝ... Или някой друг, комуто те са заръчали да говори с писаря? Не е трудно да си представим заплахите на Ипумер: „Напълнете ми торбата със злато или цяла Тива ще научи как дъщеря ви е била съблазнена от човек без благороднически сан.“ А освен това не бива да забравяме и за отровата. Валу е установил със сигурност, че Нешрата е купувала от отровата, станала причина за смъртта на Ипумер...

— Можеш ли да разпиташ самата Нешрата?

— Да, но само ако не настъпи промяна в обстоятелствата по делото... — Амеротке тъкмо отвори уста, за да продължи, когато чу вика на Шуфой и забързаните му стъпки по стълбите.

— Господарю, имаш посетител. Дойде жрецът Чула от храма на Сет...

Шуфой стигна до горната площадка на стъпалата, последван от Чула, който бе наметнат с бродиран шал с малка качулка. Дръпна я назад, поклони се дълбоко на дамата и насочи поглед към съдията. Норфрет покани госта на масата. Показа му благоразположението си, настоявайки той да хапне и да пийне, преди да изложи причината за идването си. Чула не почака втора покана и си взе парче от печена патица. После отпи глътка вино и се окашля леко.

— Нека Този, който чува и вижда всичко, да ви закриля — обърна се той и към двамата с усмивка на инак суровото си лице. — И нека сянката на Неговото крило остане над вас — Норфрет му благодари за изречената благословия. — Извинете ме, че така ви се натрапих — продължи делово жрецът, — но идвам с интересна новина. Става дума за хесетката, пребита и хвърлена в Нил... Тя е била бременна.

Той не обърна внимание на ужасеното ахване на Норфрет. Убийството на бъдеща майка бе зловещо деяние.

— Сигурен ли си? — запита Амеротке.

— Аз съм лекар. Когато започнах балсамирането, открих... — сълзи изпълниха очите на жреца — зародиш на не повече от два месеца, господарю. Ние със съпругата ми бихме дали години от живота си, ако можехме да имаме дете. Сега, както знаете — продължи Чула, — трупът на момичето трябва да бъде предаден за погребение в храма на Анубис, където е служела. Отидох там тази вечер и научих още интересни неща. Оказа се, че е била хрисима и затворена. Рядко общувала с останалите и никой не е знаел тайната й...

— Кой е любовникът?

— Никой не можа да ми каже. Очевидно момичето се с измъквало тайно за срещи. Щом връзката им е била толкова дискретна, мъжът сигурно е бил женен. Все пак момичето се изпуснало веднъж, че приятелят ѝ заемал висок пост във войската на божествената. Приятелка на убитата я задявала, че лъже, но момичето настоявало разпалено, че любимият ѝ е не само офицер, но и един от героите на Египет, прочути като Убийците на Сет и Пантерите от Юга.

— Сигурен ли си?

Чула кимна и отпи от виното, без да отмества поглед от Амеротке.

— Аз съм пазителят на мъртвите, посветил съм се на Анубис. Никой от служителите на същия бог не би дръзнал да ме лъже. Питах момичето отново и отново, а то всеки път повтаряше едно и също. Не мисля, че лъже.

Амеротке подсвирна тихо.

— Новината наистина си струва — добави той шепнешком, като погледна към Норфрет, — а и би могла да обясни убийството. Едно младо момиче от храма забременява. Би могла да бъде настойчива в

изискванията си, дори да заплашва. Ето защо е била убита, което лишава от живот и носеното от нея дете. Пазителю на мъртвите, не се съмнявам в думите ти, но хесетката е била умъртвена като ритуална жертва, принесена от хиксоски воин — Амеротке вдигна поглед към небето. Стори му се, че звездите са по-близо тази вечер. Дали нощта му предлагаше някой от своите номера, или той бе пийнал повече вино? Затвори очи и се замисли върху казаното. То бе логично и смислено. Но дали убийството на Бейлет е било свързано по някакъв начин с нейното?

— Господарю, има и още нещо. Писарят Ипумер е готов за погребение. Разноските ще бъдат поети от Дома на среброто. Но когато подготвих трупа му — понамести се пазителят на мъртвите, — забелязах една татуировка, боята на която бе леко избледняла. Ползвах багрило, за да възстановя очертанията. Оказа се, че изобразява две кръстосани къси бойни тояги с удебелен връх — засмя се Чула, забелязвайки изражението в очите на Амеротке.

— Но това е символът на хиксоски благородник. Значи писарят не е египтянин по рождение?

— Да — съгласи се Чула. — А може и да е от смесен брак — син на високопоставен хиксос и египтянка. Когато войските на фараона завладяха Аварис, трябва да са останали много сираци.

— Вярно — кимна съдията, — а всеки с достатъчно здрав разум в главата би се постарал да заличи или да прикрие такава татуировка...

— Доколкото успях да установя — продължи Чула, — татуировката е била направена скоро след раждането му. Опитите да бъде заличена датират от времето, когато е бил на около година. Ипумер е мъж някъде към трийсет лета, така че трябва да се е родил приблизително около времето на големия разгром на хиксосите.

Амеротке се пресегна през масата и чукна леко бокала си в чашата на Чула.

— Добре си се справил, приятелю! — жрецът се изчерви, въпреки че строгото изражение не изчезна от лицето му. — Доста труд си положил — продължи съдията. — Затова настоявам да ни гостуваш тази вечер. Храмът на Сет няма да избяга до сутринта.

— За хесетката не знам нищо повече. Но Ипумер направо ме смая. Всеки в Тива има собствена история за убийството му. Ваше благородие, вие сте запознат с процеса на балсамирането, една от

основните операции е изваждането на вътрешностите на мъртвия. Те се почистват и се поставят в канопи. Огледах внимателно органите на Ипумер. И смея да кажа — погледна той към Норфрет, която слушаше с голям интерес думите му, — че писарят дълго е вземал упойващи средства, въпреки че ми е трудно да го докажа.

— Опиати ли?

— Да, но не знам каква е била причината. Дали като приспивателно или за предизвикване на видения? Маково семе или пустинни треви? Тези средства могат да променят сетивата и да водят до усещане на удоволствие. Може би си струва да го знаете.

— Това обяснява внезапните пристъпи на остра възбудимост — рече Амеротке, — в които Ипумер е изпадал по отношение на Нешрата. Колкото повече научавам за този писар, толкова по-силно става подозрението ми, че смъртта му и убийството на Бейлет са свързани по някакъв начин, въпреки че не мога да разбера как и защо. Един факт придобива голяма важност: Ипумер има хиксоско потекло. Според мен не са случайност пристигането му в Тива и ухажването на дъщерята на един ветеран, който е помогнал за поражението на собствения му народ! — усмихна се Амеротке. — Трябва само да проумея дали Ипумер е дошъл тук по своя прищявка, или е изпълнявал чужда воля? Каж ми — напълни той чашата на жреца, — ти си лекар: има ли много хиксози в този град?

Чула стана много сериозен:

— Голям брой племена се именува хиксози. Някои от тях са от хетски произход и идват отвъд Синай. В сезона на хиената стават смесени бракове, а и някои египтяни преминават към тях. Така че може и да има повече, отколкото предполагаме. Преди трийсет години в Тива се сформира тайно общество от поддръжници на хиксосите, които обявяват скрита война на египетските завоеватели.

— Никога не съм чувал за тях.

— Организацията им е тайна — разсмя се Чула, — но не е твърде опасна. Най-много са тук и в Мемфис. Постепенно обаче броят им намалява благодарение на полицията на фараона, без да споменаваме за хода на времето. Е, господарю, нима смятате, че обществото им се е появило отново?

Амеротке поклати глава:

— До мен стигат всички полицейски донесения. В тях се говори за убийци, контрабандисти и всякакви коварни люде, но няма нищо за хиксози. Те са част от историята, нещо отминало и вече мъртво като пустинния прах — протегна се Амеротке. — Очаква ни нов ден — погледна той към Чула. — Утре няма да ходя в съда. Отивам в оазиса Ашава — премести той погледа си към Норфрет, пресегна се и стисна ръката ѝ: — Ти знаеш какво е за мен това място, нали?

— Оазисът Ашава — изрече Чула, изтривайки и последния знак на добро настроение от лицето си. — Господарю, сигурен ли сте, че там не ви грози опасност?

— Защо, той е само на половин ден път от Тива?

— По-рано тази вечер донесоха един труп в храма — уведоми го Чула. — Търговец. Бил нападнат и ранен тежко недалеч от оазиса. Намерили го група разузнавачи, но малко след това той издъхнал. Според думите му бил връхлетян от въоръжена банда пустинни бродници близо до оазиса.

Норфрет стисна силно ръката на Амеротке.

— Могат да нападнат самотен търговец — успокои Амеротке жена си и гостенина, — но какво могат да сторят на ескадрон от бойни колесници?

Той пусна ръката на Норфрет, отиде до края на покрива и погледна надолу в градините. Засадите и нападенията бяха обичайно явление в Червените земи. Истинско безпокойство у него обаче будеха двете загадки, пред които се бе озовал. Запита се какво ли би могъл да разбере в оазиса Ашава? А после се зарече да възобнови разпита на свидетелите, когато съдът продължи работата си. Ключът към убийството на Ипумер би могъл да помогне и за разрешаването на мистерията около езекутора на Убийците на Сет.

ПЕТА ГЛАВА

СЕТ: НЕГОВА СЪПРУГА Е АНАТ — ОЩЕ ЕДНО БОЖЕСТВО НА ВОЙНАТА; НОСИ ЩИТ И Е ВЪОРЪЖЕНА С БОЕН ТОПОР

*Ти всеки ден завръщаш се сияен,
о, господарю на предела.
Пътуваш с кораба си през нощта,
под теб е хоризонтът, а домът ти е отвъд.
Владееш целия живот ти, господарю на светлика,
И повелител си на огъня, огряващ всяка истина.
Защото Ти владееш вечността и радости даряваш.
Единствен Бог в дома си — Господар на
празненствата.
О, Господарю на сечта, с която усмиряваш бурите.*

Гласът на жреца ехтеше, докато слънцето се извисяваше в блестящото си великолепие и лъчите му заливаха тъмните скали на Червените земи с цветове, които спираха дъха. Амеротке и останалите бяха коленичили върху молитвените постелки с наведена глава и протегнати нагоре ръце: те поднасяха най-дълбоката си почит към бога Ра, изгряващ след нощното си пътуване през Подземния свят. Виковете на пустинята глъхнеха; дори лешоядите — кокошките на фараона — не се виждаха по небето. Амеротке произнесе с тих глас молитвата си и вдигна глава, поставяйки ръка над очите си. После погледна вляво, където ескадронът от колесници бе в пълна готовност. Излъсканите брони по корпусите проблясваха на утринната светлина. Великолепните коне, подбрани по двойки от оборите на фараона, стояха спънати и вслушани в тихите гласове на своите ездачи. Колесниците бяха трийсет — малък боен ескадрон. За всяка имаше водач и войник, въоръжен добре с лък и стрели, а също и с къси копия

за хвърляне, които се намираха в златотъкани калъфи, закрепени отстрани.

Карнак също се изправи: молитвата бе свършила. Малкият лагерен огън, запален под няколко финикови палми, бе набързо угасен. Меховете с вода бяха пълни. Теджените, както наричаха водачите, проверяваха колесниците — колелата, осите, сбруята и юздите. Всички знаеха вестта за последното нападение на пустинните бродници. Карнак бе взел решение да не отлага и да не оставя нищо на случайността и късмета. Генералът се качи във водещата колесница, теглена от две великолепни черни кобили.

Амеротке нахлупи на главата си кожения шлем, подсилен в горната част — предпазна мярка не толкова срещу евентуално нападение, колкото заради вероятността да бъде изхвърлен от колесницата при внезапен отскок. После се качи в нея, а младоликът голобрад водач го поздрави с кимване. Амеротке стисна бронзовото перило на колесницата и разкрачи нозе върху кожения под. Водачът хвана юздите и цъкна леко с език на конете. Ескадронът от колесници се раздвижи, разтегляйки се постепенно в дълъг фронт.

Утринната тишина се изпълни с острото скърцане на колелата, цвиленето на конете и виковете на теджените. Ескадронът изглеждаше великолепно: всяка колесница бе теглена от два еднакви коня, украсени с кървавочервени пера. Небадум, който бе колесничар на Карнак, развя полковото знаме с изображението на червенокосия Сет на черен фон. Утринният бриз го размята и опъна. Водачът плесна леко с юздите и колесницата тръгна по-бързо. В това време Амеротке се постара да снесе обзелото го напрежение. Спомни си за снощната тържествена вечеря. Усмихна се при мисълта за сладостта, в която Норфрет го потопи, след като двамата пожелаха лека нощ на Чула и се оттеглиха в личните си покои.

— Дий! — плесна по-силно с юздите колесничарят. Някъде по фронта придружаващият ги жрец капелан подзе напевно един от полковите химни на Сет:

Кой прогонва драконите?

Богът Сет! — понесе се викът на отговора.

Чий е този лик, вещаещ смърт?

*На господаря Сет! — прогърмяха гласовете в хор.
Кой е безпощаден в боя?*

Амеротке запази мълчание, докато Карнак и останалите Пантери от Юга повтаряха химна за възхвала на бога повелител. След всяка строфа фронтът на ескадрона ускоряваше своя бяг. Колесничарят вече държеше камшик в дясната си ръка и бе хванал юздите в лявата, а изпънатото му тяло преливаше от възбуда. Спокойно изтеглената линия на фронта на ескадрона се накъса под пляска на камшиците, бумтежа на колелата и грохота на конските копита, подобен на барабанен бой.

Слънцето продължи да се издига. Хладината бе отстъпила безвъзвратно. Каменистата пустиня постепенно се потапяше в руменина, подобна на размита кръв. Вятърът бе вече горещ и наситен плътно със ситни песъчинки. Амеротке охлаби белия шал около врата си и го дръпна нагоре, за да покрие с него носа и устата си; тежденът направи същото. През цялото време от страховитата музика на ескадрона — плющияция съсък на камшиците, тропота на колелата и постоянно засилващия се екот на конските копита — сърцето на Амеротке изтръпваше. Той чувстваше острото бодване на възбудата и направи опит да си спомни колко пъти бе участвал в надпрепускване с колесници. Впрочем броят беше без значение, защото ефектът винаги си оставаше един и същ.

Колесницата на Карнак се носеше напред пред всички подобно голяма птица, която лети ниско над пустинята. Останалите от ескадрона го следваха отблизо, защото всеки колесничар бе твърдо решен да покаже, че е най-добър и води най-бързоногите коне. Амеротке стискаше перилото като спасително въже. Усети лек страх, но знаеше, че мъжът до него изпитва смелостта му. Всяко безпокойство, видима проява на уплах или укорна дума щяха да го изложат по-късно на присмех около лагерния огън. Светът за Амеротке се съсредоточи в громолящите пред него коне и в еката на летящите колесници. Не забелязваше пукнатините и камъните, покрай които профучаваха. Сякаш пясъчна буря бе скрила колесниците една от друга в шеметния им летеж под небето, изпълнено с облаци прах.

Амеротке въздъхна облекчено, когато се обади раковинният рог. Тедженът започна да забавя постепенно хода на конете. Полека-лека бесният им устрем бе овладян. Амеротке се огледа. Част от колесниците се оказаха на една линия, другите бяха недалеч от тях. Карнак бе спрял пред всички. Теренът бе вече друг: вместо равно пространство сега се виждаха по-едри камъни и ситен пясък.

Най-после ескадронът успя да настигне своя предводител. Чува се поздравителни викове, но дразнещите подмятания бяха много повече. Карнак, облечен като редови войник, извика високо заповедта си: да се движат в една следа на близко разстояние и да внимават за пустинни бродници. Амеротке свали ниско шала на лицето си. Оживлението след надбягването изчезна бързо. Бавният ход на конете и колесницата го дразнеше, защото жегата ставаше все по-осезателна. Но нямаше избор: наложи се да слуша бърборенето на колесничаря. Той огледа в далечината Червените земи — голо, безжизнено и безводно пространство, осеяно с цепнатини, камънаци, жалки шубраци и вездесъща мараня. Над всичко това не спираха да кръжат лешояди, които от опит знаеха, че след бойните ескадрони в крайна сметка винаги остават и труповете.

— На късмет е! — подхвърли колесничарят, проследил погледа му.

Съдията се съгласи. Дълбоко в себе си се надяваше, че идването дотук ще мине без особени събития. От време на време спираха, за да хапнат от дажбата си и да пийнат вода от меховете. Скоро зърнаха в далечината издигащите се финикови палми в Ашива. Съдията долови влажния и хладен бриз откъм оазиса. Въпреки това винаги бе мразил това място. Освен лошия спомен за загиналия му брат в Ашива там нямаше нищо друго — плътен кичур палмови дървета и пустинна трева около дълбок водоем. Амеротке не забеляза абсолютно никаква промяна от времето, когато преди петнайсет години бе идвал тук — острата трева, старите извити палмови дървета, оголените скали в единия край и мамещото с блясъка си езеро в средата. Ескадронът от колесници се намести в сянката на дърветата, а конете бяха отведени малко встрани.

Карнак, Амеротке и Пантерите от Юга седнаха с кръстосани нозе под една палма. Шестимата воители имаха вид на забавляващи се люде. Носеха обикновени кожени доспехи и поли на редови войници, но не

бяха забравили скъпите си гривни и белите роби от фин плат, които пазеха главата и раменете им от слънцето. И те като върховния съдия бяха обути в походни сандали с дебели подметки и здрави каишки, които имаха защитен кожен капак около глезена и петата. Само Небамум правеше изключение: той носеше чудновати ботуши до коленете. Уловил оглеждащия го поглед на Амеротке, слугата на Карнак рече:

— Пазят мускула — и се потупа по ботушите. — И дават опора на крака.

— Какво стана с раната ти? — попита го съдията, подавайки му меха с водата, докато останалите продължаваха да говорят за оазиса и за разбудилите се от него спомени.

— Допреди две години — почеса се по главата прислужникът — беше почти заздравяла, но тогава паднах лошо. Лекарят казва, че раната се задълбочава, като поразява мускула, костта и всичко останало. Започнах да щадя десния крак, но това не помогна с нищо. Е, какво да се прави... — вдигна меха с водата Небамум и изля част от съдържанието му в устата си, оставяйки малко да се стече и по лицето, — такава е съдбата на войника.

Карнак извади папирусен свитък и го разгъна.

— След голямата ни победа над хиксосите — извърна се той към Амеротке — превзехме лагера им и обрахме всичко, което имаха. Ех, какъв ден! — размътиха погледа му отколешни спомени. — Не като сега, а? Бяхме само от мускули и жили и гладни като вълци. Прибрахме своя дял от плячката и така се сдобихме с медальоните — млъкна той и устата му се разтегли в широка усмивка. Амеротке забеляза, че зъбите на Карнак са нарочно изострени. „Убиец — помисли си съдията, — човек, който е роден, за да унищожава: воин до мозъка на костите.“ После се загледа в тъмните му очи, издаващи жесток и неумолим човек. Амеротке хвърли поглед и на останалите, наредени в кръг. Всички си бяха lika-прилика, включително Небамум: в нито един от тях нямаше и намек за благост и мекота. Въпреки побелелите кичури и бръчките по лицата тези мъже все още се изживяваха като унищожители — не войници, изпълняващи дълга си, а воители, които се развихрят единствено в огъня на боя, сред плискащата се кръв и заграбената плячка. В дъното на сърцето си съдията стигна до заключението, че нито един от присъстващите тук не би се

подвоумил и за миг да убие всеки, който би дръзнал да го заплаши. Той отмести поглед и се взря в пустинята. Сянката на палмовото дърво му се стори особено приятна: същинската част от днешната операция още не бе започнала. Но Карнак не последва примера му, а продължи да изучава картата. Спътниците му го следяха мълчаливо с поглед като вълци, които не изпускат от очите си водача на глутницата. След малко генералът вдигна глава:

— Амеротке, това е карта, начертана от писарите на стария фараон — посочи в западна посока и добави: — Бойното поле е на около половин ден марш натам. Довлякохме тук трупа на Мерецегер, хапнахме, пийнахме и се поосвежихме, но решихме, че останките на вещицата трябва да изгният в пустинята — Карнак се изправи и извика на конярите да донесат лъкове, стрели и къси копия от колесниците. Пантерите от Юга ги разпределиха помежду си.

— Сами ли тръгваме? — попита съдията.

Карнак не отклони мрачния си поглед от него:

— Разбира се, ваше благородие и върховен съдия. Гробът на Мерецегер се пази в тайна. Да не би да ви е страх, а? — ухили се той.

— Далеч ли е? — попита Амеротке.

— На около час път пеша — дойде отговорът на Карнак. — Ако искате, останете тук с другите момчета.

— Божествената — отвърна му Амеротке — ми нареди да ви придружа. Но не крия, че Червените земи са място, което силно ме плаши.

— Ето защо я погребяхме точно тук — обходи Карнак с усмивка останалите си спътници. — Е, поне се намирате в подходяща компания. Само глупец би дръзнал да броди наоколо...

Карнак ги изведе от оазиса. Амеротке дръпна качулката на главата си, провери сигурността на меха с вода и последва останалите. Изкачиха се по нисък хълм и той почувства как изгарящата жегга го остави почти без дъх, макар че бяха на десетина крачки от оазиса. Изведнъж групата им се оказа в същинската пустиня — пясъчни дюни, разчупени тук-там от някоя оголена скала като отражател на топлината и искрящия блясък на слънцето. Амеротке държеше главата си наведена. Хванал късото копие като бастун, той вървеше стъпка в стъпка след едва забележимо накуцващия Небамум. Сега Карнак и спътниците му образуваха нишка от бавно придвижващи се под

палеция зной мъже. Единственият знак за живот бяха лешоядите, които се виеха високо над тях в търпеливо очакване. От време на време редицата спираше. Амеротке не бе забравил офицерския си опит. Изразходваше водата си пестеливо, овлажнявайки гърлото и устните си, след което правеше същото с мокри пръсти по челото и тила си. Жегата беше жестока. Съдията осъзна, че групата се ориентира единствено по пръснатите тук-там скални гроздове. Помоли се наум Карнак да не е изгубил заедно с годините и усета за правилната посока. После направи опит да се разсее с мисли за Норфрет и момчетата. Имаше чувството, че се намира в някакъв кошмар — безкрайно пътуване под безмилостно слънце по нажежен пясък, изгарящ кожата на ходилата му. Лъкът и колчанът със стрелите, изглежда, ставаха все по-тежки. Сегиз-тогиз късото копие се изплъзваше от потната му длан. Почувства умора и леко гадене. Отпи следващата глътка вода.

Небамум се извърна:

— Да благодарим на Ра, ваше благородие! След като погребяхме Мерецегер, попаднахме в капана на пясъчна буря. Сега поне това не ни застрашава!

Амеротке се смръщи. Тъкмо се канеше да попита Небамум дали има още много път, когато Карнак извика, сочейки с пръст. Съдията сложи ръка над очите си и видя оголен и назъбен скален масив. Генералът ги поведе право натам; другарите му по оръжие се разбъбриха. Карнак крачеше бързо и още преди да го настигнат, Амеротке го чу да изругава глухо. По стръмния склон към оголения масив бе хлъзгаво. Карнак бе приклепнал в сянката на стърчащия хребет. Тук скалите оформяха малка пещера, която очевидно е била притулена с тежък каменен блок. Сега той бе отместен встрани и тъмната, подобна на гроб дупка изглеждаше празна.

— Ето тук я оставихме! — просъска Небамум. Останалите от групата се скупчиха около тях, загледани в отместения каменен блок.

— Не може да бъде! — възкликна Хети, приведе се и надзърна вътре.

Карнак, стиснал късото си копие, дръпна Хети назад, на свой ред вторачи поглед в малкото празно пространство и се вмъкна до кръста. Сцената сигурно щеше да бъде смешна, ако Амеротке не осъзнаваше

какво всъщност означаваше празният гроб. В този миг генералът се отдръпна с някакъв свитък на ръкопис в ръцете си.

— Тялото го няма! — обяви той. — Само това намерих — разви находката си, зачете я и я подхвърли едно на съдията: — Мерецегер е излязла от гроба си! — грубо поясни той.

— Мъртвите не могат да ходят — възрази Амеротке. — Навярно тялото се е разложило.

— Но не и в тази дупка — отвърна Карнак.

— И това бе вътре? — Амеротке пое свитъка. Папирусът беше плътен и с добро качество. Начинът на изписване и самите йероглифи явно бяха дело на писар, озовал се насам по служба. Той зачете бързо папируса, отстранявайки ръцете на спътниците си. — „И вие ще паднете в мрежата, където сега е мъртвецът“ — прочете съдията и вдигна поглед. — Но това е проклетие. Писано е с червено мастило или може би с кръв на някакво животно. „Гълтачите на души ще ви нападнат — продължи той. — Озирис ще ви измъчва, когато се явите пред неговия съд. Ще бъдете обезглавени или изгорени живи! Мерецегер се върна!“... Ама че глупост! — подхвърли обратно той текста към Карнак. — Слугата ми Шуфой може да ви снабди с такива проклетия от всяко пазарище в Тива. Мерецегер е мъртва, и то завинаги. Който и да е взел тялото, целта му е била да ви уплаши, като разбуди спомените. Така че да затреперите, когато се сетите за смъртта ѝ. Нали сте воители — привърши Амеротке, — значи не могат да ви уплашат никакви си проклетия... — той огледа групата мъже с корави лица. Не ще и дума, наистина бяха уплашени. Явно се страхуваха повече от невидимото, отколкото от застиналия пред тях неприятел.

— Кой ли е задигнал останките ѝ? — наруши мълчанието Небамум. — Господарю Карнак, колцина в Тива знаят къде е погребана Мерецегер?

Карнак изду бузи и избърса потта от лицето си с горната част на дланта.

— Освен нас — засмя се той мрачно — всички ония, на които може да сме казали през изминалите години.

Думите му бяха посрещнати с възгласи на несъгласие и опровержение.

— Някой е идвал тук — заяви високо Амеротке, — така че пътуването ни не е било напразно. Мерецегер отдавна е само торба с

кокали и нищо повече...

— Къде ли се намира онова, което е останало от нея? — запита Хети.

Амеротке се загледа в опалените пясъци. Асурал неведнъж бе преследвал ловците на скорпиони — нощните създания, които се занимават с магии и пишат проклетия за врагове и други подобни, но за жалост правят поразии в света на обикновените хора. Една от най-големите способности, които си приписват тези нещастници, е умението им да викат Акх — духовете на мъртвите. Женски дух като Мерецегер би следвало да се приема за особено опасен и зловреден. Амеротке прецени, че убиецът сигурно добре познава воините и типичното им суеверие, щом бе избрал подобна тактика.

Слънцето бе спряло в своя зенит и блъскаше надолу в оголения скален масив като меч в щит. Амеротке почувства леко замайване. Отстъпи встрани и в същия миг зърна раздвижване на мястото, където една от дюните бе подпряла небето, огънало в слънчева жарава. Дали не беше човек? Или му се бе привидяло от умора и изтощение? Грабна съда с вода и отпи бързо. Небадум проследи посоката на погледа му.

— Мисля, че видях нещо — процеди съдията. — Даже съм сигурен, че видях.

— Глупости! — обяви Руах. — Слънцето прави такива номера в пустинята...

Амеротке не беше сигурен като него. Започна да го обзема някакво мрачно предчувствие. По-големият му брат бе убит точно тук. Може би и тях ги дебнеше опасност.

Карнак обаче явно мислеше за друго: започна да претърсва скалния остров, за да бъде сигурен, че останките на Мерецегер не са скрити наблизко. Амеротке продължи да оглежда пясъците. После затвори очи и се помоли тихо на Ка на своя брат и на Маат да го предпазят и спасят от засада. Почувства облекчение, когато Карнак даде заповед за връщане. Огледаха за последно импровизираната гробница и поеха обратно по дългия път.

Амеротке се почувства по-добре сега, когато се движеха, макар че слънцето печеше неистово и отражението от пясъка бодеше очите му. Направи опит да се успокои с мисли за хладното спокойствие на своята градина: сякаш видя на живо дяволитото лице на Норфрет и чу виковете на момчетата, които гонеха Шуфой около басейна. Чу

някакъв звук и погледна нагоре. Лешоядите се бяха стълпили отново над тях. Виждаше как Небамум крачи пред него: опасаният с дюни хоризонт бе пуст. Тогава чу вик и се огледа отново. Бяха се появили фигури на хора, застанали един до друг. Амеротке извика проклятие. Едногърбите камили придаваха на облечените в черно неподвижни фигури уродливия вид на демони, изпъззели от Подземния свят. Те бяха подредени в дълга стаена верига.

Обитатели на пясъците? Пустинни бродници? А може би бяха група миролюбиви бедуини, които търсеха място за лагеруване? Амеротке си спомни старата пословица: „В Червените земи човек никога не среща приятел, а само врагове.“

Фигурите отсреща се раздвижиха. Карнак изкрещя заповеди. Амеротке и останалите се хвърлиха ничком на горещия пясък, а нападателите опънаха къси рогови лъкове: рояк стрели изсвистя над главите им. Карнак извика нещо на Небамум. Амеротке се отърва от обзелия го страх. Яздещите пустинни бродници се прицелваха трудно, а и лъковете им отстъпваха на лъковете, които носеха Амеротке и спътниците му. Съдията свали лъка си. Избра остра стрела с бронзов накрайник и пера от лешояд. После присви коляно, прицели се и пусна тетивата. Една фигура падна от седлото. Карнак извика на хората си да минат напред. Амеротке стисна лъка си и изпълни заповедта. Нов рояк от стрели свирна над тях.

Пустинните бродници се спуснаха от дюните като пълзящи черни паяци. За щастие почвата под краката им бе податлива и трудна за придвижване, така че истински щурм бе невъзможен. Карнак и Небамум се оказаха превъзходни майстори на лъка: от камилите изпопадаха още нападатели. Фронтът на пустинните бродници се накъса. Генералът извика на спътниците си да продължават в същия дух, пристъпвайки напред. Всички забравиха за жегата и задушавания дъх на пустинята и се втурнаха към неприятеля. Амеротке четеше по лицата на Пантерите историята на отминали времена. Те не възприемаха ставащото като нападение на бандити. Върнаха се назад и действаха така, както е било по време на героичните им подвизи в битката срещу хиксосите. Хвърлиха шаловите и горните си дрехи. От време на време спираха и пущаха по някоя стрела. Пустинните бродници започнаха да се отчайват в желанието си да направят обръч и

да влязат в обсега на близък бой. Амеротке погледна вдясно. Успя да зърне в далечината палмите на оазиса. Извика на Небамум:

— Няма ли да ни видят?

Слугата вдигна раковинния рог, увесен на кожен ремък, но мигом отстъпи, когато една стрела се заби в меката плът на рамото му. Тялото му се разтърси от болката. Все пак успя да нададе с рога нисък, гърлен призив. Амеротке се втурна да помогне на ранения, но го сепнаха викове и пронизителни крясъци. Пустинните бродници ги обграждаха. Застана пред Небамум и пусна още една стрела. Беше захвърлил късото копие, така че трябваше да се задоволи с държалото на лъка си. Нападателяте се изсипаха върху тях.

Към него с тромав бяг налетя едногърба камила, подхвърляща своя ездач ту вляво, ту вдясно. Амеротке наблюдаваше внимателно движенията им. Пустинният бродник беше в черно от главата до петите; ивица плат скриваше носа и устата му; виждаха се само блестящите му очи. Той вдигна извитата си като лунен сърп сабя, но се сви на седлото, когато една стрела се заби високо в гърдите му. Амеротке мушна с все сила животното в шията. Камилата нададе рев и подгъна колене. Съдията се хвърли напред; ездачът остана затиснат под тежестта на животното. Амеротке измъкна сабята от ръката на ранения ѝ собственик и се обърна готов за атака срещу друг бродник, който се бе смъкнал от седлото и тъкмо връхлиташе върху него. Сабите им се заудряха една в друга. Противникът му беше тромав и нестабилен на краката си след люлеенето на гърба на камилата. Подхлъзна се и залитна; отказа се от двубоя и хукна да бяга.

Подобно бе поведението и на останалите нападатели. Пантерите от Юга не отстъпваха от позицията си, служейки си умело с меч или сабя и с всичко, което им попаднеше подръка. Амеротке чу глас на тръби и тропот на колесници. Мощният им ескадрон идваше с пълна сила към тях. Пустинните бродници се огънаха и отстъпиха: след тях земята остана осеяна с мъртви или издъхващи хора и животни. Колесниците се придвижваха трудно, тъй като затъваха в пясъка. Карнак се разпореда да прекъснат преследването. Амеротке се отпусна на колене. Някой му подаде мях с вода. Той пи, а после изсипа останалото върху главата и тила си. След това се качи в една от колесниците и се огледа. Пантерите от Юга се бяха стълпили около водача си и се смееха като група хлапета след някоя беля.

— Няма други ранени, освен Небамум — рече Карнак.

Върнаха се в оазиса и направиха приношение на Амон с хляб, вино и плодове. После всички се отдадоха на пируване. На Амеротке му се искаше час по-скоро да се махнат от тук и да се върнат в Тива, но генералът настояваше да остави войниците си да отпочинат и да попразнуват. Решиха да поемат обратно във вечерния хлад. После, когато всички седнаха около стъкнатия набързо огън, Карнак плесна с ръце, приканвайки ги към внимание:

— Как ще отсъдите, благородни Амеротке? Случайно ли бе всичко, което стана днес?

Съдията се загледа в бронзовата чаша, която държеше в ръка.

— Не, не беше случайно — отговори той.

— Какви ги разправя тоя? — намеси се вече полунапилият се Хети.

— Хайде, стига, онези бяха група пустинници, търсеци лесна плячка... — тупна го леко Карнак.

— Как ли пък не! — изсумтя Хети. — Каква ти плячка? От десетина старци войници и един съдия ли?

— Все пак носим гривни и оръжие... — обади се Туро.

А Руах се загледа с присвити очи в Амеротке. Смехът и приказките притихнаха, когато смисълът в думите на Карнак стигна до съзнанието на всички.

— Искаш да кажеш, че са ни чакали в засада, така ли? — попита Руах.

— Разбира се, че са ни чакали.

Амеротке се постара да не обръща внимание на презрителната насмешка в гласа му. Беше колкото уморен, толкова и в лошо настроение. Никак не му се нравеше, че е заедно с тези мъже. Те бяха потайни, заречени в кръвно братство и се ръководеха от свои собствени правила за поведение. Огледа седящите около него. Въпреки участието си в боя не чувстваше и намек за приятелско отношение към собствената си особа. Хатусу се бе намесила съвсем на място. Те бяха опасни мъже и лични воители със значително влияние сред полковете във войската. Смъртта на Бейлет не бе само убийство; те я приемаха и като голяма лична обида. Щяха да настояват както за възмездие, така и за справедливост. И очакваха от Хатусу да се погрижи и за двете.

Амеротке отпи от чашата си.

— Не съм воин — призна той, без да обръща внимание на одобрителното сумтене и възгласи на останалите, — но виждам, че мястото, където е погребана Мерецегер, е самотен, горещ и прашен кът в пустинята. Навярно преди трийсет години сте го избрали точно поради тази причина. И не е никакво съвпадение фактът, че точно в момента, когато се озоваваме тук, трупът на магьосницата липсва. Нещо повече: голяма банда от пустинни бродници — либийски мародери или дори наемни убийци — се появяват внезапно на хоризонта. Разбира се, че са ни чакали!

— Естествено — прекъсна го Карнак. — Атаката им беше добре разчетена по време. Вече бяхме открили подобие на гробница, където не намерихме онова, което търсехме. Тръгнахме да се връщаме и се оказахме на открито.

— Вярно е — съгласи се Руах. — Ако ни бяха нападнали, докато бяхме при гроба на Мерецегер, нищо добро не ги очакваше, защото онези камънаци щяха да ни пазят — вдигна той с насмешлив жест чашата си към Амеротке: — Съгласен съм с премъдрия ни съдия. Попаднахме на добре подготвена засада.

— Моля ви — намеси се Небамум, — бъдете по-учтиви към господаря Амеротке. В думите му има много истина... — той погледна към Карнак, който с жест помоли Амеротке да продължи, а спътниците му да млъкнат.

— Убеден съм, че не е случайност — постара се да не променя равния си тон съдията. — Те знаеха къде сме, и прецениха добре кога ще сме най-уязвими. Някой ги е наел, за да извършат нападението. Питам се кой — обиколи Амеротке с усмивка в погледа си присъстващите. — Но нека си кажем честно: крайната точка на нашия преход не беше пазена в тайна и доста хора знаеха къде точно отиваме. От друга страна, да наемеш шейсетина скитници — толкова бяха горедолу, нали? — струва доста злато и сребро. Само едно са пропуснали да им кажат — усмихна се тактично той, — че набелязаните жертви са прославените Пантери от Юга... — последните му думи бяха посрещнати с енергични кимания и одобрително мърморене. „Обичат да ги ласкаят“ — помисли си Амеротке, а на глас продължи: — Всички знаете колко голям е районът край реката в Тива, където се събират всички новопристигнали в града. Нубийци, кушити, хети, пътници от Пунт, либийци, пустинни бродници, обитатели на пясъците... Там се

излива цялата тъмна сган от Червените земи. Някои идват за покупки, други търсят какво да откраднат, а трети пристигат, за да си намерят работа, да бъдат наети за някое мръсно дело...

— Жалко, че не взехме пленници — намеси се Небамум.

— Дори и да бяхме — възрази Амеротке, — много се съмнявам, че някой от тях познава лично онзи, който ги е наел. Можело е да стане в сенчестия ъгъл на всяка винарна, нали? Повечето от тях, като им покажеш шепа злато или сребро, изобщо няма да се интересуват кой си и как изглеждаш. А като се прибави и обещание за доплащане... Пък и този, който ги е наел, сигурно ни е описал като грохнали и стари, но заможни благородници, изпълняващи тайна мисия на фараона. Възможно е обитателите на пясъците да не са възнамерявали да ни избият, а само да ни задържат като разменна стока за откуп... — никой не възрази. Амеротке ги огледа тържествуващо. — След като вече успях да привлека вниманието ви — заяви им той, — позволете ми да продължа с въпросите си. Какво установихме досега? — всички погледи бяха събрани в него. — Първо, медальоните, взети от Мерецегер преди около трийсет години, навярно са били откраднати, най-вероятно от някой офицер или пък високопоставен служител от царския съвет. Второ, убийството на Бейлет. Той отива сам в Червения параклис при храма на Сет. Малцина — и повечето от тях присъстват тук — са знаели за склонността му към усамотение. Трето, всеки от влизащите в оня параклис е позната личност. Не са постъпвали сведения за случаен посетител на храма на Сет. А всеки от вас би могъл да отиде там, без да събуди и най-малко подозрение. Четвърто, Бейлет бе воин, служещ си ловко с оръжията, макар и не толкова умело, колкото нападателят... Пето, не става дума за обикновено убийство, а за ритуално извършено светотатство. Тялото на Бейлет е било съзнателно осакатено. Шесто — забавляваше се вътрешно Амеротке, почувствал се като наставник пред група млади писари, — трупът на Мерецегер е под юрисдикцията на Дома на тайните. Малцина знаят къде е била погребана. До днес и аз не знаех, което не се отнася за нито един от вас. Всички вие сте знаели. Някой е отишъл на мястото и е отмъкнал останките на трупа. И последно, стигаме до днешното нападение. Организаторът трябва да разполага с голямо богатство, но не това е всичко — посочи той към Пешеду, който през цялото време седеше притихнал и вгълбен в себе си. — Уважаеми

Пешеду, вие сте запознат с установената практика. През цялото днешно пътуване не отворих пред вас и дума за делото, което разглеждам в Залата на двете истини. Сега си позволявам да говоря, защото има свидетели. Вие също сте подложен на своеобразно нападение: дъщеря ви е обвинена в грозно убийство.

— Какво искате да кажете? — попита Карнак, посочвайки Пешеду. — Всички съчувстваме на нашия другар. Нима имате предвид, че смъртта на Ипумер е свързана по някакъв начин с гибелта на Бейлет? — зазвуча почти подигравка в гласа му. — С какво можете да го докажете?

— Известно ли ви беше, че Ипумер, ако все пак това е истинското му име, е бил хиксоски благородник? — отзова се Амеротке с леко прикрита насмешка.

Спътниците му го загледаха като онемели.

— Невъзможно! — озъби се Пешеду.

— Не се шегувам, нито говоря небивалици — отсече Амеротке. — Скоро всички ще го научат. Има още нещо, което е по-важно. Знаехте ли, че направих оглед на вещите, останали от Ипумер? И намерих един медальон, точно копие на изпратените до вас?

Пешеду подскочи.

— Не мога да повярвам! — отдалечи се той на няколко крачки от групата, след което се върна: — Беше само някакъв писар! — извика генералът. — Жалък червей, опитал се да прелъсти дъщеря ми!

— Седни! — заповяда му Карнак. — И не си пускай гласа.

— Мисля, че е бил доста повече от това — внимателно отбеляза Амеротке. — И така, уважаеми ветерани, имам към всеки от вас два въпроса. Ипумер обръщал ли се е към някого от тук присъстващите? — въпросът му предизвика взрив от опровержения. — Познавал ли го е някой от вас? — след като получи същия отговор, съдията отпи от чашата си и продължи: — Някой да е препоръчал Ипумер за поста му в Дома на войната? Питам ви, тъй като направихме проверка в Залата с архивния фонд. Досието на Ипумер е изчезнало: взел го е или лично той, или човекът, който го е наел и е отворил за него вратите на столицата ни.

При други обстоятелства Амеротке би се забавлявал на смайването, което предизвикаха думите му. Всеки от влиятелните офицери декларира на висок глас невинността си. Че не са се

познавали с Ипумер и че определено нямат нищо общо с назначаването му като писар в Дома на войната.

— Уважаеми Амеротке... — надвика врявата Карнак. — Уви, преценката ми за вас се оказа погрешна. Чувал бях за делата ви като офицер във войската на божествената. Мислех ви за късметлия, отгледан в саксия, който го бива само да задава въпроси в Залата на двете истини. А се оказахте мъж, който умее да се бие и да участва в поход, макар че не го правите от сърце. При това виждам, че сте съобразителен и хитър като мангуста.

Амеротке се поклони в отговор на двусмисления комплимент.

— Ще попитам направо — наблегна той, — къде сте били по времето, когато е станало убийството на Бейлет? Имам и собствена теория. Ипумер е с хиксоски произход, така че има връзка между него и култа, свързан с Мерецегер. Той идва в Тива с мисълта да ви причини възможно най-голямо зло. Но поради една или друга причина — тръсна глава Амеротке — се е отклонил от първоначалните си намерения, евентуално заради красавицата Нешрата. Това е отделна тема. Много по-важен за мен е не Ипумер — той е мъртъв, така или иначе, — а онзи, който го е наел. Сега, господа, пред нас се е изпречила душа, черна като нощта и злонамерена като току-що разбудена усойница. Може да е мъж, но може и да е жена. Във всеки случай тази личност, която е държала в ръцете си Ипумер и му е осигурила длъжността в Тива, обезателно е замислила страховито отмъщение за всички вас. Първоначалният план за атака чрез Ипумер се е оказал неуспешен. Подозирам, че сега убиецът е решил да премине към еднолична разправа. Започва със смъртта на Бейлет. Следва покушението срещу Небамум. Днес видяхме третия удар. Повярвайте ми, Пантери от Юга, усойницата е готова да атакува отново.

ШЕСТА ГЛАВА

СЕТ: БОГ НА НЕСДЪРЖАНОСТТА И НАСИЛИЕТО

Шуфой и Пренхое бяха седнали един до друг в Залата с колоните в Дома на Сивия ибекс^[1], който се намираще непосредствено отвъд стените на Тива. Пренхое беше ядосан. Той бе чакал дълго Шуфой в къщата на Амеротке: по думите на Норфрет слугата бил излязъл много преди зазоряване, за да изпълни секретно поръчение на своя господар. Дребният мъж се бе прибрал доста след пладне.

— Много мразя, когато ги вършиш такива. Обикаляш Тива като някой от Дома на тайните — обвини го писарят, като дръпна златоткания шал, увит около раменете на Шуфой, качулката на който покриваше малката му главица.

— Ходих по работа — светна насрещен пламък в погледа на джуджето.

— Каква? — попита Пренхое. — Носа ли си си търсил? — после изруга приглушено: очите на Шуфой се натъжиха, а лукавото му маймуноподобно лице се набръчка. — Прощавай, не исках да те обидя...

Шуфой се ухили дяволито и стисна леко носа на Пренхое:

— Ако продължаваш така, и ти ще останеш без нос. Както и да е: потребен си ми... — и вместо да обясни за какво, дребоськът вдигна слънчобрана и закрачи надут по пътя, от лявата страна на който се виеше Нил. Пренхое продължи да задава въпроси, а Шуфой, имитирайки господаря си, се задоволи с многозначително поклащане на глава и с едно полугласно: — Ще видим. Ще видим.

Пренхое реши, че отиват в града. Но Шуфой спря пред високата порта на едно от благородническите имения и се представи на вратаря. Мъжът му отвърна крайно недружелюбно:

— Вдовицата Анета не приема посетители.

Шуфой трябваше да извади картуша^[2] на Амеротке и да го напъха едва ли не в лицето на човека, за да постигне своето. Пазачът

ги упъти в имението. Джуджето и писарят минаха по една алея, от там по широки стълби и влязоха във входа на къщата. Един прислужник ги придружи до красива приемна зала с тъмночервени дървени колони, оформени като тръстикови стъбла. В горния край на боядисаните в бледожълто стени минаваше фриз с изображение на патици и гъски, които излитаха от гнездата си в гъсталака от папирус. От двете страни на входната врата, отваряща път към вътрешния дял на къщата, бе изрязано изображението на червенокосия бог, а над самата врата бе поставен церемониален щит с герба на полка на Сет.

— Какво правим тук? — запита Пренхое, след като прислужникът се бе погрижил те да измият ръцете си и бе мазнал масло на челата им.

— Дошли сме по работа на господаря Амеротке — заяви със звучен глас Шуфой.

— Господарката Анета — извести домашният прислужник.

Посетителите мигом скочиха на крака. Пренхое едва запази сериозно изражение на лицето си при гледката на жената, полагаща усилия да се движи бързо: тя приличаше на хипопотам. Беше ниска, твърде пълна и се клатушкаше като гъска при всеки опит да пристъпи напред. Очевидно бе положила много усилия, но въпреки всичко черната ѝ перука бе провиснала на една страна. По лицето ѝ имаше повече руж и други оцветители, отколкото по стените на цялата ѝ къща, а прозрачната ѝ рокля бе издута като корабно платно. Пренхое помисли, че може и да му прилошее от благоуханните облаци, които се носеха от нея.

— Посетители значи — изгуква тя, докато тъмните ѝ очи оглеждаха внимателно Пренхое от главата до петите. После погледна почти с отвращение към Шуфой. — Твърдите, че ви изпраща върховният съдия Амеротке? Веднъж го срещнах: какъв хубав мъж! — в този миг прислужникът се върна с тих стон и пъшкане, носейки тежък стол с кожено облегало. Вдовицата Анета се стовари в него. Шуфой се засмя несдържано и Пренхое го ритна болезнено по глезена. Домакинята се обърна към слугата: — Донеси вино и сладкиш от фурми. О, да, и малко череша. След като сервираш, затвори вратата отвън и не подслушвай! — а след като прислужникът изпълни нареждането, тя поиска да види отново картуша на Амеротке. После отпи юнашка глътка вино, млясна с уста и се вгледа в Шуфой. — Не

мога да ви поканя на друго място в къщата — излъга тя. — Боядисват останалите стаи. Приготвям се за празника на Опет^[3]... Е, какво иска върховният съдия?

— От какво почина героичният ви съпруг? — Шуфой реши да премине направо към същината.

— О, ами... да, умря преди почти година в сезона на покълването.

— От какво, уважаема госпожо?

— Въздух не му достигаше — гласеше отговорът, чрез който Анета недвусмислено демонстрираше отегчение и раздразнение.

— Значи господарят Амеротке ще трябва да ви призове пред съда — заплаши я Шуфой.

— Мен? Вдовицата на един от Пантерите от Юга! — възкликна тя подигравателно.

— Дъщерята на генерал Пешеду вече е там...

Домакинята едва не се задави с поредната череша. После отпи още една голяма глътка вино и заговори:

— Съпругът ми, достойният Камун, бе роден за истински войник. След голямата победа срещу хиксосите той продължи да служи в Делтата. Там се разболя от малария, която отслаби организма му. Състоянието му се влошаваше от година на година. После умря... — тя впи поглед на кошута в Пренхое, — а мен остави горка вдовица...

— А бойните му другари?

— О, храбрите воители на фараона ли? Уважаемият Пешеду може да ви разкаже всичко: тук празник, там празник, тук парад, там парад — отговори тя, премествайки ръцете си ту вляво, ту вдясно.

— Името Ипумер говори ли ви нещо?

Анета отвори уста, за да каже нещо, но после пак я затвори. Черните ѝ очи замигаха бързо-бързо. Шуфой набеляза рязката промяна в настроението ѝ.

— Госпожо, тук съм по работа, свързана със Залата на двете истини. Ако ме излъжете — зазвуча надутото гласът на джуджето, — все едно лъжете господаря Амеротке, приятеля на фараона!

— Ами... аз... — заекна тя, — да, чувах за делото срещу Нешрата, а Ипумер е посещавал моя дом...

— Преди смъртта на съпруга ви, така ли?

— Преди, разбира се, след това — не!

— И защо е идвал?

— Не знам. Камун, мъжът ми, обикновено слизаше с него в някой от градинските павилиони. Предполагам, че са си приказвали само за едно нещо, тъй като съпругът ми имаше интерес единствено към военните въпроси! А Ипумер беше писар в Дома на войната...

— Какво ставаше при техните срещи?

— Не знам. Само веднъж попитах съпруга си. Разбира се, той така и не благоволи да ми каже. Винаги му беше много приятно да се вижда с Ипумер: писарят се оказа достатъчно привлекателна личност.

— Носил ли е подаръци на съпруга ви?

— Разбира се: съд с вино или нещо по-специално, купено от кея. После съпругът ми се...

— Разболя и почина.

— Той винаги боледуваше. Просто го връхлетя поредният пристъп...

— Господарке, защо си тук — отвори някой широко вратата на залата за приеми. На входа застана млад мъж. Шуфой веднага разбра, че не е обикновен прислужник: свидетелство за това бе погледът, който домакинята му хвърли, преди да изгуква:

— След малко ще бъда с теб! — младият мъж се нацупи и изхвърча, като ядно тресна вратата след себе си. — Личният ми слуга — обясни тя. — Придава си голяма важност. Е, Шуфой, има ли още въпроси?

— След като почина Камун, тялото му беше ли...

— Да, беше пренесено в гробницата ни отвъд реката. Аз продължих да гледам на живота откъм хубавата му страна — обясни тя. — След отпътуването му към Далечния хоризонт Пантерите от Юга престанаха да ме безпокоят. Е, ако няма нещо друго...

Веднага след като бяха изведени през една странична порта, Шуфой и Пренхое пригнаха на воля.

— Просто не е за вярване — обърса очи Пренхое с опакото на ръката си. — Беше й все едно дали съпругът й е жив или умрял.

— Струва ми се, че мислите й се въртяха по-скоро около задника на малкия Цупльо.

— И все пак какво ли е правил там Ипумер?

Шуфой изтри сълзите от бузите си с края на дрехата. Той не отговори на въпроса, а се зае да имитира Свещената хипопотамка, както я нарече, като остави ролята на нацупения прислужник за Пренхое. С шеги и смях те се върнаха на главния път и спряха там, загледани надолу към Нил.

— Защо не ме взе със себе си тази сутрин? — попита Пренхое.

— Снощи — захвана да обяснява Шуфой — господарят ми каза да отидем да пийнем вино в един от павилионите в градината. Беше, преди двамата с господарката Норфрет да си легнат — лицето на Шуфой само за миг се превърна в маска на престорена сериозност и важност. — Той ми сподели, че е длъжен да бъде хитър и проникателен. И не може да разпитва открито застаналите пред него по делото в съда, но нищо не му пречи да извърши дискретни разследвания. Ипумер се е родил с хиксоска кръв в жилите си. Преди няколко години е дошъл в Тива и е бил назначен като писар в Дома на войната. Но всъщност е започнал своя война срещу Пантерите от Юга. Господарят Амеротке смята, че Ипумер е получил службата си благодарение на протекция от високо място. Кой би бил по-подходящ за целта от самите Пантери от Юга?

— Генерал Камун ли имаш предвид?

— Именно. Остави ме да ти обясня — премести слънчобрана си Шуфой в другата ръка. — Камун е бил само нечие оръдие. Пренхое, ти сам знаеш как стават тези работи. Някой е отишъл при стария ветеран и му е казал, че един негов приятел иска да получи определена работа. Камун откликва и Ипумер, какъвто и да е бил, пристига в Тива. Трябва да свърши две неща. Първото е да си осигури мълчанието на Камун и затова отива при него, за да му благодари. Старият войник е болен и жадува за добра компания. Ипумер има меден глас, залива героя с хвалби и ласкателства. Става редовен посетител в дома му. Един път отива със съдина с отровно вино и Камун вече го няма. И второ, Ипумер измъква от Дома на войната всички документи, събрани след неговото пристигане, така че приносът на покойния воин за назначаването му на работа потъва в забвение. Умно и ловко!

— Нима Ипумер е извършил всичко това по собствена инициатива?

— О, не. Някой е направлявал действията му. И точно този някой е убиецът.

— А може ли този убиец да е очистил и Ипумер?

— Не го изключвам — съгласи се джуджето. — Между другото, ако показанията са истински, Ипумер е бил отровен от някой от домакинството на генерал Пешеду...

— Ама че объркана история — замислено рече Пренхое. — Шуфой, ако съм те разбрал правилно, сега господарят Амеротке върви по две обвързани следи: първата е отравянето на Ипумер, а втората е, че мъртвият писар е свързан по някакъв начин с убийството на Бейлет.

— Да, точно така.

— Доста странно — продължи замислено Пренхое. — Защото...

Наложи се да прекъсне мисълта си и двамата да отстъпят встрани, тъй като иззад завоя загромоляха колесници, а след тях волове теглеха кола, натоварена с делви за вода, сандъци и кошници. Един надзирател по земеделските участъци водеше работници, следвани от техните жени и деца — шумно ято от надничари и слуги, които бяха облечени в туники без ръкави, спускащи се над препаските на слабините им. Шествието слизаше към едно от полетата за обработване: надзирателят даваше указания на висок глас. Шуфой и Пренхое спряха да почакаят под едно палмово дърво, докато всички отминат в облаци прах. Рояци мухи се носеха насам-натам, привлечени от превозваната храна.

— Прекъснаха приказката ми. Искях да ти кажа какво сънувах — поясни Пренхое. Шуфой затвори очи: писарят непрестанно му досаждаше със сънищата си. — Та намирах се досами Нил и покрай мен се точеше тълпа земеделски работници. Те вдигаха кълбета от прах и от прахта излезе една хубава хесетка и ми даде знак. Без да се усетя, се озовахме в малък оазис наред Червените земи. Легнахме на сянка в меката трева, но когато я привлякох до себе си, тя се превърна в скорпион. Шуфой, какво мислиш, че казва сънят ми?

— Да не ядеш сирене преди лягане — измърмори дребосъкът и дръпна спътника си за ръкава. — Трябва да се прибираме! Вече е към четири, нали? — стигнаха до дома на Амеротке. Шуфой нададе ухо, докато двамата сваляха сандалите си, за да умият краката и ръцете си. Момчетата плуваха в басейна с майка си. Джуджето предупреди спътника си, че скоро трябва да пристигне посетител. После двамата минаха по дълъг хладен коридор, който водеше към личната стая на

Амеротке в задната част на къщата. Вратата бе отключена. Шуфой я отвори и дръпна вътре Пренхое.

— Редно ли е да бъдем тук? — попита писарят с широко отворени очи. Това бе едно от местата, които Амеротке смяташе за своя светая светих. Шуфой отиде до големия прозорец с изглед към зеленчуковата градина и отвори капациите. Пренхое плашливо приседна върху една от възглавниците и попита: — Какво ще правим тук?

— Вече ти казах: чакаме посетител.

Пренхое вдигна очи:

— Мислиш ли, че Нешрата е виновна?

— Не знам — отговори разсеяно Шуфой. — Мнозина са могли да убият Ипумер: човекът, който го е довел от Аварис, някой от приятелите на вдовиците, бащата на Нешрата... Все пак Амеротке е този, който ще отсъди. Какво има?

Лицето на Пренхое бе застинало в силна уплаха: оказа се, че вече не са сами. Някаква фигура бе застанала до прозореца. Шуфой захихика. Фигурата отстъпи встрани и излезе от тъмното.

— Сядай де — разпореди се Шуфой. — Спокойно, приятелю, това е човекът, когото очакваме...

Непознатият беше среден на ръст, слаб и жилав; цялата му глава бе обръсната; имаше продълговато сухо лице с високо издадени скули, хлътнали бузи, тънки и безкръвни устни; блестящите му очи гледаха дръзко. Беше облечен в боядисана ленена риза без ръкави, пусната над кожена пола; на краката си имаше сандали и нещо като гамаша с ширити, подобни на онези, които носеха селяните, за да се пазят от острите треви, режещи прасците. Стоеше изпънат като струна и гледаше внимателно; ръката му бе положена върху дръжката на нож, втъкнат в кожения колан, който опасваше кръста му. Обърна глава и тогава се видя, че едното му ухо липсва. По него нямаше украшения или бижута; само малка кожена кесийка висеше на връв от врата му.

— Шуфой, опасен ли е приятелят ти? — заговори той с глас на внимателен и образован човек.

— Не, не — джуджето потупа Пренхое по гърдите. Писарят омекна и изостави бдителността си. Дребосъкът подкани новодошлия да седне. — Ще пиеш ли малко вино?

Мъжът отказа, като завъртя глава. Възхитеният му поглед обходи стаята, задържайки се върху красивите кожени кутии по писалището

на Амеротке, в които се намираха остриетата и другите принадлежности за писане на съдията.

— Господарят ти няма ли да се сърди?

— Не, стига да не пипаш нищо — отговори му Шуфой. — А ти, Пренхое, запознай се с един мой колега.

— Как се казва?

— Никой не знае. Наричаме го Мангуста.

Мангуста премести стола си така, че да е обърнат с лице към Пренхое:

— Кой съм и откъде идвам, не те засяга.

— Наричаме го Мангуста — побърза да се намеси Шуфой, за да предотврати избухването на свада между Пренхое и новодошлия, — защото е ловък и умее да се вмъква и да се измъква така, че никой да не забележи. Стар познайник е на мейджоу — служителите на реда по пазарищата и тържищата. Търсят го, когато трябва да се поразпита за нещо или за някого в номите^[4] от Делтата до Третия праг. В по-голямата част от времето обаче се крие из Тива. Господарят държи Мангуста винаги да е наблизо, ако има нужда от него за някаква специална поръчка...

— Значи е крадец — произнесе Пренхое, без да отклони погледа си от очите на Мангуста.

— Не бих го казал по този начин — отговори Шуфой. — Просто не прави разлика между онова, което е негово, и собствеността на всички останали. Освен това събира различни данни и сведения.

— Какво носи на врата си?

Мангуста се потупа по главата отстрани:

— Собственото си ухо. Един успя да ми го отхапе, а не може да бъде пришито. За мен обаче е много ценно, за да си позволя да го хвърля.

— И все пак защо е цялото това представление? — интересува се Пренхое.

— Защото исках да убедя както теб, така и господаря Амеротке, че Мангуста държи докрай на думата си. А сега ми кажи какво успя да научиш?

Мангуста намигна на Пренхое и се обърна към Шуфой:

— Ходих до Къщата на Златната газела. Пешеду не беше там, а жена му и двете му дъщери нямаше от какво да се оплакват в

сенчестата си градина. Но общото настроение в дома е потиснато.

— Качи ли се в стаята на Нешрата? — попита Шуфой, забавлявайки се с гледката на внезапно и широко отворената уста на Пренхое.

— О, да. Къщата си я бива. Същинска съкровищница. Но не пипнах нищо. Дървената решетка може да се свалия, а в стаята ѝ има и възена стълба — лицето му стана сериозно: — За млада и жизнена жена като Нешрата не представлява никаква трудност да свали решетката и да се спусне долу. Близо до стената има храсти, които скриват следите, а от там се стига лесно до страничната портичка, като се пресича през градините. Минах сам и излязох на пътя. Има дървета и малка горичка. Трябва само да се внимава за минаващия наблизко напоителен канал.

— Какво ще кажеш за домакинството на Пешеду?

Мангуста се усмихна: горните му кучешки зъби бяха изпилени до остър ръб, придавайки му вид на гладен хищник.

— Подслушах слугите. Случилото се с Нешрата не слизаше от устата им. Все пак научих нещо важно. Ти и твоят господар знаете ли, че генерал Пешеду е отсъствал от дома си в нощта, когато дъщерята е имала уговорена среща със своя любовник, както се предполага? — той се наслади на изненадата, изписана по лицето на Шуфой.

— Какво толкова! — отрязва Пренхое. — Срещу Пешеду не се води процес...

— Да, бе! — ухили се Мангуста. — А знаете ли, че генералът си пада по хесетките от храма на Анубис? Слугите му не спират да го одумват.

Шуфой се приведе напред с пламнали очи.

— Много добре си се справил, Мангуста. Какво друго има?

— Посетих и храма на Сет. В Червения параклис се влиза лесно през съседна пуста градина. Трудно е да се засече един предпазливо действащ убиец.

— Друго?

— Поразговорих се и с познати кръчмарски плъхове, включително с един пазач, който има обходен маршрут в Дома на войната. Ипумер се оказа съвестен писар — погледна той встрани към Пренхое: — Приличал е малко на този твой приятел. Освен това е обичал и дамите.

— Как го разбра?

— Започвал работа веднага след съмване, но винаги си тръгвал около единайсетия час, когато дамите от града слизат на пазара. Поинтересното е, че приятелят му Хепел никога не е излизал с него. А, да не забравя: днес Хепел не се е явил за изпълнение на обичайните си служебни задължения... Освен това при тези излизания Ипумер никога не е хапвал с някого, нито пък е посещавал гостилници, места за бръснене или винарни.

— Може да се е виждал потайно с някого — реши Шуфой.

— А какво научи за хиксосите? — попита Пренхое.

— Господарят говори за някакво тайно общество, свързано с тях...

— Глупости! — цъкна с език Мангуста. — В Тива има повече потайни групи, отколкото кучето бълхи. Вярно е, че преди трийсет години много хора в Тива трябваше да прикриват връзките си с нашествениците, но тези неща отминаха отдавна. Днес хиксосите са вече история.

— Генерал Бейлет не би се съгласил с думите ти — възрази Пренхое.

— Не, с тях е свършено! Вече са само прах, носен от вятъра, нищо повече — стана Мангуста. — Застоях се доста дълго в тази стая. Искам да ви покажа нещо.

— Какво ще кажеш за Улицата с маслените лампи? — попита Шуфой.

— После ще кажа.

Шуфой и Пренхое обуха сандалите си за извън дома, а джуджето взе слънчобрана си. Мангуста настоя да си тръгне по пътя, по който бе дошъл. Двамата го пресрещнаха вън от главната порта и заедно забързаха към града. Мангуста често спираше, за да се ориентира. Най-после стигнаха до пътеката, която минаваше покрай едно от големите имения. Пренхое хвърли поглед надолу покрай стената. Зърна голямата полирана дървена порта, на която проблясваха изкусно нарисувани в златисто газели.

— Да — спря Шуфой на най-високото място на пътеката, загледан надолу. — Вече виждам палмата, храстите и тревата, където се е приютил онзи амбулантен търговец — Пренхое също погледна натам. — Сигурно е, че добре си е отварял очите — отбеляза Шуфой,

сочейки канала, който криволичеше към центъра на имението, почти скрит в нависналите треви и храсти.

— Следвайте ме! — рече Мангуста и забърза надолу, като се движеше близо до стената.

Стигнаха до страничната портичка; почвата около нея бе отъпкана.

— Изглежда, тук има голямо движение — пошегува се Шуфой.

Той се загледа вдясно: виждаше се временно мостче, прехвърлено през канала, което отваряше път към палмова горичка. После забеляза терпентиново дърво, смоковница, диви треви и храсти — примамващо с хладината си място. Мангуста се насочи натам и Шуфой и Пренхое го последваха. Тясната пътека ги принуди да се движат в колона. Накрая стигнаха до неголямо открито пространство с малък заблатен водоем, опасан с върби.

— Пазете се от змии — предупреди ги Пренхое. Мангуста не му обърна внимание; отведе ги до една от върбите. Земята около нея бе мека и равна.

— Шуфой — запита той, като приклезна, — не мислиш ли, че ако имаш уговорена среща с любимата посред нощ, ще избереш това местенце като най-добро? Зад гърба ти остават само пустошта и стената на съседното имение, а ти самият няма как да не забележиш всеки, тръгнал насам — джуджето кимна. — Вижте! — изправи се Мангуста. Корените на върбата се показваха леко; един от тях беше оцапан плътно с мазнина от маслен светилник. — И там също — измъкна Мангуста нещо изпод един храст: оказа се ленена кърпа за покриване на храна, която сега беше мръсна и на петна.

— Ако съм запомнил добре — заяви Шуфой, — през нощта на убийството някой е излязъл от къщата на Пешеду след заминаването на писаря: или този, който го е посрещнал, или някой друг... — дребосъкът погледна към Къщата на Златната газела. — А това никак не е добре за Нешрата. Някой е идвал тук по светло, за да донесе кошница с храна. По-късно девойката се измъква от дома си, за да посрещне Ипумер. Двамата лягат под лунната светлина, хапват и пият вино. Именно тогава писарят е бил отровен. А после Нешрата излиза, за да прибере чашите и подноса или — посочи Шуфой към зелениясалото блатисто място — да ги хвърли.

— Това пък защо? — заинтересува се Пренхое.

Мангуста прегърна Шуфой и го притисна здраво до себе си.

— Приятелю, в някои дни върви, а в други — не толкова. Човек никога не знае кога на такъв като мен ще му се наложи да моли фараона за милост. Но хайде, има още нещо да ви показвам. Трябва да се върнем в града.

Шуфой и Пренхое го последваха. Дневната топлина се отдръпваше заедно със светлината на потъващото слънце: цветовете на камъни и дървета се сменяха. Мангуста вървеше с бърза крачка, сякаш петимен да приключи делото, с което се бе заловил. Тримата минаха през портите, проправяйки си път през тълпата. Жриците на нощта вече се събираха с надеждата да уговорят някой и друг от войниците. На главите си бяха сложили напоени с масло перуки. По зърната на гърдите им подрънкваха малки звънчета; татуировки в синьо и червено разкрасяваха ръцете и бедрата им; сребърни пулчета блещукаха в пълновете им над пестеливите парчета ярко оцветена тъкан, скриващи слабините им. Те се гушеха в сенките и подвикваха с тих глас на минаващите. За разлика от тях застаналият наблизко превозвач на трупове, дошъл от Некропола, гласовито приканвате клиентела от стъкмена набързо сергия. Досами него странстващ разказвач се опитваше да го надвика с разказите си за пътувания откъд Синай.

Шуфой бе готов да остане, но Пренхое го дръпна за ръката. Мангуста крачеше решително напред, очевидно имайки предварително набелязана цел. Той спря само веднъж, за да се прислони в един вход, давайки път на зорката пазарна полиция, чиито блюстители минаха, размахвайки тоягите си. После продължиха през различни квартали, обитавани от тепавичари, тъкачи, грънчари и дърводелци. Накрая стигнаха до малкия пазар за масла в южния край на града. Мангуста знаеше къде отиват. Спуснаха се по широк път с къщи от двете страни и спряха пред магазин с широка сергия, върху която бяха изложени различни по материал и направа лампи. Някои бяха оцветени във весели тонове и с изкусно изработени форми на патици, гъски и почиващи сърни. Мангуста хвана едно чираче за ръката:

— Може ли да видя майстора? Идваме по работа.

Момчето изтича в къщата и се върна с нисък дебел мъж, който бършеше с парцал потта от челото си.

— По каква работа ви трябвам, господине?

Мангуста погледна към Шуфой. Джуджето развърза кесията си, скрита в гънките на робата му, и извади малък меден дебен^[5]. После погледна към жилищните помещения над магазина и попита:

— Познаваш ли писаря Ипумер?

— Ами да. Наел е стаята, която точно сега гледаш.

— Може ли да я видя? — попита джуджето. Търговецът се почеса по брадата — сигурен знак за нетърпението му да се пазари. Шуфой пъкна в ръката му медния дебен. — Искаме само да я видим и да питаме нещо.

Хитрите оченца на търговеца опипаха Шуфой. После той погледна бързо към Мангуста.

— Вече съм те виждал, нали? Разпитваше наоколо за нещо си — потупа той с лукава усмивка връзката ключове, провесена от кожения му пояс. — Добре, ще ти я покажа, но за два медни дебена.

Шуфой прие и търговецът ги прибра. Тръгнаха по стълбата. Стигнаха до горното стъпало, собственикът бутна вратата и с присмехулен жест им махна да влязат. Дребосъкът пристъпи и ахна изненадано: стаята бе празна. Твърд каменен под, гипсов таван с дървени греди, варосани стени и нищо повече.

— За това ли е плащал наем Ипумер?

— Ами да — със самодоволна усмивка се отзова мъжът.

— Добре де, но къде са вещите му?

— Прибра си ги.

— Кога?

— Преди седем-осем дни.

Шуфой погледна към Пренхое:

— Пада се, след като е бил убит.

— Убит ли?! Ипумер не приличаше на убит! — пламна разгорещен спор. Шуфой имаше усещането, че търговецът ги разиграва, но човекът бе категоричен. — Вече ви казах — почти изкрещя той: — Ипумер дойде и си прибра всичко.

— Няма как да го е сторил — възрази му Шуфой. — Ипумер беше убит преди десет дни, докато ти твърдиш, че два дни след като трупът му бе внесен в Дома на мъртвите, се бил върнал и опразнил стаята. Как изглеждаше този Ипумер?

— Не си спомням.

Шуфой вдигна слънчобрана си със заплашителен жест:

— Не се опитвай да ме лъжеш!

Мъжът отстъпи назад. Шуфой затвори вратата с ритник. Мангуста мина встрани с тънък, но зловещо изглеждащ нож в ръка.

— Приятелят ми е прав. Вече платихме добра цена и искаме само малко информация — изрече той заплашително.

— Добре. Добре... — търговецът прекрачи напред и седна в ъгъла, приканвайки останалите да приближат. — Преди около година — започна той — един мъж дойде тук, каза, че името му е Ипумер и е писар в Дома на войната. Бях обявил, че горната стая е свободна. Работата ми върви: съседната къща е наша, а тук ползваме приземния етаж за склад и магазин. Той ми каза, че има нужда от място, където да се среща с по-специални дами — цъфна в усмивка лицето на търговеца.

— Лицето му беше ли открито? — прекъсна го Пренхое.

— Не. Беше облечен в бяла ленена роба с ръкави до китките. Носеше бял шал с качулка за главата, а на лицето си бе поставил една от маските на Хор, която, както знаете, има успех при младите контета.

Шуфой затвори очи и изпъшка.

— Не се ли усъмни в нещо? — попита Пренхое.

— А трябваше ли? Човекът плати добра цена. Заяви, че от негова страна няма да има безпокойства, а за мен ще бъде най-добре да знам колкото е възможно по-малко. И двамата заявихме, че сме съгласни, стиснахме си ръцете и той извади повече пари от уговореното, така че му дадох и ключа.

— Често ли идваше?

— Не — тръсна глава търговецът. — Това ме изненада. Той ми върна ключа с обяснението, че си е поръчал нов при ключар. Останах с впечатлението, че не ми се доверява. Докара малко мебели, наистина малко. Виждах го съвсем рядко.

— Посещаваха ли го дами?

— Не видях нито една. Идваше тук само по здрач и винаги беше с маска. Все едно че го нямаше. Жена ми започна да мърмори, но той плащаше добре и не ми създаваше никакви ядове.

— Някой друг да е идвал?

— Да, някакъв млад мъж. Пръстите му бяха оцапани с мастило, така че го взех за писар. Той винаги беше нещо неспокоен. Зърнах го няколко пъти; главата и лицето му бяха закачулени.

Седналият Шуфой се поклащаше напред-назад.

— Казах ви всичко, което знам — заяви търговецът и се изправи.
— Друго няма — той мина бързо покрай тях и застана до вратата: — А сега мисля, че е време да си тръгвате.

Шуфой направи жест на останалите да го последват. Слязоха по стълбите, пресякоха улицата и влязоха в малка бирария. Беше празна, с изключение на двама носачи, които бяха оставили вързопите си на пода и ядно настояваха за цели кани пиво. Шуфой им нареди да млъкнат. После поръча питиета за приятелите си и те седнаха на каменна пейка отзад.

— Направих това, което искаше — рече Мангуста и отпи голяма глътка от бирата. После потупа Шуфой по главата и се изниза през вратата.

— Нещо не ми харесва — изрази мнението си Пренхое.

— И на мен — Шуфой шаваше непрекъснато и се взираше в различни посоки, сякаш следеше пчела, прелитаща с бръмчене от цвят на цвят. После се вслуша в звуците, идващи от съседните улици заедно с виковете на продавачите. — Според господаря Ипумер е имал още една стая някъде в града. А и моите предположения за случилото се бяха потвърдени. Писарят е бил доведен в Тива от човек, решен да затрие колкото е възможно повече от Пантерите от Юга, но единствено Маат знае каква е причината. И така, убиецът решава да си послужи с Ипумер — отпи от бирата си Шуфой. — Затова наема стая на името на писаря, но го прави маскиран и предрешен. Както разбра, нашият търговец на маслени светилници не си е затварял очите. Стаята е била ползвана единствено за срещи с Ипумер. След смъртта на писаря тя е била освободена веднага, всичко от нея е било прибрано и убиецът с маската на Хор се покрива.

— Добре де, но кой може да е той?

— Не знам — загледа се Шуфой в златистите и червени ивици по небето. — Дано не се е случило нищо с господаря ми. Той сподели, че ще се върне късно вечерта. Тогава ще осмисли загадката.

— А сега чуй и моята теория — наду се Пренхое: — От Ипумер не е излязло нищо. Дошъл е в Тива, но се е оказал неподходящ за изпълнение на задачата. Когато са го представили на Пешеду, той е решил, че ще има по-голяма изгода, ако започне да ухажва дъщеря му.

Това е додеяло на човека, който го е бил наел: той е убил Ипумер и се е заел сам да осъществи плановете си.

— Добре, но нали Ипумер умира веднага след посещението си при Нешрата?

— Не си ли спомняш какво каза Мангуста? — възрази Пренхое. — Човекът, наел стаята, може да е чакал Ипумер при Къщата на Златната газела.

— Но амбулантният търговец ги е видял да се целуват.

— Възможно е Ипумер да е харесвал пътя както в права, така и в обратна посока — пошегува се Пренхое, но забеляза недоверието в погледа на Шуфой. — Добре, добре — съгласи се той, — но защо Ипумер и Нешрата да не са полегнали в тревата, след което да са хапнали по нещо и да са пийнали малко вино — съвсем читаво, — а писарят, прибирайки се у дома, да е срещнал някого и той да му е дал отровата.

Шуфой изпразни халбата си и стана.

— Твърде просто е — измърмори той. — Все пак ти, Пренхое, налучка някаква нишка. Нека съдът да реши или да докаже, че след като нашият писар чудак си е тръгнал от мястото на срещата при Къщата на Златната газела, се е отбил и на друго място — те се върнаха в бирарията, взеха си довиждане със собственика и излязоха на улицата. Пренхое забеляза вълнението на Шуфой. Джуджето бе стиснало слънчобрана си и крачеше бързо по улицата; когато свиха зад поредния ъгъл, той стисна Пренхое за ръката и го придърпа в един вход. — Мълчи и чакай! — пошепна той. Пренхое отвори уста, за да сгълчи дребосъка, когато се появи някакъв нисък съсухрен човечец. Той спря досами входа, оглеждайки се нетърпеливо около себе си. — Тук сме — подвижна тихо джуджето. Мъжът се сепна и понечи да побегне, но Шуфой реагира по-бързо. Стрелна се от прикритието на входната врата, хвана човека за китката и го прикова на място. Мъжът се задърпа, но Шуфой се справи добре: задържа го, подпря го до стената и допря острия връх на слънчобрана под брадичката му, принуждавайки го да дръпне главата си назад. — Следеше ни през цялото време, нали? — човекът протегна ръка. Шуфой видя малък пръстен с герб, служещ и за печат, с изображението на окото на Хор. — Аха, ти си от свитата на главния обвинител Валу! — възкликна. — Защо ли слугите на господаря Амеротке са толкова интересни за теб?

Много си добър — продължи джуджето, — но все пак успях да те зърна недалеч от Къщата на Златната газела, когато се престори, че минаваш отсреща. После те видях отново в един вход, недалеч от мястото, където бе застанал разказвачът.

— Чух разговора ви в бирарията — отговори човекът.

Шуфой наведе чадъра си с думите:

— Добре, ще минеш без бой, ако ни кажеш какво наистина знаеш.

[1] Дива коза. — Бел.прев. ↑

[2] Кръгла или елипсовидна опознавателна емблема на фараона и на висши сановници с различна направа, носеща име или символ. — Бел.прев. ↑

[3] Ежегоден тържествен празник с церемониални пътувания по Нил и жертвоприношения, продължаващи понякога по двайсет и седем дни. — Бел.прев. ↑

[4] Административно обособени и фискално задължени земеделски провинции, управлявани от номарси. — Бел.прев. ↑

[5] Разплащателно средство в новото Тиванско царство: медна, сребърна или златна нишка с тегло около 90 гр., която при нужда се нарязва на по-малки части. — Бел.прев. ↑

СЕДМА ГЛАВА

СЕТ: НЕРЯДКО СВЪРЗВАН СЪС СВИНЯТА, НА КОЯТО ПЪК СЕ ГЛЕДА КАТО НА НЕЧИСТО СЪЗДАНИЕ

Години напред обитателите на Квартала на благовонията в Тива щяха да помнят тази нощ! С нейните пожари и зверски убийства! Някои по-възрастни хора споделяха шепнешком, че червенокосият бог Сет е кръстосвал из тесните улички с боен топор в едната ръка и с меч на възмездието в другата.

Нощта се спусна доволно кротко — тъмносиньо небе, тежко надвиснали звезди и кръглолика луна над целия град. Лекарят Интеф почака да се стъмни. Облечен в най-хубавата си роба, той напусна тихомълком дома си, прекоси обраслата градина и излезе от задната врата. После мина през площада и пазарището за благовония. Продължи като сянка покрай стената, докато стигна до къщата на своята добра приятелка и колежка — вдовицата Фелима. Заобиколи встрани, влезе през страничната портичка и почука по уговорения начин на задната врата. Отвътре трепна светлина, последвана от стържещия шум на издърпаните резета. Фелима, облечена в бяла роба с широк платнен пояс с бродерия на кръста и обута със сандали, го срещна с отворени обятия. Интеф се вмъкна вътре, а тя заключи и пусна отново резетата на вратата.

— Сами ли сме? — закачливо я попита той.

— Слугите си отидоха до един — усмихна се тя. — Всичко е готово.

Поведе го по коридора и влязоха в салона на къщата — високо представително помещение с ярко оцветени дървени стълбове и неголям каменен подиум в средата, върху който имаше мангал с весело пукащи въглени. Площадката в отвъдния край на салона бе подредена и готова. По стените бяха пуснати драперии, майсторски бродирани с приятни за окото мотиви. Килимчета и възглавници бяха пръснати между две ниски маси, върху които бяха наредени съдове и подноси с плодове, печени меса, осолена риба, а също и дълбоки бокали с вино.

Интеф изрѣмжа от удоволствие. Остави Фелима да го разсъблече, а после на свой ред смѣкна дрехите ѝ. Дватама се качиха голи на издигнатата площадка, легнаха на възглавниците и започнаха да се докосват, гаят и целуват, като междувременно си поднасяха един на друг по нещо за хапване и отпиваха от виното. Винаги бе същото: Интеф го наричаше „потайните ноци за удоволствие“ с порядъчната на вид вдовица, която владееше изкуството на любовта по-добре от всяка обучена хесетка. Лекарят отпи достойна за уважение глътка и се загледа в подскачащата наоколо маймуна — любимец на Фелима. После се обърна към стенните фризове в чудесен бледозелен тон, дървените стълбове, прясно боядисани в черно и червено, а също и към хубавите делви, удобни за изливане на вино.

— Добре си се поохарчила — измърмори той.

Фелима се притисна към него, докато ръката ѝ потриваше стомаха му, плъзгайки се предизвикателно към слабините.

— Печалбата си я бива — отговори му тя, но след малко лицето ѝ придоби сериозно изражение: — Защо, да не ни заплашва нещо?

— За кучката Нешрата ли мислиш? — вдигна чашата си Интеф. — Тя ще плати за престъпленията си — той погали едната гърда на Фелима и вдъхна от плътното ухание, идващо от украсената ѝ перука. Вдовицата го бутна леко встрани, обърна се към неголяма купа, извади малка съдинка със скъпо благовоние и след като го разтърка между пръстите си, започна да маже главата, очите, бузите и брадичката му.

— Мислиш ли, че ще разберат? — запита тя, дръпвайки се назад.

— Какво да разберат?

— Че Ипумер е идвал в дома ти, преди да се върне при дебелията Ламна?

— Има ли какво да кажат? — възрази лекарят. — Ако ме призоват да говоря под клетва, просто ще обясня, че се е почувствал зле, което е самата истина — отпи отново той. — Но какво може да се случи ако започнат да разпитват теб?

— Да ме питат за какво? — отговори му с въпрос Фелима.

— Ами — завъртя Интеф чашата в дланите си, очевидно забавлявайки се от обратата на разговора — възможно е да поискат да разберат откъде се познаваш с него, след като е минало малко повече от година от пристигането му в Тива. И защо си била толкова щедра както с парите, така и с ласките си към един чужденец.

— Няма страшно — Фелима се нацупи и се изправи доста нервно, за да вземе друга кана с вино. — Той беше млад мъж, при това хубав. Срегнах го на пазарището — изкикоти се тя, поглеждайки изпод мигли към Интеф. — Биваше си го като жребец, а и ти не възразяваше, доколкото си спомням: обичаше да ти разказвам за подвизите ми с него. Когато дойде, той попита за квартира и аз го препоръчах на Ламна.

— Амеротке е проникателен — озъби се Интеф. — Веднага ще те попита защо не си го взела у вас.

Пийналата вече Фелима махна с ръка в кръг около себе си:

— Всички знаят, че не съм имала наематели. Ако Ламна не му беше дала стаята на горния етаж, може би съм щяла да премисля.

Интеф не показа, че го е убедила. Той се загледа с присвити очи в мангала, който пукаше шумно и от него изскачаха тънки струйки дим. Почувства хладния полъх на страха в тила си, докато гледаше танцуващите сенки по стените. Мисълта за Амеротке го изпълваше с безпокойство. В самото начало бе решил, че въпросът е разрешен веднъж завинаги: Валу излага и отстоява доводите си и съдът осъжда Нешрата. Не че лекарят бе наистина сериозно загрижен. Убийството на Ипумер нямаше нищо общо със собствената му личност. Е, не съвсем! Ами ако Амеротке продължи да задава въпроси? Интеф въздъхна и отпи глътка вино. Двамата с вдовицата наистина имаха какво да крият.

— Защо Ипумер дойде все пак при теб? — попита той.

— Казвала съм ти много пъти, че срещата ни беше случайна.

— Мислиш ли, че Нешрата ще се разприказва?

— Как ли пък не! — изсмя се Фелима. — По такъв въпрос! Ще си държи устата затворена. Пък и няма никакви доказателства.

Интеф тъкмо се канеше да продължи разговора, когато чу слабия, но немного далечен глас на раковинен рог. Вдигаха тревога. Той стана, отиде до прозореца и видя червения отблясък на огън на фона на небето.

— Избухнал е пожар — рече той. — Виждам заревото на пламъците.

— Е, да не би да е тука, а? — завалено попита Фелима. — Връщай се!

Интеф се подчини с неохота. Беше изпил доста вино, но бе сигурен, че пожарът е в посоката на дома му. Той бе изгасил обаче

всички светилници, преди да тръгне насам. Желанията на Фелима се разпалваха. Тя се протегна върху възглавниците с помътнял поглед, овлажнели уста и леко килната встрани перука.

— Ще си поиграем ли? Ще се веселим ли? — въпросите ѝ секнаха, когато маймуната прибяга до вдигнатата площадка и забръщолеви шумно. — Млъквай! — извика тя, вдигна една възглавница и я захвърли ядно по животинката. Тя хукна презглава, а Фелима се загледа в тъмния отсрещен край на залата. Да нямаше там човек? Защото маймуната започваше да бърбори само при нечие приближаване.

— Остави я! — измърмори Интеф и притегли Фелима към себе си, поотрезнял от движенията на пръстите ѝ по тялото му. — Хайде да си поиграем — ухили се той. — Да хапнем и да пийнем...

— А после да умрете!

Интеф и Фелима скочиха рязко и събориха една от масичките: каната се разби на пода, оливайки ги с вино. Изтръпнали от ужас, гледаха как нещо се раздвижва в тъмното. Нечия фигура пристъпи мълчаливо напред, сякаш се плъзгаше по пода, но гледката не беше игра на въображението. Човекът бе облечен в кожена пола и военна туника; краката му бяха обути в сандали, а на китките имаше предпазни кожени ленти. В походния му колан бяха втъкнати меч и кинжал, на гърба му бе окачен колчан, а в ръцете си държеше лък. Той изправи глава, но Интеф и Фелима видяха само очи, бляскащи иззад маска на Хор.

— Кой сте? Какво сте решили? Защо?

— Дойдох, за да раздам възмездие! — заяви маскираната фигура.

— Възмездие ли? Какво сме направили?

— Ето това! — лъкът бе вдигнат с насочена стрела. Пияната Фелима скочи непохватно. Опита се да побегне, но убиецът я изпревари. Стрелата изфуча. Удари я право в гърлото, отмятайки я до стената, по която тя се свлече шумно. Интеф, застанал на четири крака, припълзя към страховитата фигура на смъртта, докато убиецът слагаше нова стрела на лъка си. — Изправи се! — Интеф се подчини. — Умри като мъж — продължи влезият с взлом. — С лице към своя враг!

Тетивата изплющя отново. Стрелата се заби право в сърцето на лекаря толкова дълбоко, че той издъхна още преди главата му да

плесне глухо о твърдия, излъскан като стъкло под. Убиецът с лък в ръцете се доближи първо до трупа на Интеф и го побутна с крак, а след това направи същото и с тялото на Фелима. Изръмжа доволно и се върна в дъното на залата, откъдето взе издутите мехове за вино. После свали запушалките и изля маслото от единия, а втория разля в коридора. След това отвори вратата към избените помещения и хвърли долу празните мехове. Накрая вдигна светилниците, поставени на местата им в нишите, хвърли два върху възглавниците и зачака. Когато резултатът го удовлетвори, той откъсна парче плат от драперията на стената. Накисна го в масло и го пусна на пода на залата, който блестеше от разсипаното масло и пролятата кръв. Пламъкът го подхвана. След малко огненото петно побягна, разпростирайки се по целия под. Убиецът спря за миг, съзерцавайки ефекта, преди да се измъкне през задната врата и да поеме напъряко през дворските градини.

Вдовицата Ламна се намираше в помещението, в което приготвяше мазилата си. Бе решила да се поразсее, като прегледа отново сметките, предвкусвайки удоволствието от събраните печалби. Гнетеше я мисълта, че може пак да я призоват в Залата на двете истини. Пред съседите сподели, че никога в живота си не е била така вцепенена от страх, както в мига, когато застана под зоркия поглед на главния обвинител Валу, на адвоката Меретел и най-вече на проницателния съдия, претеглящ всяка изречена дума и фраза.

Ламна наистина бе преровила всяко кътче на паметта си. Имаше ли от какво да се бои? Не бе направила нито една грешка, освен че бе предложила стая под наем на Ипумер. Дундестата и мудна Ламна бе достатъчно съобразителна и поддушваше скритите опасности. Според нея вдовицата Фелима бе крайно напрегната, а лекарят Интеф очевидно познаваше по-отблизо писаря Ипумер, отколкото показваше. Ламна задъвка замислено долната си устна. Какво общо би могла да има тя с убийството? Дали някой не бе злоупотребил с доверието ѝ? Ипумер бе дошъл при нея с препоръката на Фелима. Ламна придърпа по-близо масления светилник. В този миг чу протяжния вой на рога: къде ли бе пламнал пожар? Това се случваше често, но сега не духаше силен вятър. Тя огледа мазилата и благовонията, а после погледът ѝ

обиколи поставените над тях кошници с билки и прахове — основни съставки на стоката ѝ. Беше ѝ мъчно за вече мъртвия Ипумер, но желанието ѝ да забрави за него бе по-силно.

Тя чу някакъв шум отвън; бутна назад стола, стана и излезе в коридора. Не видя нищо. Върна се обратно и седна на мястото си. Тъкмо щеше да развие папирусния свитък, когато чу нечий глас да произнася името ѝ. Вдигна изненадано глава и в същия миг тънкото въже на удушвача се впи в гърлото ѝ. Ламна се опита да го дръпне, но нападателят беше по-силен. Въжето притегна плътно гърлото ѝ: не след дълго напразните напъни на съпротивата ѝ секнаха. Убиецът положи внимателно трупа ѝ на пода.

Амеротке седеше на вградена в стената мраморна издатина в Сребърната стая — малък преходен салон в Дома на милион години, и стискаше в ръка бокал с охладен гроздов сок, който му бе донесъл един слуга. Умората го бе овладяла. Тялото продължаваше да го боли въпреки успокояващата баня и кратката почивка след бясното препускане обратно към града в подскачащата колесница. Но бе доволен, че се е освободил от принудителната компания на Пантерите от Юга.

— Ние сме едно братство. Стоим един до друг на бойната линия и отбиваме яростните набези на враговете на фараона — бе обявил Карнак. — Защо ще убиваме наш другар? Не, не, премъдри Амеротке, убиецът на Бейлет е същият главорез, който продължава да ни дебне. Не е сред нас...

Останалите го бяха подкрепили, но загадката остана. Кой ли бе наел пустинните бродници, които ги нападнаха? Кой бе задигнал тленните останки на Мерецегер? И кой застрашаваше тези войници с кървава екзекуция?

Когато се прибра у дома, Амеротке се опита да подреди мислите си. Изкъпа се, намаза с масло цялото си тяло и се отпусна върху ниското легло на покрива в очакване да се появи Шуфой. След като изслуша внимателно разказа за разкритията на своя слуга, сърцето му омекна и той похвали дребния мъж за добре свършената работа. Възторжена усмивка изгря на обезобразеното лице на джуджето.

— Да — призна Амеротке. — Мозайката продължава да се запълва, но картината като цяло е все така неясна.

Той се върна към налегналите го мисли. Тъкмо се бе приготвил да си ляга, когато пристигна пратеник с картуша на Хатусу.

— Божествената — обяви новодошлият — настоява за присъствието ви в Аметистовата стая в Дома на милион години.

Съдията само изпъшка, пригответи се и тръгна обратно към града, придружен от Шуфой и Пренхое. Вечерният сигнал за изгасване на светлините и на огньовете още не бе прозвучал: градската стража бе заета с потушаването на пожара в Квартала на благовонията.

— Ипумер живееше там, нали? — попита Шуфой.

Амеротке не успя да му отговори: отряд стрелци с лък от полка на Ибиса ги очакваше с нетърпение и ги придружи в ускорен ход до двореца на божествената. Шуфой и Пренхое останаха да се шляят из готварниците, докато Амеротке бе длъжен да чака по-нататъшните ходове на фараона.

Сега гледаше през полуотворената врата в коридора, питайки се дали дворецът въобще някога заспива. Потокът от придворни и слуги така и не секна, преносителят на императорския сандал, пазителите на благовонията на божествената, началникът на царската канцелария, носещият фараоновото ветрило. Отнякъде долиташе приглушеното песнопение на императорския хор, репетиращ един от любимите химни на Хатусу:

*Не знам покой от лястовичи глас.
Опален е просторът, щом го няма!
Сега се вирам в утринта мъглива
и търся златния му лик.*

Очите на Амеротке натежаха. Той се сепна и се помоли да бъде предпазен от срама да заспи. Питаше се в какво настроение ще завари върховния владетел. Какви въпроси щеше да му зададе своенравната Хатусу. Царицата сигурно вече бе уведомена, че Амеротке е обсъждал с групата на Карнак предполагаемата връзка между смъртта на Ипумер и убийството на Бейлет, а това никак нямаше да ѝ се хареса.

— Отдавна ли чакате, ваше благородие? — Амеротке вдигна поглед. На вратата стоеше главният обвинител Валу; лицето и главата му блестяха от благовонно масло. Беше облечен в елегантни бели роби — долна и горна, а краката му бяха обути в сребърни сандали. Устните и очите му бяха разкрасени, а ноктите на ръцете и краката му бяха боядисани в тъмночервено. — И аз бях уведомен да дойда.

Валу приближи и седна до него. Беше във весело настроение: бръчици окръжаваха засмените му очи.

— Изглеждате ми уморен. Ще успеете ли да се възстановите до утре сутрин, когато ще застана срещу вас в съда?

— Уважаеми Валу, когато става дума за вас, целият съм „очи и уши“.

Валу се изсмя.

— Видно е, че вашите и моите слуги са били много заети напоследък — заяви Валу. — А знаете ли с какво се сдобих? С добър свидетел: един войник, с когото Ипумер се бил заговорил онази нощ, когато се прибирал в града. Очевидно е бил пуснат да мине през страничната портичка. Писарят се оплакал, че не му е добре. Шегувал се, че не разбирал защо любовните удоволствия се отразявали зле на стомаха. Според войника Ипумер бил порядъчно наквасен или поне доволно подпийнал: „Къде сте били, господине?“, попитал той, а писарят му отговорил: „До Къщата на Златната газела.“

— Това все още не доказва, че почитаемата Нешрата е отровителка! — остро му възрази Амеротке.

Спорът щеше да продължи, но портите от кедрово дърво бяха внезапно и широко разтворени.

— Божествената — тържествено обяви слугата — благоволи да ви дари с усмивка. Можете да влезете в Дома на преклонението!

Валу погледна към Амеротке и двамата последваха слугата. Аметистовата стая беше кръгла и опасана с колони, между които имаше прозорци с изглед към личната градина на фараона. Стените, таванът и подът бяха от рядко срещан лъскав камък, който светеше с прозирния блясък на аметист. Върховете и основите на колоните бяха украсени с мотиви в златно и сребърно, а маслените лампи, скрити зад прозрачни плоскости в стените, оставяха посетителите с впечатлението, че помещението е огряно от тайнствен огън.

Хатусу ги очакваше седнала в златно-сребърния трон върху издигнатата платформа в отсрещния край на помещението. Амеротке и Валу изминаха половината от разстоянието, коленичиха и притиснаха чело о пода. Съдията хвърли бърз поглед надясно. Под един от прозорците бе стъкмен кът за хранене — подредени в кръг възглавници и маси, поели тежестта на плодове, меса, хляб, чаши и кани с вино.

— За нас е голяма радост — занарежда напевно Валу, спомнил си правилата на протокола, — че сме призовани от вас и сме удостоени с правото да се насладим на вашата усмивка, о, божествена.

— Амин! — добави Амеротке.

— Можете да приближите — обяви Сененмут, застанал до Хатусу.

Амеротке въздъхна и се изправи. Хатусу явно бе в едно от деспотичните си настроения! Когато стигнаха до покритите с възглавници стъпала, те отново се хвърлиха ничком и целунаха сребърните ѝ сандали, украсени със златни розетки.

— Красиво е лицето ви... — продължи в същата гама Валу.

— Достатъчно! — прекъсна го Хатусу. — Можете да се изправите! — Амеротке и Валу станаха. Царицата им се усмихна насмешливо. Беше облечена в пурпурна мантия, а на врата ѝ имаше златна огърлица с драгоценни камъни. На ушите и пръстите ѝ просветваха аметисти, а гривните ѝ бяха от истинска слонова кост. — Красива ли съм? — попита тя неочаквано.

— Изключително, господарке — побърза да отговори Валу.

— Ласкател — изправи се Хатусу на пръсти и погледна през залата. — Добре, затворили са вратата — тя се раздвижи и Амеротке вдъхна приятния ѝ парфюм. — От няколко съставки е — обясни тя, сякаш бе чула вдишването му. — Канела, горчиви бадеми, ливан и смирна. Изглеждаш ми уморен, Амеротке. Как са Червените земи?

— По-добре, след като ги напуснах.

Хатусу хвана Валу и Амеротке за ръка и ги поведе по стъпалата надолу. Стигнаха до масите и тя приседна в средата.

— Хайде! — махна към Сененмут. — Умирам от глад, а Амеротке сякаш ще заспи всеки момент — пресегна се и разпредели храната: разчупи хляба и постави порциите в сребърни чинии, украсени със скъпоценни камъни. После взе златна вилица, с която

сложи късове филе, приготвено във винен сос, и допълни всяка чиния с краставички, маруля и други зеленчуци. — Ще се храним с пръсти — огледа тя кръгом присъстващите с усмивка. — Е, драги ми Валу, с любезностите дотук. Искам да поплувам в Езерото на чистотата, преди — ухили се тя към Сененмут — да се оттеглим.

Амеротке се настани удобно. Везирът продължи да мълчи. На съдията му стана ясно, че тя и любовникът ѝ се бяха скарали за нещо. Хатусу се хранеше с изтънчени жестове и се усмихваше само след като преглътнеше поетата храна. Флиртуваше с Валу и говореше само за несъществени неща. Чак към края на вечерята усмивката ѝ угасна и тя рече сериозно:

— Е, Амеротке, чух какво се е случило в оазиса Ашива. Бях казала ясно на Сененмут, че трябва да ви придружи военен ескорт.

— Но Карнак бе категорично против и ти прие — едва сега се обади везирът.

Хатусу се обърна към него и примигна:

— Не си спомням! — Сененмут се намръщи и вдигна бокала си. — Амеротке, в очакване сме — продължи царицата. — Какво съчини пъргавият ти ум? Вярно ли е онова, за което подозираш Пешеду? Ще го подложиш ли на разпит в съда?

— Нека оставим засега Пешеду на мира. Това, което съм казал, е само предположение. Доказателствата ми са много слаби. Пантерите от Юга са герои на Тива. И въпреки това можеха да бъдат убити или пленени заедно с вашия недостоен съдия...

— И щях да стана за посмешище — блеснаха гневно очите на Хатусу. — Но ще накарам да откъснат топките на виновния!

— Пантерите от Юга наистина са герои — продължи Амеротке. — Те са славата на Тива. Но сега между тях има убиец. Наричам го сетянин, защото е истински поклонник на бога Сет. Според мен най-много преди две години е настъпила голяма промяна в тази благородна група воители: ужасно скарване или неспазване на дадена дума, което никой от тях не е припознал за такова, или пък всички са взели решение да не го изнасят на показ. Един от тях е този сетянин. Дълбоко съм убеден в правотата на думите си.

— Ваше благородие Амеротке — размаха чашата си Валу, — но те до един бяха с вас в Червените земи при Ашива. Ако нападналите ги

пустинни бродници бяха успели, въпросната личност е щяла също да бъде пленена...

Съдията обърса ръбчето на бокала си и каза:

— Значи за него е било все едно. Също като воин, който се хвърля в боя, без да го е грижа дали ще победи, или ще умре...

— Но само когато врагът му губи битката — довърши Хатусу думите му.

— Съвършено точно, господарке: това е истинският измерител на неговата зла воля. Сърцето му се извъръща към злината, а разумът му се превръща в оръжие на отмъщението, макар и да не знам поради каква причина. Той взема решение да порази сърцето на групата герои. Участвал е в голямата победа на фараона над хиксосите. Знае всичко за Мерецегер. Успял е да се снабди с известна част от нейните медальони и познава мястото, където е бил погребан трупът ѝ. Разбира се, научил е повече за семейството на Мерецегер в сравнение с всеки от нас. Подготвя добре обмислено и жестоко отмъщение. По някакъв начин разбира, че писарят, познат като Ипумер, може би е син или някакъв роднина на Мерецегер и живее в Аварис. Ипумер е хиксос и вероятно е син на някой от техните благородници.

— А би ли могъл да е дете на Мерецегер? — попита Хатусу.

— Възможно е — отвърна Амеротке. — Роден е съвсем малко преди смъртта ѝ, възрастта му е напълно подходяща. Бил е белязан със священата татуировка на хиксоски благородник. Сетянинът подкупва, окуражава и мотивира Ипумер да дойде в Тива. Подготвя го, за да го превърне в инструмента на отмъщението, с който дълбоко вярващият в Сет ще нанесе удар по другарите си по оръжие.

— Защо Ипумер се е съгласил? — запита Сененмут. — Начинанието е опасно.

— Може би е искал да си отмъсти, да стори зло. Защо не? Ипумер е бил користен. Едва ли е успял да устои на изкушението на предложението подкуп?

— И все пак... Нима писарят не е съумял да открие самоличността на сетянина? — попита Валу.

— Не. Мисля, че са се срещали на скришни места и в потайна нощна доба, а лицето на сетянина е било винаги скрито зад маска на Хор — сви рамене Амеротке. — Няма нищо необичайно. Обиколете из

Тива и ще видите не един и двама поклонници или членове на някоя секта, които носят маската на своя бог.

Хатусу бръкна под възглавницата и извади огледало със седефена дръжка. Огледа се грижливо и каза:

— Прав си, Амеротке, двамата със Сененмут винаги си слагаме маски, когато бродим нощем из Тива — и се усмихна, уловила смайването на Валу. — Този сетянин ме заинтригува.

— Сетянинът наема стая на Улицата на маслените лампи — продължи съдията. — За целта използва името на Ипумер, но фактически той се среща с писаря. В същото време сетянинът убеждава генерал Камун да помогне за назначаването на Ипумер в Дома на войната. Става лесно. Нищо не събужда подозрение у Камун, тъй като подобна протекция е установена като практика. Сетянинът е поискал от Камун да запази тайна, въпреки че няма от какво да се опасява. Една от първите задачи на Ипумер е била да посети дома на генерал Камун уж за да му поблагодари, а всъщност да го обсипе с ласкателства и накрая да го отрови.

— Вярваш ли, че е станало така? — попита Сененмут.

— Да, напълно. После сетянинът или Ипумер имат грижата да измъкнат пълния набор от документи по случая от Залата с архивния фонд. И така никой не узнава кой е довел Ипумер в Тива. Миналото му остава забулено с тайна.

— Пратих шпиони в Аварис — прекъсна го Валу. — Може да минат и седмици...

— А в това време — продължи съдията — Пантерите от Юга ще бъдат избити. Както и да е. Сетянинът взема със себе си Ипумер на някои от пиршествата и празниците. Отново няма пречки, защото Ипумер е на работа в Дома на войната. Защо да не присъства на среща на военни? Мога само да гадая, но по всяка вероятност точно тук в кроежите на сетянина се е появила пукнатина. Сигурно Ипумер е трябвало да прелъсти и да опозори Нешрата, предизвиквайки скандал, който да очерни името на семейството ѝ. Но...

— Ипумер се влюбва в Нешрата, така ли?

— Да. Каквито и да са подробностите, вниманието му е било отвлечено и в него настъпва объркване. Възможна е и промяна в отношението му към поставената задача: той започва да възразява и да

се помайва. У него се установява само една мисъл: Нешрата. Всичко останало изчезва.

— Значи мислиш, че сетянинът е убил Ипумер? — попита Валу.

— Може и да го е сторил — усмихна се Амеротке. — Това ще установи, надявам се, утрешното ни заседание в Залата на двете истини. Възможно е целта му да е била не толкова амбициозна, а само да принуди Нешрата да извърши някоя и друга глупост, която да я изложи на присмех.

— Съгласен съм — обади се Сененмут. — Пешеду се превърна в посмешище с дъщеря си, която постъпва като хесетка: излиза посред нощ, за да се търкаля някъде с любовника си.

— Има още нещо — отпи Амеротке от чашата си: — След като Ипумер умира при загадъчни обстоятелства, семейството на Пешеду и всичките им потулвани досега тайни излизат на светло. Съвсем скоро голямата слабост на Пешеду към хесетки и проститутки ще стане публично достояние. Репутацията му ще стане на пух и прах, съпругата му ще стане за резил, което важи и за по-малката му дъщеря...

— А убитото момиче? — възкликна Валу. — Бременната хесетка? И аз имам шпиони в Дома на мъртвите.

— Бременна хесетка ли? — запита Хатусу. Амеротке ѝ разказа набързо случая. — Какви ми ги разправяш? — реагира с въпрос Хатусу. — Възможно ли е човек като Пешеду да причини смъртта на момичето от храма? Може и да има пръст в убийството на Ипумер — с болка изрече тя — но все пак не вярвам да посегне на бременно момиче. Не ми се вярва той да е онзи тайнствен и зъл поклонник на Сет...

— Всеки от тях може да е — тръсна глава Амеротке, — но все още не мога да проследя логиката на убиеца. Наистина вярвам, че игрите на Ипумер са му дотегнали и той е взел решение да поеме нещата в свои ръце. Направих опит да установя къде е бил всеки от ветераните, когато е бил убит Бейлет, но се оказа почти невъзможно. Сетянинът и това е предвидил. Просто няма как да установя кой от тях ми казва истината и кой лъже...

— Как убиецът на Бейлет е успял да проникне съвсем спокойно в Червения параклис? — попита Сененмут.

— През един прозорец, гледащ към градина. Познавам един човек — усмихна се Амеротке, — приятел на Шуфой, който е установил, че може да се влезе откъм градината и по коридора, който води до Червения параклис. Същият човек е минал и през вратата, а жрецът пазач и съпругата му не са забелязали нищо.

— Но не е ли имало шум от борба? — запита Сененмут. — При тази бъркотия? Сам казваш, че Бейлет не би се простил лесно с живота си.

— Бил е издебнат с удар отзад и смъртта му е настъпила още преди той да разбере какво става. Вярвам, че убиецът е прекатурил столове и е оставил след себе си безпорядък, за да създаде впечатление, че е имало борба. Това задълбочава мистерията: главорезът е държал да подчертае, че убийството на Бейлет е повече отмъщение, дошло от Подземния свят, а не покушение от зложелател. Той съзнателно внася мрачни тонове в обстановката, като избожда очите на Бейлет, стяга глезените и китките му с червена връв и опръсква чашите с кръвта на горкия човек. След което се измъква бързо и безшумно. Навярно жрецът пазач е дремел или се е бил отдал на плътски удоволствия с хубавата си съпруга...

Хатусу измърмори, че ще ги уволни и двамата.

— А трупът на Мерецегер? — попита Сененмут.

— Не е било особено трудно. Пантерите от Юга разполагат с колесници. Сетянинът е отишъл до оазиса Ашива. Мястото е отдалечено и пусто. Гробът е бил отворен и костите или онова, което е било останало от магьосницата, е било поставено в сандъче и върнато в Тива. Във всеки час през деня от града излизат двайсетина колесници. Може би е станало още преди месеци.

— Питам се къде ли са сега тези останки? — рече измислено Хатусу.

— На някое потайно място в откритата пустиня. Нима нищо чудно, ако сетянинът е вдигнал нещо като параклис. Той без съмнение е изпълнен с омраза. Съобразил е, че веднага след първото убийство до гроба на Мерецегер ще бъдат изпратени хората, които знаят местонахождението му, а това са само неговите приятели героите. Наемни убийци се срещат под път и над път. Една внезапна и брутална атака над Пантерите от Юга може да приключи бързо с тяхното пленяване, избиване или унижение, което би задоволило жаждата му

за отмъщение. Обаче той изпуска от вниманието си много важен факт: независимо от мислите и мнението му за Карнак и за другарите му по оръжие те са не по-малко сръчни убийци от самия него. Повярвайте ми, прекарах цял ден с тях: тези мъже са създадени, за да се бият. Те се наслаждават на удоволствието от самата битка.

— И сега? — запита Сененмут.

— Сетянинът е силно объркан от осуетяването на плановете и затова ще се опита да премахне останалите един по един. Ударът му ще бъде бърз и безмилостен.

— Но защо? — запита на свой ред Валу.

— Ваше благородие, ако знаех, щях да заловя убиеца.

— Налага ли се да разпитваш Пешеду? — попита Сененмут, след което се приведе и напълни чашите.

— Да, дължен съм.

— И аз се присъединявам — заговори Валу. — Трябва да разберем какво точно е станало в Къщата на Златната газела през нощта, когато е умрял Ипумер.

— Драги ми Амеротке — подразни го Хатусу, — останах с впечатлението, че ровичкаш в нишки, които не водят доникъде, а само се увеличават една след друга. Има ли още нещо?

— Любопитен съм да разбера — отвърна съдията — как Ипумер е съумял да убеди вдовицата Ламна да му даде квартира. И още: защо е станал толкова близък приятел с другата вдовица Фелима и какви са били отношенията му с лекаря Интеф. Валу, и вие ще потвърдите, че Ипумер се е прибрал много рано сутринта в тежко състояние. Всички го заявиха под клетва. Тогава защо не е отишъл в дома на Интеф? Нали му е на път оттам, когато се връща в квартирата си.

Валу цъкна с език.

— Само Нешрата да бе си признала — отговори той с разочарован глас. — И да можехме да разберем кой е посрещнал Ипумер в онази нощ. Но показанията на нейната прислужница и на по-малката ѝ сестра са непохватими: и двете твърдят, че Нешрата не е излизала от стаята си същата нощ.

Той се канеше да продължи, когато откъм вратата се чу силно чукане. Влезе камериер със загрижено лице, който легна по очи с допряно о пода чело.

— Какво има? — попита веднага Хатусу.

— О, божествена, спешно съобщение за господаря Валу.

Хатусу направи жест с пръсти, че царският обвинител може да ги остави. Докато той излизаше, Хатусу се приведе напред.

— Амеротке, защо не приключиш по-бързо делото на Нешрата? Сложи му край и толкоз, а?

Съдията издържа настойчивия ѝ поглед.

— Господарке, знаете добре какво ще последва. Справедливата отсъда на фараона за всички ли е, или важи само за някои? Ще тръгнат настойчиви приказки, че съм ваше оръдие и съдия, който може да бъде купен и продаден като някое говедо на пазара...

— Струваше си да се опита — въздъхна със съжаление царицата. — Амеротке, ти знаеш добре старата песен. Не си струва да повтарям. Голяма е обичта към Карнак и останалите. Те имат много силно влияние върху войската. Само кощунствената смърт на Бейлет бе достатъчна: но сега, ако видят, че доброто име на един от тяхната група се разлита на части като парчета от нечий труп, разнесени на възбог от лешояди... — тя прекъсна думите си при влизането на Валу.

Царският обвинител приседна с кръстосани нозе върху възглавниците.

— Имал съм основание да ги подозирам — измърмори той.

— За какво става дума? — запита Хатусу.

— О, просто слухове, събрани от шпионите ми, че вдовицата Фелима и лекарят Интеф не са това, за което се представят.

— Бъди по-точен! — срязва го Хатусу.

— Господарке, бих искал — прозвуча хапливо отговорът на Валу. — Може и да ми се случи, но след време. Имаме нови убийства: вдовицата Ламна е намерена удушена в стаята ѝ. Останките на Интеф и Фелима са били открити в изгорялата ѝ къща: и двамата са били убити от мистериозен стрелец с лък. Стрелите са стояли забити дълбоко в овъглените им трупове. Убиецът е подпалил къщата на Фелима. Не е останало нищо, а и домът на Интеф е унищожен по същия начин.

Амеротке затвори очи: още една от пътеките на този лабиринт се оказа препречена.

— Но защо? — запита Сененмут.

— Сетянинът — заяви съдията — засилва защитата си. Ипумер вече го няма, но той иска да бъде сигурен, че не е оставил никаква

следа, по която можем да стигнем до него — той погледна към Валу: — Нали току-що казахте, че вдовицата Фелима и лекарят Интеф са подхранвали подозренията ви?

Лицето на Валу стана съвсем сериозно:

— Да, но само от слухове и приказки. Приказвали, че живеят едва ли не в недоимък, но били достатъчно богати. Нещо като фино ленено облекло под оцапана горна дреха — пошегува се той. — Откъде все пак е дошло скритото им богатство? — и поклати глава, добавяйки: — Уважаеми Амеротке, предположенията ви са правилни, също като моите. Лекарства, прахове, приспивателни? И какво още? — махна той с двете си ръце.

— Причината за смъртта им — изрече тихо Амеротке — е същата, която е довела до смъртта на клетата бременна хесетка. Сетянинът е безмилостен. Прави всичко възможно, за да увеличи празното пространство между себе си и Ипумер.

— Ако е това — отбеляза Валу, — трябва да има още една жертва, чийто труп още не е намерен. Ипумер е имал познат и приятел в Дома на войната. Става дума за писаря Хепел. Днес не се е явил на работа, а го нямало и в жилището му. За последно с бил видян да гуляе из винарните покрай кея.

Амеротке стисна чашата си.

— Предстои следващият удар — почти прошепна той. — Чуйте ме, господарке: преди луната да изгрее отново, сетянинът ще трябва да се е добрал до новата си жертва.

ОСМА ГЛАВА

СЕТ: ПРОТИВНИК НА ХОР, БОГА НА СВЕТЛИНАТА^[1]

Сетянина не го свърташе на едно място. Облечен в роба и закачулен, той бе прекосил Нил и сега спря за малко пред извисяващата се статуя на Озирис. Олтарът го накара да се замисли: жегна сърцето и загриза съвестта му, потапяйки го в спомени за почетити дни. Мракът бе вече паднал, но въздухът бе напоен с острите миризми от помещенията на балсаматорите и посветените в занаята на мумифицирането — едновременно горчив и сладникав аромат на смирна и тамян, примесени с острия мирис на сода и сол. Това го върна във времето, прекарано в Делтата и недалеч от Голямата зелена вода. Той вдигна глава към небето и се загледа в луната — толкова ясна и така близо, че му се дощя да протегне ръка и да я докосне. Посетителите в Некропола отминаваха, забързани в делата си. Никой не го сподира с по-продължителен поглед. Повечето бяха пазарували — ковчези, вази и други погребални принадлежности. Други бяха вече посетили семейните гробници, наслаждавайки се на топлата вечер, след като бяха яли и пили с приятели и разговаряли с обичните си хора, заминали към Далечния хоризонт.

Светлините на свещи и маслени лампи мигаха приветливо по прозорците и вратите. Запалените насмолени и намаслени факли пращяха дръзко в тъмното. По широката площ на кея изтрополи колесница: един от ескадроните се прибираше след патрулна обиколка из Червените земи. Някакъв пустинен бродник, вързан с ръцете за колесницата, се препъваше със стонове и викове. Дечурлигата хвърляха кал и нечистотии по злодея, който щеше да прекара идващия ден в Дома на мъртвите, преди да понесе наказанието си на площадката за екзекуции. По главния път мина стражево отделение от Некропола; войниците носеха черни кожени ризници, а лицата им бяха скрити с маски на чакали.

Сетянинът си сложи маската с лика на Хор и тръгна в набелязаната посока, изкачвайки се по тесните криволичещи улици. Незрящи просяци стояха по ъглите на уличките и молеха за милостиня. Сакати и слабоумни с разкривени в гримаса лица протягаха ръце за подаяние. Две хванати за ръка проститутки стояха чисто голи, ако не се смятаха избелелите препаски около слабините им. Телата им лъщяха от скъпо масло и благовония. Те насочиха предизвикателно ветрилата си към сетянина с примамливи жестове и думи. Убиецът ги отмина. Залая едно втурнало се към него куче. Той вдигна тоягата си и животинката побягна назад. Деца подскачаха, заиграни по улиците пред отворените врати на къщите, а вътре родителите им, които работеха в Града на мъртвите, се готвеха да затворят работилниците и магазините си, като брояха печалбата от отминалия вече ден и прибираха стоката си. Отнякъде се обади лютня: изненадващо силен детски глас запя за чудесата на Нил и за пътуване до Третия праг. Сетянинът продължи пътя си, като не спря да размахва тоягата. Почти никой не се заглеждаше в маската му. Притисна ръка до устата си, когато мина покрай схлупена работилница за балсамиране. Облаци пара се кълбяха навън, а облените в пот фигури на работещите бяха приведени над няколко трупа, които трябваше да бъдат приготвени за погребение преди съмване.

Най-после сетянинът излезе от града. Продължи да върви по чакълеста пътека под масивните канари, нависнали над Некропола. Малцина идваха насам. Тук бе границата на Червените земи. Пътеките отвеждаха в откритата пустиня или се виеха, преди да потънат в мрачни долини. Но самотното и обитавано от духове място се намираше съвсем близо до Долината на царете, поради което бе охранявано от военни части на фараона, обикалящи из пустинята.

Сетянинът се заизкачва бавно. По някое време спря и се огледа. Светлините от Некропола блещукаха като безброй светулки; отвъд тях Нил грееше под луната. Стигна до мястото, където умря Хепел. Приведе се, събра изсъхнал прецип и стъкна малък огън. После огледа внимателно наоколо и издаде звук на задоволство. Не видя и следа от трупа на Хепел: нощните любители на мърша се бяха погрижили. Нарина с крак пясък и пепел върху огъня и продължи пътя си нагоре.

По някое време навлезе в тясна клисура и се запъти към зейналата дупка на неголяма пещера — една от многото в скалната

плоскост, подобна на пчелна пита. Закатери се бързо нагоре в тъмнината. Приклекна като диво животно пред входа и се заслуша в звуците на нощта. Знаеше, че най-голямата опасност е в обикалящите за плячка лъвовете: обезумели от глад, те излизаха да ловуват извън Червените земи и дори в непосредствена близост до Некропола. Още по-страшни бяха ненаситните глутници от едри петнисти хиени, които подушваха плячката си от огромни разстояния. Сетянинът не установи никаква заплаха, ако не броеше присъствието на някаква нощна птица. Опипа се за прахан и огниво и запали една от смолистите факли, скрити до входа. Пъхна я в близката пукнатина и припълзя навътре в пещерата.

Скелетът на Мерецегер бе в дъното, почернял от времето. Той го облегна на скалата. Привързаният с връв череп придаваше на костите зловещ и уродлив вид. Сетянинът, очевидно осенен от призрачно гробищен хумор, бе пъхнал очите на Бейлет в отдавна празните очни кухини на черепа, но те бяха паднали. Убиецът приклекна пред скелета и свали маската на Хор, за да огледа по-добре чудовищната картина пред себе си. Трогателните останки на мъртвата вещица не го плашеха с нищо, защото му трябваша само нейните сили и зла воля. Все пак тя бе причината за всичко, което го бе довело дотук. Отново го жегна съчувствие. Припомни си славната нощ, когато нахлуха в лагера на хиксосите и откъснаха главата на тази нещастница. Нови и още по-черни сенки обладаха душата му. Той никога не може да забрави за извършената голяма неправда. Извади от широкия си платнен пояс малка кожена торбичка и разтърси в шепата си пулчетата, които бяха вътре. Пусна ги на земята, затвори очи и вдигна един от тях. После опипа нанесения върху му йероглиф и се усмихна. Вече бе избрал следващата жертва.

Зората се сипваше, когато генерал Руах стана от сън. Въпреки пътуването в Червените земи, лютата битка с пустинните бродници и появилите се отскоро опасности той бе взел решение да не променя отдавна установените си навици. Влезе в банята, където робът му го поля с няколко кани студена вода. После седна на столчето и същият слуга внимателно обръсна лицето и главата му и го разтри с масло и благовония със слаб аромат, които Руах много харесваше. Облече

проста бяла роба с платнен пояс, на който бе бродиран символът емблема на полка на Сет, обу сандалите си и излезе на покрива на просторната си къща. Коленичи върху плътна възглавница и се обърна на изток; после протегна нагоре ръце, сведе глава и занарежда тихо молитвите си към всеславния и върховен Амон Ра. След това се обърна с лице на север, за да се наслади на хладния и свеж лъх на бриза, който появяваше при изгрев-слънце. Генералът затвори отново очи и приседна върху ходилата си. Произнесе полугласно молитвата на полка в чест на червенокосия Сет. А накрая призова всички добри духове на своя дом и на полка си да бдят над семейството му през днешния ден.

Руах отвори очи и се загледа в небосвода, който бързо сменяше в смайващо разнообразие багрите си в отговор на издигащото се слънце. Отвъд Далечния хоризонт се струпваха разнолики отсенки на червено и златисто — един ден той също щеше да поеме натам, но не бе пропуснал да се подготви овреме. Беше прочел „Книга на мъртвите“ и „Книга за портите“^[2]. Вече знаеше какво трябва да отговаря на различните богове, които щеше да срещне при входа на Подземния свят. И беше сигурен, че когато стигне до Залата на отсъдата, душата му ще бъде претеглена правилно на везната на Маат. И той ще се озове в прекрасните полета на вечния ден. Защото бе останал верен на фараона. И щеше да се присъедини към онези, които бяха вече при него.

Руах почувства мъквата, захапваща сърцето му. Бе обичал Бейлет повече от брат. Кой бе дръзнал да го убие по толкова страховит и отвратителен начин? И кой бе отишъл и разкопал гроба на Мерецегер, за да задигне останките на тази злосторна жена? Никак не харесваше съдията Амеротке с проникателния му поглед и остър като кама ум. Кой бе той, че да си позволява да съди Пантерите от Юга? С какво би могъл да докаже, че някой от тях е убиец? Руах познаваше всеки от другарите си още от юноши. Бе признал пред съпругата си, а също и пред жреца изповедник в параклиса, че не може да си спомни нито за озлобление, нито за някаква неправда, които да доведат до подобно отвратително деяние.

Въздъхна. Обичаше тази част от деня и затова не трябваше да я помрачава с черни мисли. Слезе тихо по стълбите, хапна хляб, вино и плодове и излезе в обширната градина, която бе неговият рай. Тук бе посадил върби, нарове, смоковници, а също и рядко срещани цветя.

Имаше особена слабост към тамариндовото дърво, посветено на небесната богиня Нут^[3], както и към лечебните растения и билките, от които продаваше големи количества на войсковите лекари.

Генералът мина през тревното пространство, следван от слугата и телохранителите си, и стигна до брега на езерото. То беше неговата гордост и му доставяше огромна радост. В него имаше малък остров при отсрещната страна. Руах пое дълбоко въздух. Ах, какъв чуден аромат идваше от тръстиките гъсталаци! От време на време огледалната повърхност се набръчкваше от някой шаран, бутнал изящно плаващ лотосов цвят. Руах бе събрал най-добрите архитекти от Тива, които доведоха вода от Нил, проектираха езерото и изпълниха бреговете му с цъфтящи треви. А в средата на острова се издигаше великолепен павилион, където воинът се усамотяваше, за да пише мемоарите си, да пие вино или да размишлява върху славните дела от миналото.

Езерото оживяваше. Над повърхността му се стрелкаха птици, а лотосите разтваряха цветовете си, за да поздравят слънцето. И самата вода се променяше с отраженията на изригващото сияние от изгрялото небесно светило.

— Господарю, ще ходите ли там?

— Да.

Слугата щракна с пръсти. Телохранителите заеха предварително набелязаните места около голямото езеро. Решението бе на самия Руах. Ако го преследва убиец, имаше ли по-сигурно място от острова, всички подстъпи към който бяха наблюдавани и пазени от доверени люде? Подкрепян от слугата си, Руах стъпи в дългата и тясна плоскодънна лодка и вдигна пръта. После даде команда и слугата му я оттласна. Действаше умело с пръта и следеше как носът на плоскодънката си проправя път през цветовете на лотосите, насочен към личния му рай. Лодката се плъзгаше леко благодарение на умения кормчия. Руах опря грижливо носа ѝ до брега на острова, слезе малко трмаво и се покатери по брега, хванал въжето, което върза внимателно около стълба на импровизирания пристан. После тръгна нагоре по специално оформената пътечка, която стигаше до павилиона — построен от скъпо дърво върху каменна основа, кръгъл, боядисан в зелено и златисто, с кацнала на върха му пирамида. Капаците на прозорците се сваляха, за да може Руах да съзерцава околната гледка.

Генералът се качи по стъпалата, отвори вратата и влезе вътре. Всичко бе по местата си — писалищата, столовете, сандъците и ниското легло, украсено с глава на пантера. Ветеранът вдъхна приятния аромат на сандалово дърво. Да, първо да напише...

Тъкмо бе отмерил третата си крачка напред, когато чу звук и се обърна леко встрани, но вече бе твърде късно. Късата бойна кюския с удебелен връх се стовари с жесток замах отстрани върху главата му, смазвайки плътта и костите. Генерал Руах залитна и се стовари със стон на пода.

Слугата и телохранителите на брега на езерото не забелязаха нищо нередно. Те изпълняваха обичайните си задължения. Неколцина си бяха взели храна и вино; други се забавляваха с различни игри и хвърляха зарове; трети просто наблюдаваха и чакаха. Генералът винаги прекарваше първите три часа от деня на острова и прекосяваше обратно езерото, за да поздрави жена си и цялото си семейство. Програмата беше точно разчетена и по действията му човек можеше да отброи часовете, изминали от деня. Ето защо слугата се разтревожи едва когато видя първите струйки сив пушек да се издигат над дърветата. Часовите също ги забелязаха и веднага скочиха, недоумявайки как да постъпят. Всички знаеха, че генерал Руах е чудак. Понякога той се вживяваше в ролята на стар войник и палеше лагерен огън. Друг път събираше плевелите, които бе изскубал от градината, и ги изгаряше. Но бдителният роб долови, че нещо не е наред. Потта по гърба му полека-лека започна да замръзва: димът ставаше все по-гъст и черен, а това нямаше нищо общо с предишните случаи. И което бе по-важно: тишината, надвиснала над езерото, бе нарушена от пукането на горящо дърво.

— Нещо се е случило! — извика той.

После се спусна, последван от другите, към импровизирания кей, където бяха вързани още плоскодънки. Мъжете се качиха бързо в лодките и размахаха веслата. Когато стигнаха до острова, се втурнаха нагоре по пътеката, но спряха, вцепенени от ужас. Великолепният павилион на генерал Руах се бе превърнал в беснеещ огнен ад. Докато стояха и наблюдаваха, пламъците пробиха украсения покрив, който след малко се срина в дъжд от искри и червени езици. Стените се огънаха и започнаха да поддават. Заслонил очи, слугата направи опит да приближи, но горещината бе непоносима.

— Генерал Руах! Генерал Руах!

А може би генералът бе излязъл от павилиона? Слугата се разпореди да претърсят наоколо. Останалите се втурнаха, надявайки се, че пожарът е станал случайно, а господарят им не е бил вътре. Възцариха се пълно объркване и хаос. Някои от мъжете гледаха безпомощно, други продължиха да търсят, но напразно. Неколцина се втурнаха обратно към плоскодънните лодки, за да съобщят на останалите в къщата за поразилото ги бедствие. Но личният слуга на Руах остана. Опита се да подреди верига за вода от езерото, но и това не помогна. Големият пожар започна да отслабва. От красивия павилион не бе останало нищо, с изключение на каменните стъпала и основата. Слугата вече знаеше, че господарят му е загинал вътре.

— Каква ужасна смърт! — тихо рече той.

Липсваше труп: нямаше да има нито добре организирано пищно погребение, нито подготовка за последното пътуване на генерала в Подземния свят. Слугата прихлупи лице в длани и заплака неудържимо, докато беснеещият допреди малко огън, останал без материал за унищожаване, трепна за последно и изчезна.

Амеротке се намираше в стаята си за писмена работа, когато пристигна ужасната вест. С Валу си бяха тръгнали от Дома на милион години в ранните часове. Двамата се съгласиха, че съдът не може да поднови работата си до идния ден. Когато вестоносецът описа случилото с генерал Руах, Амеротке не се изненада, че предположенията му и този път се бяха оправдали. Сетянинът бе нанесъл поредния си удар и нямаше да спре, докато не решише, че жаждата му за мъст е задоволена.

Съдията и Шуфой пристигнаха в имението на Руах и завариха пълна суматоха. Един лекар бе дал силни успокоителни на вдовицата на генерала, а двете му дъщери и синът му се прегръщаха разплакани в преддверието. Слугите се щураха насам-натам. Асурал, пристигнал по нареждане на Амеротке, заяви:

— Абсолютна мистерия! — и поведе съдията към брега на езерото. — Пълна загадка!

— Да вървим. Хайде с мен, Шуфой. Асурал, управлявал ли си плоскодънка, а?

Тримата се качиха. Лодката се залюля опасно от борд на борд, но началникът на храмовата полиция умело я оттласна и я поведе през езерото. Когато стигнаха до острова, миризмата на изгоряло беше много силна. Прислужниците сновяха наоколо и разговаряха тихо помежду си. Павилионът бе унищожен напълно. Повечето греди бяха паднали вътре, а някои от тях все още светлееха в издигация се дим. Слугите се опитваха да ги разделят една от друга, отстъпвайки боязливо пред сипеците се искри, докато виещият се дим не ги принуждаваше да захвърлят прътите заради душещата ги кашлица.

— Търсят онова, което е останало от трупа на Руах — каза Асурал.

— Сигурен ли си, че е умрял вътре? — попита го Амеротке.

— Не откриха нищо отвън.

Амеротке се усмихна мрачно. Намокри устата и лицето си с вода от една кана и приспособи част от ленения си шал за маска, след което изкачи стъпалата. Огънят очевидно е бил много силен, тъй като от павилиона не бе останало нищо, освен овъглена пепел. Асурал повика слугата на Руах. Мъжът продължаваше да хлипа. Очите му бяха подути и силно зачервени, а приказките — несвързани, но след един-два внимателно зададени въпроса Амеротке вече разполагаше с пълна картина на случилото се.

— Убийство е, нали? — изхленчи мъжът.

— Така мисля — отговори съдията. — Ако съм те разбрал правилно, пожарът е започнал почти веднага след като генералът е влязъл в павилиона. Което означава, че е бил убит непосредствено преди това. Толкова силен пожар е бил запален умишлено...

— Как е възможно? — запита Асурал.

Амеротке се обърна към пушещите останки.

— Островът е охраняван от брега — обясни той. — Убиецът вече е бил тук, когато е пристигнал Руах. Сигурно се е прехвърлил през градинската стена и е доплувал. Единият ми син може да го направи с лекота. Да не говорим, че става дума за зрял мъж и обучен войник.

— А как е избягал? — попита Асурал.

— Огледай се и ми кажи дали можеш да различиш някой слуга от останалите?

Асурал се съгласи. Всички прислужници бяха облечени в обикновени бели туники с червен кант, които падаха малко под

коленете им.

— Представи си цялата суматоха — продължи Амеротке. — Павилионът пламти. Генерал Руах е изчезнал. Част от слугите се опитват да загасят пламъците, други търсят генерала...

— А неколцина — прекъсна го Шуфой — се качват на плоскодънки и пресичат езерото, за да вдигнат тревога.

— Ето как е постъпил нашият убиец.

Той тъкмо се канеше да довърши обясненията си, когато чуха виковете на онези, които разчистваха павилиона. Асурал забърза нагам.

— Трупът на генерал Руах — извика той. — Не, онова, което е останало от него!

Донесоха чаршафи. Слугите, надянали дебели градинарски ръкавици, извадиха овъглените и обезобразени останки и ги положиха внимателно върху чаршафите с високи викове, плач и хълцания. После слязоха с тях при Амеротке.

— Веднага подушихме миризмата — рече един от дошлите от павилиона слуги, след като свали маската от носа и устата си. — Ваше благородие, там вонеше на земно масло.

Амеротке посочи грозната дупка в обгорелия череп:

— Генерал Руах първо е бил умъртвен, а после залян обилно с масло — заключи той и сложи ръка върху още топлия череп. Начерта с пръст знака Анх^[4] — символ на вечния живот. Дочу викове от брега на езерото, обърна се и видя Карнак и останалите Пантери, струпани около малката дървена скеля. Той остави Асурал да следи за по-нататъшното претърсване и прекоси обратно езерото с Шуфой.

Пантерите от Юга се бяха дръпнали в сянката на стара смоковница. Седяха с кръстосани крака на земята, като Небамум се бе настанил малко зад господаря си. Както винаги, лицето на Карнак бе като издялано от камък. Но Хети и Туро бяха явно развълнувани, също като Небамум: късаха стръкчета трева загледани в острова.

— Къде е генерал Пешеду? — запита Амеротке, докато седеше.

— Още не знае — отсече Карнак, докато тъмните му очи оглеждаха внимателно съдията. — Сутрин излиза по реката. Пратих вестоносец.

— Предупредих ви всички да внимавате — припомни Амеротке, загледан в лицата на ветераните, изразяващи твърдост, но и

твърдоглавие. — Смятате ли — той направи опит да не прозвучи насмешка в гласа му, — че тъй като сте Пантери от Юга, сте неуязвими?

— Какво прави той тук? — посочи безочливо Карнак към Шуфой, който стоеше зад Амеротке. — Може ли да му се вярва?

Съдията възпря с жест справедливия гняв на джуджето и рече:

— Бих му поверил живота си. Генерале, проблемът е, че на един от вас не може да се вярва!

— Абсурд! — възрази остро генералът.

— Нарекох убиеца сетянин — продължи Амеротке, — тъй като е истински син на Сет. Някой влиза в имението на Руах малко преди изгрева и преплува езерото до острова. Изчаква генерала в павилиона, убива го с един удар в главата и запалва постройката, която изгаря заедно с трупа на жертвата. На балсаматорите ще бъде почти невъзможно да приготвят Руах за пътуването му до Полята на блажените. Не виждате ли какво се е случило? — настойчиво попита Амеротке. — Другарят ви е не само убит, но и умишлено обезобразен, което го лишава както от живот, така и от възможността за прилична смърт... — Карнак не реагира, което обаче не важеше за Небамум и останалите: сега те бяха видимо развълнувани. — Непременно трябва да се въоръжите — внимателно, но настойчиво продължи съдията и да превърнете къщите си в крепости. Никога и никъде не ходете сами. Питам ви още веднъж: знаете ли за стаена злоба или причина за отмъщение срещу някого от вас или срещу всинца ви? — отговориха му с безизразни погледи. Той затвори очи. Слънцето започваше да напича. Съдията отвори очи и продължи: — Преславно да е името на великия бог Анубис! Но, господо, ако тези убийства продължават, уверявам ви, че за по-малко от седмица ще се съберем така над останките на друг някой от вас... — Амеротке допря дланите си в умолителен жест: — Длъжен съм да ви помоля да се пазите.

— Ние сме Пантерите от Юга — дрезгаво пророни Карнак. — Можем добре да се грижим за себе си. И все пак чакаме фараонът да протегне своята ръка и да запази мъжете, донесли най-много слава на нейния дом.

Амеротке мигом съзря заплахата.

— Божествената — възрази той — носи близо до сърцето си вашия въпрос. Днес ще се видя с Валу, за да разпитаме Нешрата за

Ипумер. Но преди да си тръгнете — посочи той с ръка Карнак, който се канеше да стане, — длъжен съм да ви попитам: къде е бил всеки от вас тази сутрин?

— Спах до късно — заяви категорично Карнак. — Същото важи и за моя прислужник Небамум. Той ме събуди с вестта за убийството на Руах.

Амеротке се загледа в слугата. Сухото му лице бе небръснато и без утринното мазило, а очите му бяха леко зачервени след бързото връщане през пустинята от миналата вечер.

— Господарят ми отговори вместо мен — усмихна се Небамум. — Стаята ми е до неговата. Питайте и слугите. Дойде пратеник от дома на генерал Руах, който ме събуди, а после вдигнах и господаря си от сън.

Другите двама излязоха с подобни версии, подчертавайки, че имената им са в почти непосредствено съседство. Съдията със съжаление констатира, че все така отказват да приемат и намек в полза на предположението му за евентуален убиец в групата.

— Уважаеми Амеротке — стана Карнак, притягайки полковия платнен пояс около кръста си, — виждам, че не се отказвате от тезата си — после се обърна към слугата си и го хвана за ръката, за да продължи: — След вчерашния ден реших, че Небамум ще ви осведомява за всичко, свързано с нас. Той ще ви обяснява фактите и подробностите за историята на нашия полк и за Пантерите от Юга. Освен това ще ви заведе в Червения параклис, за да ви покаже рисунките, в които е записана историята на подразделението ни. Обръщайте се към него по всички по-нататъшни въпроси! — и пое със строева крачка към изхода, следван от двамата си бойни другари.

— Винаги ли е толкова труден за разговор? — попита Амеротке.

Ленива усмивка набръчка лицето на Небамум:

— Повече лае, отколкото хале.

— А ти си му слуга от...

— От много отдавна, господарю — Амеротке го огледа внимателно. Бе облечен почти по същия начин като повелителя си: само кожените ботуши и поясът около кръста му бяха различни. — Още като юноша — продължи Небамум, докато пресичаха градината към главната порта — бях слуга в домакинството на Карнак.

Отраснахме като братя. Когато той постъпи в армията, нещата продължиха по същия начин.

— Но ти си свободен човек, нали? — попита го съдията.

— Господарю, нима някой може да каже, че е свободен?

— Женил ли си се?

— Никога не съм имал желание да го правя — спря Небамум и заслони очи, загледан в една ярко оперена птица, която се спусна над вдълбаните градински лехи.

— Добро възнаграждение ли получаваш от господаря си?

— Стига ми за всичко потребно, а и нуждите ми не са големи — той посочи към помайващия се след тях Шуфой, потънал в свои си мисли: — Може ли да се каже същото и за вашия слуга? Вярната служба е рядко срещана стока. Хайде, господарю, нека ви разкажа нещо за полка... — те излязоха от градините и поеха по оживена широка улица, която отвеждаше в града. Небамум имаше услужлива и бърза памет, а беше и сладкодумен. Той обясни как след голямата победа над хиксосите Карнак и другарите му воювали с либийци, нубийци и дори с невиджаните дотогава морски народи, дошли от Голямата зелена вода на север от Делтата. — Никога не бях виждал чудновати люде като тях — заяви Небамум. — Някои от тях имаха руси коси и сини очи.

— Да, чувал съм — обади се Шуфой.

Явно бе слушал с голямо внимание разказа на Небамум. Ветеранът не му обърна внимание и продължи:

— По някое време фараонът ни нареди да започнем рейдове в Голямата зелена вода. Нападахме пирати и стигаме до бърлогите им, които унищожавашме с огън. Един път много силен вятър отнесе галерата ни на север, към островите. Странен народ... — замислено изрече той и не довърши, като поклащаше глава.

— Възможно ли е — вмъкна се в паузата Амеротке — Пантерите от Юга да ги преследват хора, които са оцелели след унищожаването на техните родове и племена?

Небамум завъртя отрицателно глава. Вече бяха стигнали до портата при един от входовете в Тива.

— Ние бяхме войници, господарю — отговори той бавно. — Биехме се в името на фараона и изпълнявахме неговите заповеди. А за да отговоря съвсем точно на въпроса ви, ще кажа, че освен случилото

се с вещицата Мерецегер не мога да си спомня за друго наше дело, което да стане причина за такава кървава мъст.

— Мислиш ли, че някой от другарите ти би могъл да е оня поклонник на Сет? — попита съдията.

— Не — възпротиви се слугата. На лицето му се изписа упоритото изражение. — Уважаеми Амеротке, явно забравяте, че групата ни е заедно вече от няколко десетилетия. Защо чак сега?

Съдията нямаше отговор за този въпрос. Влязоха през портата в шумното гъмжило на града. Решиха да минат по обиколните улици, далеч от тълпата. От време на време ги ограждаха просяци; налагаше се и да влизат в някой вход, за да сторят път на кола, теглена от едри охранени волове. После излязоха от уличката и тръгнаха по Пътя на овните. Амеротке спря в сянката на една от големите статуи.

— Какво има, господарю? — чу се леко сприхавият глас на Небамум.

— Има едно нещо, за което не съм питал Карнак — замислено изрече Амеротке. — Убиецът е решил да ви избие до един. Смъртта в Тива е разнолика: убийствата се извършват по изменящи се начини... Искам да кажа, че Бейлет и Руах можеха да бъдат премахнати без излишни мелодрами. Защо не с чаша отрова? Или със стрела? А може би от убиец, нанесъл удара си в тъмното? Но нито едно от тези неща не се случи — спря за миг Амеротке, поставил пръст на устните си. — Сетянинът си позволява големи рискове. Поразява Бейлет и Руах бързо и безмилостно, но всичко е можело да се развие по съвсем друг начин, ако той бе извършил и най-малък пропуск или бе станала случайна грешка. Можел е да бъде забелязан, уловен и задържан както в Червения параклис, така и на острова. Защо е трябвало да се излага на опасност? Каква е била причината, принудила го да рискува толкова много? Излиза, че нито Бейлет и Руах, нито някой друг от Пантерите са изкупителни жертви...

Обърканият и озадачен Небамум поклати глава и каза:

— Господарю, не мога да ви разбера...

Те минаха през портата на храма с издигащите се пилони, пресякоха централната алея и се изкачиха до входния портик. Амеротке продължаваше да върви потопен в мислите си. Той беше сигурен, че Карнак се е срещал със сетянина. Може би с генерал Пешеду? Дали той бе излизал да гребе по Нил? Или просто се бе отбил

в къщата на своя стар приятел, за да почака идването му на самотния остров?

Минаха по коридори и галерии. Съдията забеляза движението на забързани жреци и големи групи богомолци; въздухът бе плътно наситен с мирис на тамян. От време на време Амеротке спираше, за да разгледа картините, които покриваха стените и изобразяваха изумителните подвизи на великия бог Сет. А Шуфой подтичваше след господаря си и се стараеше да улови всяка промяна в настроението му.

Стигнаха до алеята, минаваща покрай параклиса. Съдията се спря и погледна нагоре към прозорците. Покачи се на една пейка, изправи се на пръсти и погледна към малката правоъгълна градина — пусто и спокойно място. После слезе и потупа Шуфой по рамото.

— Приятелят ти Мангуста — тихо каза съдията — е напълно прав. Убиецът на Бейлет е могъл да се скрие зад това тук — и потупа стената. — Чул е пристигането на жертвата, както и идването и връщането на жреца, след което е нанесъл своя удар.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — Амеротке се обърна. Шишнак приближи в галерията с бърза стъпка и раболепна усмивка. Спря до тях и се поклони със събрани длани. — Добре дошли, уважаеми Амеротке. Има ли с какво да ви услужа?

Съдията посочи към прозореца:

— Убиецът е минал оттук в деня, когато е загинал Бейлет. А ти къде си бил?

В очите на Шишнак трепна силно вълнение, когато посочи назад в посоката, откъдето бе дошъл.

— Там има една стая, в която аз и жена ми си почиваме, след като привършим със задълженията си...

— Спяхте ли? — грубо попита Амеротке. — Така е, нали? Не сте били нужни на негово благородие Бейлет, затова сте си пийнали вино и сте заспали, както правите ден след ден.

Шишнак ококори очи:

— Ама... Как можете...

— Въпрос на логика и опит — насмешливо отвърна Амеротке. — Сигурен съм, съдейки по поведението ти, а след като го установявам аз, нищо не е попречило и на убиеца да стори същото. Не си ми нужен — недвусмислено заяви той, — но бъди на разположение, ако потрябваш за нещо! — и бутна вратата на Червения параклис.

Влезе вътре и се огледа. Вратите на олтара бяха затворени. Утринното приношение от хляб, вино и друга храна бе прибрано. — Вече казах — заговори съдията към Небамум и Шуфой, — че Бейлет и Руах не са били за подценяване, но са станали лесна плячка. Така е, защото като истински войници те мислят и действат по определени правила. Убиецът е знаел това.

Небамум ги отведе до отсрещната стена. Амеротке не обърна внимание на легендите за Сет, но се заслуша внимателно, когато слугата на Карнак започна да му разказва за акцията в лагера на хиксосите и за другите големи подвизи на Пантерите от Юга. Шуфой веднага почувства отегчение и приседна върху една възглавница, за да си почине и да подремне. Докато Небамум изреждаше с най-големи подробности славните дела на своя полк, съдията се загледа в рисунките по стената. Разбра се, че не даваха точна представа за образите на участниците: Пантерите от Юга носеха червената перука на Сет; лицата им бяха еднакви като излети в калъп; бяха облечени с еднакви дрехи, с изключение на Карнак. Да, Амеротке все по-силно се убеждаваше в правотата на предположенията си.

— Не си ли даваш сметка — прекъсна той описанията на Небамум, — че убиецът буквално имитира големите ви подвизи в своята смъртоносна акция? Погледни! — той се върна към картината, пресъздаваща нападението в лагера на хиксосите. — Тук е показано как Карнак се вмъква в церемониалната шатра на Мерецегер и отсича главата ѝ. Убиецът е направил същото: промъкнал се е във вашата светая светих и е нанесъл смъртоносен удар на Бейлет, но не е взел главата, а е избол очите му. А тук — премести се Амеротке покрай стената — виждаме военната кампания срещу морските народи. Пантерите от Юга отново успяват да проникнат в лагер, разположен на един от островите в Делтата. Избиват неприятелите и изгарят до основи лагера им. Така ли е било? Добре — Амеротке посочи трета картина: — Виждаме Нил, а ето и вражеските бойни кораби. Какво е станало тогава?

— Беше след голямата ни победа над хиксосите — започна да обяснява Небамум. — Прогонихме ги от Аварис. Част от тях побягнаха през пустинята, а други успяха да се доберат до бойните си галери и направиха опит да поемат нагоре срещу течението на Нил.

— Тръгнахте ли подир тях? — запита го Амеротке.

— Разбира се. Карнак ни предвождаше в битката. Убихме адмирала им и взехме в плен повечето от капитаните в още една голяма победа. След нея хиксоите изгубиха всякакво желание за нови битки! Явно бяха решили да си обират крушите. Но ако сте прав, господарю, то...

Амеротке отстъпи назад и посочи картините, покриващи стените от пода до тавана.

— Ако съм прав, то можеш да кажеш на Карнак, че той и другарите му са изрисувани тук заедно с убийците си в самото сърце на своя свещен параклис — той се върна до стената. Посочи една нарисувана къща. На стъпалата ѝ не особено старателно бе представен хиксоки воин с мустаци и брада, както и с дълга коса, вързана на гърба му. В едната му ръка имаше кана с вино, а в другата — чаша. На следващата картина хиксоът лежеше проснат на стъпалата, а чашата бе търкулната встрани. Вместо вино от чашата бе изтекла тъмнозелена течност — очевидно отрова.

— Не, никой не бе отровен — заяви Небамум.

— Къде е станало това? — настойчиво попита Амеротке.

— В един укрепен аванпост на хиксоите, недалеч от Втория праг. Генерал Карнак — вирна гордо глава Небамум — го овладя с военна хитрост. Двамата се престорихме на търговци, побягнаха от гнета на фараона. Внесохме в лагера подправено с наркотик вино. Хиксокият гарнизон бе много ожаднял: от седмици се бяха свивали в укреплението — посочи той следващото изображение. — За останалото не е трудно да се досетите. Повечето се изпонапиха. Останалите бяха упоени. Преди да разберат какво става, аз и Карнак отворихме портите на укреплението — сви рамене и добави: — И то падна.

Амеротке се запита дали последната история не е разказ за смъртта на Ипумер. После погледна отново сцената с нападението над бойните галери на хиксоите и помисли за генерал Пешеду, който бе излязъл рано сутринта по реката, за да лови риба и да ловува.

[1] Произходът на този бог е спорен — той отмъщава за убийството на Озирис, като кастрира Сет, а фараонът става негово възплъщение. — Бел.прев. ↑

[2] Датира от XVIII династия (1567–1320 г.пр.Хр.) — своеобразен пътеводител за Отвъдното. — Бел.прев. ↑

[3] В космогоничните митове Нут е съпруга на Земята Геб и майка на Слънцето Ра, което тя ражда всеки ден, а по-късно дава живот и на Изида, Озирис, Сет, Нефтида и Хор. — Бел.прев. ↑

[4] Идиограмен йероглиф на глагола „давам“, представляващ кръгче с кръст. — Бел.прев. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

СЕТ: БОГ НА ТЪМНИНАТА И УЖАСА С ЛИЦЕ КАТО НОЩНОТО НЕБЕ

Амеротке, Небамум и отчаяно пъплещият след тях Шуфой излязоха от града през Лъвската порта и поеха по главния път: съдията и слугата му към уговорената среща с Валу в Къщата на Златната газела, а Небамум — към дома на Карнак. Докато вървяха, Амеротке рече замислено:

— Подвизите на полка на Сет са толкова многобройни, че сигурно съвпаденията са съвсем случайни. И все пак има известна прилика... — после се обърна рязко към Небамум: — Господарят ти женен ли е?

— Карнак е вдовец — заяви слугата. — Жена му умря от малария преди шест години.

Амеротке отстъпи от пътя, придърпвайки със себе си Шуфой и Небамум, когато две колесници прогърмяха покрай тях в облак прах.

— Генералът е здрав и енергичен мъж — настоя той, когато прахта слегна и тримата продължиха пътя си. — Защо не се е оженил повторно?

— Господарят ми е аскетичен човек — обърса Небамум потта от лицето си. — Вече го видяхте в боя: ето това е слабостта му. Войската е единствената му любов...

— А Пешеду? — продължи да пита Амеротке.

— Мога да ви отговарям само за историята на полка — отвърна слугата. — Но ще ви кажа, че Пешеду умее сам да се грижи за собствените си дела.

Амеротке не възрази срещу отправения му укор. Уклончивият отговор, с който Небамум се измъкна, все пак му подсказа, че Пешеду е потаен и обича да прикрива ходовете си от останалите, особено след гръмналата новина за връзката на дъщеря му с отровения писар. Погледна през рамо: Шуфой бе спрял със снет слънчобран и гледаше по главния път в обратна посока.

— Какво има? — попита го Амеротке, който не видя нищо особено или необичайно. — Шуфой, станало ли е нещо?

Но джуджето само тръсна глава, изкашля се и се изплю. Според водния часовник в храма на Сет беше съвсем малко преди обед. Стигнаха до кръстопът, където широкият друм се разделяше на коловози, а в тях се влизаше през същински навеси от финикови палми, смокинови дървета и висока грапава трева. Небамум им предложи да продължи с тях. Амеротке тъкмо се канеше да му отговори, когато една стрела разцепи със съсък въздуха над главата му. Воинът мигом залегна във високите треви до коловоза. Съдията и Шуфой се погледнаха и почти едновременно се хвърлиха към сянката на едно дърво. В този миг друга стрела се заби в дънера.

— Разбойници ли са? — пошепна Амеротке.

— Не, твърде близо сме до Тива — възрази Небамум. — Първата стрела бе нацелена в мен — Шуфой изруга. Съдията се изправи. Промеждутъкът между двете стрели говореше, че ги е изпратил един и същ човек. Небамум също подаде глава, но тутакси пак залегна, защото над тревите изсвистя още една стрела. — Чудя се кой е — тихо рече той. — Пантерите от Юга са признати за добри стрелци и вие сигурно ще кажете, че и тази случка е изобразена в картините от Червения параклис...

— Не бива да оставаме повече тук — намеси се Шуфой.

— Стрелецът се цели в мен — отвърна Небамум. — Какво да направя? Дали да побягна... Е, не съм бързоног като газела, но мястото ми е познато. Господарю, това е единственото, което ни остава да направим. Той преследва мен!

Амеротке не успя да възрази, защото воинът в същия момент се изправи и хукна, превит одве. Още стрели изсвистяха във въздуха. Небамум успя да се отдалечи и след малко гърбът му престана да се вижда в шубрака. Съдията се повдигна и зърна нечия фигура, прелитаща като сянка през коловоза надолу по пътя подир набелязаната жертва. Дватамата с Шуфой изчакаха още малко, после излязоха пак на пътя и продължиха към срещата с Валу, сякаш нищо не се бе случило.

Очите и ушите на фараона вече ги очакваше в приемната зала на Къщата на Златната газела заедно с двама уплашени писари, които седяха, стиснали кожените си чанти с принадлежностите за писане.

Шамбеланът, въвел новодошлите, им предложи да си умият краката и ръцете. После Валу посочи към покрития със стенописи коридор:

— Нешрата е там... Чух за убийството на Руах. Знаете ли нещо повече? — сниши гласа си до шепот той.

— Пешеду върна ли се от реката? — запита Амеротке.

Валу повдигна вежди:

— Не, ама това какво общо има... Нали сме тук заради дъщерята?

— Не, не е така — възрази Амеротке. — Трябва веднага да открием Пешеду. Освен това трябва да разберем дали той е помогнал на Ипумер да дойде в Тива и къде е бил в нощта, когато писарят е бил убит... Между другото видяхте ли се със съпругата на генерала?

Валу тръсна глава:

— Не. Прие ме само Нешрата, Тази млада жена се отличава с изключително самообладание. Обясних ѝ, че идваме да изпълним заповедите на божествената и че е длъжна да отговаря на въпросите ни, сякаш е в съда, но тя дори и не трепна. Явно собствената ѝ чест и тази на семейството ѝ изобщо не я засягат...

Влезе един слуга и обяви:

— Господарката Нешрата е готова да ви приеме.

Амеротке заръча на Шуфой да го чака при писарите и заедно с Валу последва слугата по коридора. Пешеду беше много богат. Красиво изпълнените стенописи в по-голямата си част пресъздаваха ловни сцени вместо подвизите на полка на Сет. Fino изработените мебели бяха инкрустирани с абанос, слонова кост, сребро и злато; в ниши и по лавици бяха наредени скъпи статуетки, малки скулптури и вази. Съдията и обвинителят пристъпиха в просторна стая с колони от кедрово дърво, оцветени в ярки тонове. Нешрата се приближи и ги поздрави. Валу бе прав: тя изглеждаше спокойна и в пълно присъствие на духа. Беше облечена в искрящо бяла рокля без ръкави, на врата си имаше златен медальон, а гривните ѝ бяха със семпла украса. Красиво гримиралото ѝ лице бе невъзмутимо, а погледът — спокоен и сдържан. Жена с непреклонна воля, помисли си Амеротке. Нешрата не изглеждаше ни най-малко объркана; тя посочи трите стола в средата на стаята. После седна на мястото си и отпрати с жест слугата.

— Възразявате ли да ви зададем няколко въпроса? — попита Валу.

— Защо да възразявам? — присвиха се тъмните очи на девойката. — Очаквах го.

— Очаквали сте го?

— Ами да... Божествената едва ли е останала особено доволна от унижението, на което е бил подложен в съда един от генералите, радвал се винаги на върховна благосклонност от нейна страна. Впрочем този разпит би трябвало да се проведе в съда и в присъствието на адвокат Меретел.

— Може и това да стане — почти се озъби Валу. — Все пак не бива да забравяме, че смъртта на Ипумер прикрива други важни събития, като например убийствата на другарите на баща ви по оръжие...

— Да, наистина — прозвуча спокойният ѝ отговор. — А Пантерите от Юга не бива да бъдат притеснявани с незначителни дела... — и тя погледна към Амеротке: — Вие сте върховен съдия, кажете ми, не е ли редно адвокатът ми Меретел да присъства?

— Ако искате — отвърна ѝ Амеротке, — може да се уреди. Но ние сме тук, водени от желанието да обсъдим не толкова самия казус, колкото личността на жертвата. Вие знаете, уважаема, че правосъдието в името на фараона не е ограничено единствено в Залата на двете истини. Имаме пълното право да ви задаваме всякакви въпроси и в собствения ви дом. При това казаното тук се превръща в свидетелско показание... Макар че ще трябва да го повторите и в съдебната зала.

— Значи всичко, което ви кажа, ще трябва да го повторя и в Залата на двете истини, така ли? — Амеротке кимна и Нешрата обърна глава встрани, играейки си с една от плитчиците на благоуханната си перука. — И все пак божествената закриля баща ми — появи се отново познатата усмивка. — А той има какво да крие... — и девойката сви рамене с изящно движение. Амеротке се загледа в хубавото ѝ лице. Отново бе поразен от голямата прилика между нея и Норфрет — същата гладка кожа, високи скули и изразителни очи, но преди всичко пълно спокойствие и самоувереност, прикриващи горещ темперамент и несломима воля.

— Многоуважаема Нешрата, вие обичате ли баща си?

— Ще ви отговоря, че съм добра дъщеря...

— Той беше ли си вкъщи през нощта, когато Ипумер е идвал в дома ви, а по-късно е бил убит?

— Ипумер идвал ли е в тази къща? — повдигна тя вежди. — Защото аз лично не съм го виждала. Вече чухте свидетелските показания, дадени под клетва — продължи тя. — Моята прислужница и по-малката ми сестра Кией се заклеха, че си легнах рано и съм спала дълбоко, ако не се смята случката малко преди полунощ, когато сестра ми дойде при мен. Аз също положих клетва: не съм излизала от спалнята си онази нощ.

— Може да бъдете подложени и на по-строг разпит — вметна Валу, привеждайки се напред. — Законът разрешава прислужницата ви да изтърпи и мъчение.

— Можете да подложите и мен на мъчение, но няма да чуете нищо друго, освен истината, която вече знаете.

— Баща ви беше ли си вкъщи онази нощ? — повтори с груб тон Амеротке.

— Разбира се, че не. Вероятно вече сте разбрали къде е бил: при своите курви. Той често ходи там, за да пие вино и да танцува с тях, както и да се чифтосва като някой стар развратник — втвърди се погледът в очите ѝ.

— А майка ви? — запита я съдията.

— О, тя си беше у дома, но по всяка вероятност пиана и разплакана, което се случва често... — Амеротке погледна встрани. Дали Ипумер не се е срещнал тогава с майката на Нешрата? Как се казва тя? А, да! Вемсит. Напълно възможно. С нея ли се е виждал Ипумер по време на излизанията си в работно време от Дома на войната? Наистина странни бяха домът и семейството на Пешеду. Ипумер се бе промъкнал тук като истински любовчия. Съдията бе слушал подобни истории за майка и дъщеря, подмамени от един и същ съблазнител.

— О, премъдри Амеротке — обади се Нешрата отново, — виждам, че умът ви гъмжи от всякакви мисли...

— Наистина съм озадачен — отговори ѝ той. — В съда главният обвинител ще призове един от часовете при градските порти, който ще заяви под клетва, че Ипумер е твърдял, че се връща от посещение при Къщата на Златната газела, където е пил до насита с любимата си.

— У нас бог дал слугини — прозвуча рязко гласът ѝ. — Възможно е Ипумер да е бил влюбен в някоя от тях. Защо не?

— Предлагам да започнем отначало — заяви Амеротке — Все още не съм си изяснил личността на Ипумер. Очевидно не е бил онова, за което се е представял...

— О, да, сигурна съм, че е така. Веднъж той ми каза...

— Момент! — прекъсна я съдията. — Кога по-точно ти го каза?

— Добре! — въздъхна Нешрата. — Знаете, че баща ми и бойните му другари се срещат често. При всеки военен празник или полкови банкет от нас, роднините, се иска да присъстваме, за да демонстрираме колко сме горди с подвизите им и признателни заради саможертвата им... — тя вдигна очи към тавана. — Случвало ли ви се е да присъствате на такива събирания? Да? Значи знаете как започва да ви боли челюстта от многократните опити да прикриете прозевките си... — Амеротке не успя да скрие усмивката си. Девојката му отговори със същото. — Освен това, ако не бях се възпротивила, всички коридори и стаи в тази къща щяха да изобразяват само едно — славните подвизи на Пантерите от Юга!

— Баща ви е смел мъж — прекъсна я Валу. — И герой от войната!

— Тъй вярно, господарю Валу, но знайте, че и на мен трябва да ми връчат отличието Златна пчела за мъжествено поведение, защото, откакто се помня, в тази къща се говори само за героизма на Пантерите от Юга! Всяка сутрин, по обед, вечер, че и нощем! Не съм ли и аз човек? — изби червенина по бузите ѝ, а очите ѝ замятаха гневни мълнии. — Аз трябва да помня, майка ми трябва да помни, сестра ми трябва да помни и слугите също трябва да помнят славните подвизи, сътворени в миналото. В името на Сет! — грубо рече тя. — А в живота има и други неща, за които си струва да си на тази земя! Но не! Все съм там, седнала с дамите в банкетната зала! Докато веднъж един млад и хубав писар дойде да се представи и ме заговори...

— Обичахте ли го?

— Намирах го за много забавен.

— Защо точно на него се спряхте? — обади се Валу.

— Вие сте Очите и ушите на фараона — подигравателно се отзова тя. — И знаете, че боговете трябва да са на помощ на оня сърцат служител, който дръзне да пристъпи към дъщерята на великия Пешеду!

— Явно Ипумер не е страдал от подобни скрупули...

— Не само от подобни, а и от никакви. Беше нахален като маймуна. Просто не устоях.

— Баща ви не възрази ли?

— Татко разбра, когато беше вече много късно. Опита се да ме напътства морално, но аз го попитах дали така съветва любимите си хесетки и куртизанки. Вместо да ми отговори, той ме удари с все сила през лицето, сякаш бях някой от свадливите му новобранци. Тогава му казах, че ако си позволи още веднъж същото, ще му спретна публичен скандал и такова унижение, каквото не е и сънувал. После продължих връзката си с Ипумер. Срецахме се понякога, когато слизах до Тива. От време на време ни разрешаваха да излизаме заедно на разходка или до храма...

— Значи не е трудно да се подкупи слугинята ви? — рязко я попита Валу.

— Прислужницата ми не идваше с нас: излизахме само аз и Кией. Не след дълго обаче стана опасно — добави тя бързо. — Затова Ипумер започна да идва нощем. Измъквах се от спалнята и се срещяхме из горичките близо до градинския дувар... — тя се усмихна и продължи: — Сигурна съм, че сте открили и най-често посещаваното от нас място.

— Бяхте ли любовници?

— О, да. Ипумер наистина беше чувствен мъж. Сега си мисля, че сигурно по-голямо удоволствие му е доставяла мисълта, че спи с дъщерята на един от най-именитите жители на Тива, отколкото самата дъщеря... — тя издиша шумно и скръсти ръце в скута си. — Да, бях любовница на Ипумер!

Амеротке се запита дали казва истината, защото тонът ѝ беше някак си нехаен, а думите ѝ звучаха някак като заучени.

— А после той ви омръзна, така ли?

— Разбира се. Искам да кажа, че беше доста забавен и галантен, но към края...

— И се снабдихте с отрова. Купихте я за домашни цели, нали? — запита бързо Амеротке.

— Да, трябваше ми за изпиране на петна...

— А за друго? Например по предназначение?

— На този въпрос вече ви отговорих в съда. Но не ви казах цялата истина — направи мигновена пауза тя. — Ипумер стана

наистина непоносим и го заплаших, че ако не ме остави на мира, ще се самоубия.

— Защо не споделихте това в съда? — попита я Валу.

— Нямах сериозно намерение да изпълня думата си. Просто исках да го сплеща.

— Аха! Ето защо Ипумер е купил от същата отрова. Така ли?

— Да. Също като в игра: премествах някоя фигура и го оставях на ход.

— Но писарят заболява, а както е безспорно установено — грижливо подбираше думите си Валу, — Ипумер е идвал тук многократно, срещал се е с вас, яли сте и сте пили заедно, след което му е прилошавало...

— А вие откъде знаете, уважаеми главни обвинителю? Ипумер може и сам да е вземал нещо, което е причинявало неразположенията му. Той имаше деликатен стомах и... беше като повечето мъже: постоянно разгонен пръч. Възможно е да е имал и други любовници из Тива, да не говорим за проститутките, танцьорките и хесетките...

— Мислите, че е посещавал и други? — неволно попита Валу.

— И още как!

— А би ли убил някое от момичетата? — намеси се Амеротке. — Смятате ли, че може да е убиец?

— В него живееха двама души. Палеше се лесно и беше раздражителен, но дълбоко в душата му бе залегнала единствено мисълта за собственото му благополучие.

— А вие? Мислите ли също за благополучието си?

— Премъдри, баща ми е много богат човек. Ипумер хранеше големи надежди за успешен и доходоносен брак.

— Но баща ви научи за строежите му, нали?

— Просто нямаше как да не разбере: в дом като тукашния слугите са петимни да доносничат срещу възнаграждение. Генерал Пешеду — усмихна се тя язвително — направо побесня. Заплаши, че ще ме пребие, както и че ще бъда замонашена в някой храм.

— А вие как реагирахте?

— Обясних му, че не възразявам.

Амеротке се взря в очите ѝ: Нещрата умееше да се държи резервирано и имаше силна воля. Една дъщеря, изпълнена с

възмущение към собствения си баща, без съмнение е била много доволна, когато е успяла така да го нарани и ядоса.

— Отричат ли, че Ипумер е идвал тук през нощта, в която е умрял? — попита я Валу.

— Може и да е идвал. Най-малко четирийсет момичета работят като прислужнички в тази къща. Може да е съблазнил всяка една от тях, за да узнава какво става тук...

— Вече сте навлезли в двайсетото си лято, нали? — Амеротке бавно подбираше думите си. — Никой ли не е искал ръката ви? Не сте ли се влюбвали? Вие сте красива. Сигурен съм, че потокът от кандидати не е секвал... — съдията спря за миг, зърнал видима промяна в погледа на Нешрата. Тя примигна, а в очите ѝ се появи тъга.

— Генерал Карнак поиска ръката ми — тихо отвърна.

— Какво? — приведе се напред Валу.

— О, да. Преди около две години.

— И как се развиха нещата с предложението му?

Нешрата изведнъж стана съвършено сериозна:

— Преговорите, както се изрази баща ми тогава, приключиха без успех. Премъдри Амеротке, защо учудването ви е толкова силно? Ако познавате генерал Карнак, би трябвало да сте разбрали, че според него си струва да разговаря единствено с Пантерите от Юга или с офицерите от полка на Сет. Наистина чудесна перспектива. От трън та на глог. Брачният ми живот щеше да бъде изпълнен с нови разкази за славните дела на Пантерите! По-скоро бих глътнала отрова.

Даже и Валу се разсмя, преди да попита:

— Къде е баща ви? Няма го цяла сутрин.

— Излезе на лов със слугата си. Има малка лодка. Обикновено я връзва на кея при разрушения храм на Бес^[1]. Прибира се едва когато реши, че е убил достатъчно. Не, не съм права: по-напред ще мине през някоя винарна, за да се нахвали с успехите си, а после ще посети някоя от любимите си хесетки...

— Баща ви би ли посегнал на нечий живот? — попита я Амеротке.

— Без да му мигне окото. Всеки от тях обича да убива. Това е част от природата им.

— Тогава защо не е убил Ипумер?

— Направи няколко опита, но... Какво? Не знаех те ли? — разсмя се тя на изненадата на гостите си. — Татко често го заплашваше и на два пъти Ипумер като по чудо успя да се спаси с бягство от нападения на разни наемници... Добре, че беше достатъчно съобразителен, а и нозете му го носеха бързо, когато се наложеше. Да, наистина! Писарчето от Дома на войната умееше да се пази от ненужни опасности.

— А какво научихте за него през тази почти цяла година, в която ви е ухажвал и сте били любовници?

— Сподели с мен, че е дошъл от Аварис, а службата си тук дължи на важна персона. Ето защо може би баща ми не си е поставял наистина целта да го намушкат, удушат или удавят... — Нешрата завъртя няколко пъти един от пръстените си. Амеротке успя да види, че на него бе изрязано изображението на две увити една в друга змии, разделени по средата от малък аметист. — Ипумер — тя се стараеше да подбира този път думите си — обичаше да се хвали. Твърдеше, че има благородническо потекло, че в жилите му тече хиксоска кръв, а в рода му имало воители, които били прочути не по-малко от Пантерите от Юга. Но не ми е казал за семейството си. Само веднъж спомена, че майка му била много важна и силна личност.

— Чували ли сте за Мерецегер? — попита Амеротке. — Ще се изненадате ли, ако разберете, че е възможно Ипумер да е бил неин син?

Нешрата изви леко назад глава и се разсмя:

— Веднъж той заговори за сектата и култа към Мерецегер. Историята ми е позната, разбира се. Набивали са ми я в главата още преди да започна да разбирам за какво разговарят. Но ми се струва, че даже когато произнасяше това име, Ипумер продължаваше да мисли само как да се пъкне отново между бедрата ми.

— А за приятели говорил ли е?

— Ами спомена ми веднъж за колегата си Хепел...

— Той е изчезнал, знаете ли? — прекъсна я Валу.

— Така ли? Може да се е запилял някъде.

— Предполагам, че вече знаете за смъртта на хазайката Ламна, лекаря Интеф и вдовицата Фелима...

Нешрата отново стана сериозна:

— За Ламна Ипумер казваше, че е развратна дебелана. Мисля, че Фелима е била много влюбена в него. Той дори правеше опити да я използва срещу мен, но аз не му се връзвах.

— Да знаете нещо за някой друг?

— Не. Веднъж го попитах дали си има някой покровител в Тива, но той ми отговори отрицателно.

— Това не е вярно — възрази Амеротке. — Срещал се е с някакъв мъж в една къща на Улицата на маслените лампи. Този човек винаги бил с маска на Хор.

— Но това бях аз!

Амеротке бутна назад стола, на който бе седнал:

— Нешрата! Сигурен съм, че току-що изрекохте една лъжа!

— Уважаеми Амеротке — заговори девойката с абсолютно точна имитация на мъжки глас, — може и да съм надарена с красиво лице и хубаво тяло, но ако облека върхна дреха, сложа маска и покривя главата си с качулка, защо да не мина за мъж — наведе се тя напред. — Мога да се държа като истински мъж по-добре от повечето мъже, които съм срещала досега.

— Защо ви е притрябвало да наемате помещение на Улицата на маслените лампи?

— За да разполагам с място за срещи с моя любовник, разбира се.

Амеротке стана, отиде до отворените към градината врати, затвори очи и въздъхна. Валу го повика, но съдията реши да не му обръща внимание. Загледа се в светналото синьо небе. Ами ако Нешрата, която мразеше баща си, бе отговорна за извършените убийства? Тя притежаваше силна воля и беше достатъчно съобразителна и находчива. Би могла да нападне Небамум, да се промъкне в Червения параклис, да преплува езерото на генерал Руах, да отрони любовника си... Би могла, но липсва мотив. Дори и да е убила Ипумер, който ѝ е омръзнал, защо ѝ е да премахва Бейлет и Руах? Амеротке се обърна и отиде бавно до стола, където бе седял преди малко.

— Кажете ми, Нешрата, за какво си говорехте най-често с писаря?

— Той непрекъснато правеше планове за общото ни бъдеще. В началото ми беше интересно, но после брътвежите му почнаха да

стават все по-глупави и необмислени. Не му спестявах възраженията си, че си прави сметки без кръчмаря.

— Сигурно за него е бил голям шок — положи рязко ръце в скута си Валу, — когато е разбрал, че искате да скъсате с него. Прав ли съм? — момичето кимна и обвинителят продължи: — Заплашвал ли ви е? Искал ли е да ви изнудва?

— Разбира се — язвително отговори тя. — Изсмях се в лицето му. Кого се бе накарал да изнудва? Баща ми ли, който знаеше всичко? Или мен, дето само това чакам?

„Наистина не е имало причина да убиваш Ипумер! — прецени наум Амеротке. — Ти просто си била вече безразлична към него.“

Нешрата продължи да седи на стола си, дърпайки леко случайно измъкнала се нишка от своята рокля.

— Но заплахите на Ипумер — риторично запита съдията — сигурно са били добре дошли за вас?

Тя вдигна глава и му намигна съучастнически:

— Да, като всичко друго, което причинява грижи и притеснения на баща ми.

— Да се върнем към Ипумер. Наистина ли не споделяше с вас нито дума за предишния си живот?

— Съвсем малко — че родителите му били починали и че е дошъл в Тива да си търси късмета.

— Нима не сте говорили и на други теми? Нещо от работата му в Дома на войната?

— О, да, понякога говореше за Пантерите от Юга — ухили се тя. — Премъдри Амеротке, интересно ми е вие какво мислите за тях? Сигурно знаете или се досещате, че те никак не ви симпатизират. Баща ми също се изказва доста неласкаво. Възразява срещу вашата намеса и смята, че божествената не е трябвало да допусне делото на Ипумер да стигне до Залата на двете истини. И да ви кажа ли още нещо? Пантерите ненавиждат дори мисълта, че е възможно някаква жена да ги управлява и да стои на трона... — Амеротке сякаш пропусна покрай ушите си шума, с който Валу пое рязко дъх. Думите на Нешрата ги тласкаха към хлъзгавата пътека на измяната. — А представяте ли си как се чувстват Карнак и верните му люде, когато трябва да лягат по очи, за да целуват нозете на Хатусу?

— Сигурен съм, че в битката срещу митанийците Пантерите са се убедили на живо, че божествената е не по-лош воин от баща си...

— О, да. Но онази глупава легенда продължава да разгаря омразата им към нея...

— Каква легенда? — попита Валу.

— Не мислете, че Пантерите от Юга са онова братство, за каквото сами се представят. Чувала съм техни разговори. Нали знаете, че всеки месец се събират на обяд в къщата на някой от тях? Виното се лее без мяра и езиците им се развързват. Сигурно знаете за чашите на Скорпиона, взети от лагера на хиксосите, всяка от които според уговорката трябва да се върне върху подноса им в храма на Сет, когато притежателят ѝ почине. Има предсказание, според което всички чаши ще бъдат събрани на едно място, когато в Тива дойде на власт жена със силна ръка. А знаете ли, че Карнак искаше да се сложи край на традицията с връщането на чашите, и затова когато Бейлет бе убит, останалите решиха, че божествената има пръст в тая работа...

Амеротке не показва изненадата и раздражението си. Чак сега той разбра какво е предизвикало интереса на Хатусу към делото. Ако на смъртните случаи не бъдеше сложен край, пръстът на подозрението ще продължава да бъде насочен към нея.

— Как успяхте да научите това? — попита я Амеротке.

— Ипумер имаше достъп до някои писма и поверителни доклади, а беше и много любопитен. Очевидно Карнак е пратил послание до божествената с искане да бъдат върнати вече прибраните чаши на семействата на героите.

— Значи ли това, че Ипумер е прочел и отговора на божествената?

— Е, не нейния, а на любовника ѝ, везира Сененмут.

— Мерете си думите, момиче! — грубо се намеси Валу.

Нешрата за пореден път стана сериозна:

— Защо, господарю Валу? Може да си напакося с нещо ли? — изви тя глава назад и се разсмя.

— Ипумер споменава ли е някога за Пантерите от Юга и за героичните дела на полка на Сет?

— О, да. Веднъж дори сподели, че подвизите им са станали възможни благодарение на смъртта на една жена. Но никога не съм долавяла укор или възмущение в тона му, а само подигравка. Ипумер

беше човек, който ценеше удоволствията. Приличаше на маймуна, готова всеки миг да направи някоя беля. Споменаваше и за Шишнак, онзи жрец от Червения параклис, който не пропускаше да предложи жена си за ръчни услуги на посетителите. Даже ми казваше, че някои от нашите големи герои нямали нищо против тези предложения и че баща ми бил един от тях. Е — прокара тя пръсти през челото си, — мисля, че няма какво повече да научите от мен — Амеротке долавяше, че Нешрата ги върти в затворен кръг. Беше им наговорила куп лъжи, примесени с известна доза истина. Как да отсееше сега зърното от плявата? Погледна към Валу: Очите и ушите на фараона изглеждаше умислен. — Уважаеми главен обвинителю — обърна се тя в този миг към него, — Ипумер може и да е идвал тук, може и да се е срещал с някоя жена от този дом, но няма доказателства, че съм била аз. Освен това покойният имаше и други близки приятели в Тива. Откъде да знаем, че след посещението си тук не е бил гост на лекаря Интеф или на... — замълча тя за миг, прехапвайки уста — жената, позната с името Фелима?

Амеротке бе сигурен, че тя бе готова да нарече Фелима с някоя обидна дума, но спря овреме. Запита се каква ли е причината за тази толкова голяма и добре скрита неприязън.

— Виждали ли сте се някога с вдовицата Фелима? — попита я внезапно той.

— Нито веднъж.

— А с лекаря Интеф?

— Че защо?

Амеротке се изправи с думите:

— Бихте ли ни оставила за малко насаме с царския обвинител?

— С голямо удоволствие — Нешрата стана, поклони се на двамата и веднага излезе през вратата, която гледаше към градината.

Валу въздъхна шумно:

— Ще трябва да свалим това дело от дневния ред. Тя е същинска дяволица, по-хлъзгава от мангуста и с по-остър език от кобра. Не можем да я свържем със смъртта на Ипумер. По нейно признание никак не я интересува дали писарят е жив или умрял. Единственото, на което държи истински, е да унижава баща си.

— Тя лъже — заяви Амеротке. — Няма как да докажем дори едничък факт от думите ѝ. А всъщност може и самата тя да е довела

Ипумер в Тива. Има ли по-подходящ начин да унижи Пешеду и останалите от това да се свърже със сина на най-големия им враг? И всичко се връзва. Писарят е бил хубав и млад, надарен с красноречие и мъжка сила. Идвал е в този дом почти цяла година. Някоя от прислужниците може и да се е влюбила в него, а Ипумер не ѝ е отказал: ето как Нешрата се е снабдила с първокласен канал за шпиониране на бившия си любовник.

— Добре, добре. Ще трябва да поразпитам прислужницата... — отвърна Валу. Повикаха младото момиче. Царският обвинител я засипа с въпроси. Момичето очевидно бе примряло от страх, но твърдо повтори вече казаното в съда. Обещаният подкуп, ласкателствата и заплахите не помогнаха с нищо: господарката ѝ не бе излизала от спалнята си в онази нощ. Прислужницата бе отваряла и затваряла няколко пъти вратата на спалнята и всеки път бе виждала Нешрата, потънала в дълбок сън на леглото, което е по-близо до единствената врата на стаята. Валу се видя принуден да отстъпи и момичето бе освободено.

— Дойде време да поговорим със съпругата на Пешеду — Вемсит, и с Кией — по-малката сестра на Нешрата! — заяви Очите и ушите на фараона.

В този миг един слуга съобщи, че е дошъл посетител — генерал Карнак.

[1] Радващ се на голяма известност домашен дух, изобразяван през Новото царство като брадато джудже с изплезен език, криви крака и леопардова опашка, който пазел дома от зли духове, а обитателите му — от опасности. — Бел.прев. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

СЕТ: ПОДКРЕПЕН ОТ СЕДЕМТЕ ЗВЕЗДИ, КОИТО ОБРАЗУВАТ СЪЗВЕЗДИЕТО НА ГОЛЯМАТА МЕЧКА,
ТОЗИ БОГ НАПАДА ХОР

Генерал Пешеду щеше да умре много скоро, но не го знаеше. Може би заради това боговете го дариха с кратък миг на щастие, преди неговата Ка да поеме тревожното си пътуване на запад. Най-голямо удоволствие му доставяше да облече обикновена туника, да обуе сандали и да тръгне на лов с лодката си из пустите участъци между два завоя на Нил. Достатъчно широкият съд газеше дълбоко, воден с леки загребвания от личния му слуга, седнал на носа. Пешеду стоеше прав в средната част, заобиколен от мрежи, ловни кошове и плоски сърповидни пръчки за лов^[1], изписани целите с молитви към Сет, Озирис и други богове да погледнат благосклонно към любимото му занимание. Пешеду се бе забавлявал чудесно цялата заран. Лодката се бе отдалечила доста от града, преди да стигне до любимото му място — точно срещу руините на храма на Бес. Спокойствието и тишината бяха нарушавани от време на време от рева на хипопотами, залегнали навътре в тръстиковия гъсталак, от плиська на реката и от рядкото шумно потапяне на крокодилите. Те бяха излезли от Нил и се припичаха на брега, а когато се стоплеха достатъчно, припълзяваха в сянката на върбовите дървета.

Пешеду си спомни за момчешките години: баща му го водеше тук и му показваше как да си служи с плоските дървени пръчки за ловуване. Дори имаха котка, специално обучена да намира и да донася свалените птици. Генералът затвори очи. Какви дълги дни, изпълнени със слънце! Истината беше, че предпочиташе спокойствието и хармонията на младостта пред размириците и славата на зрелите си години. Пешеду вдигна една от ловните пръчки и засени с ръка очи. Може би наистина си струваше да приближат до брега и да потърсят подслон в сенките. Но се чувстваше изпълнен с върховно задоволство: далеч от съзливата си съпруга, от мълчаливия укор в поведението на приятелите си, а преди всичко от онази ужасна кавгаджийка —

коравосърдечната си дъщеря. Пешеду бе проклетел деня, когато се бе родила. Сблъсъкът между двамата започна още от детските ѝ години: тя се оказа твърдоглава, непокорна и сипеща непрестанни подигравки към всичките му дела и подвизи. Славата на полка на Сет и всички победи на Пантерите от Юга нямаха никаква стойност за нея. Още с настъпването на месечните ѝ цикли тя се превърна в истинско разочарование и същинска напаст. Флиртуваше с един, предизвикваше друг и хвърляше влюбени погледи на всеки неподходящ млад мъж, с когото я събираше случаят. Карнак щеше да я вкара в правия път. Той щеше да я пречупи със сигурност, но това бе равнозначно на бурен скандал, унижения и обещания за пазене на тайна... Докато накрая се появи и отрепката Ипумер. Пешеду замахна към бръмчащите около тях мухи.

— Господарю? — гласът на слугата го откъсна от налегналите го мисли. Той сочеше към плътния гъсталак от папирусови стъбла, които се издигаха високо над водата, навеждайки перестите си пухкави върхове в лекия бриз. Те винаги напомняха на Пешеду за плаваща гора. — Да приближим ли? — генералът не възрази. Зае устойчива позиция, стъпвайки плътно на дъното на лодката, изработена от прилепнали едно о друго листа от папирус. Вгледа се в издигащото се ято блатни птици. Набеляза си една от тях, но само след миг вниманието му привлече друга птица с дълъг и заострен клюн, пъхнат в чашката на някакво цвете. — Господарю, нещо ги е подплашило — измърмори слугата.

— Сигурно е невестулка — отвърна Пешеду.

Той продължи да наблюдава жертвата си и хвърли ловната палка. Дървото удари птицата в тялото и започна да се връща по елегантно изтеглена крива. Пешеду се гордееше с уменията си. Улови в лявата си ръка оръжието и махна към слугата да натисне по-здраво греблото. Когато прибра трупчето на птицата с широка мрежа, Пешеду го огледа с възхищение, но после се усмихна мрачно. Можеше да прекара тук целия ден. Дали да не остане? Кой можеше да го застраши с нещо? Беше добре въоръжен, силен и смел. Спомни си за предупрежденията на Амеротке и гримаса разкриви устата му. Няма да позволи на някакъв си бюрократ да му дава съвети. Все пак бе съгласен с едно нещо, което бе казал съдията. Дебнещият ги убиец със сигурност имаше нещо общо с полка на Сет, въпреки че на Пешеду му бе трудно

да го открие. Постави сламената шапка на плешивата си глава. Точно така: ще остане тук през целия ден, а после ще се върне срещу течението и ще посети храма на Анубис. Вече бе хвърлил око на една млада хесетка с гъвкаво тяло: ах, какви дълги крака, тясна талия и напращели гърди! Да, той щеше да се окъпе и да смени дрехите си, а тя щеше да се погрижи за всичко останало, както се полагаше, за да отпусне напълно тялото му.

Генералът се сепна от рев на хипопотам. Дълбоко навътре в папирусовия гъсталак нещо се стовари тежко и настъпи обща суматоха. Слугата погледна разтревожено през рамо.

— Господарю, трябва да се връщаме в талвега.

Пешеду не възрази. Мъжът завъртя ловко лодката и носът ѝ запори водата. Слугата налягаше с цялата сила на греблото. Излязоха от ракиката. Генералът погледна вляво и усети хлад по кожата си. Друга, подобна на неговата лодка цепеше водата успоредно само на няколко метра от тях. В нея имаше двама души: единият въртеше греблата, а другият бе застанал на колене и гледаше към тях. Пешеду се облеци от ужас, когато коленичилият вдигна роговия си лък. Пуснатата стрела изсвистя във въздуха между него и слугата му. Пешеду спусна едната си ръка към дъното на лодката. Стисна лъка си и погледна нагоре. Двете тъмни фигури срещу него приличаха на Гълтачите на души от Подземния свят. Още една стрела избръмча във въздуха и прониза гърлото на слугата. Конвулсиите му разтърсиха силно лодката. Пешеду се пресегна, за да вземе греблото от вече отпуснатите пръсти на роба. Твърде късно: то падна в реката, а слугата се строполи назад с безжизнено вторачени в небето очи. Генералът понечи да вдигне лъка си, но следващата стрела го удари право в гърдите с такава сила, че той се катурна по гръб във водата. Болката беше много силна. Видя как кръвта му започва да изтича; устата му се напълни с вода; движенията на ръцете му отслабваха. Опита да се обърне по корем, но само успя да зърне крокодилите, разбудени и от шума и от мириса на кръв, които вече слизаха надолу по бреговете, за да се плъзнат тихо във водите на Нил.

Амеротке и Валу посрещнаха генерал Карнак и слугата му Небамум в същата стая, където Нешрата бе отговаряла на въпросите

им.

— Вече разбрах, че сте били нападнати — отпусна се Карнак на стола, посочвайки с жест на Небамум да си вземе ниско столче. — Кой ли е бил?

— За какво става дума? — попита Валу.

— Бяхме нападнати, когато идвахме насам — обясни му Амеротке. — Някой пусна три-четири стрели.

— По вас ли?

— Не, Валу, целта беше Небамум — усмихна се съдията, — но той се измъкна невредим.

— Нищо особено — отговори слугата. — Шубракът беше гъст, а и дърветата се намираха близо едно до друго, така че много скоро нападателят ме изгуби от погледа си. Както и от слуха си.

— Кой ли е бил? — повтори въпроса си Карнак.

— И аз не знам! — ядосано му отговори Амеротке.

— Е, засега поне едно нещо е сигурно — заигра си генералът с крайчеца на широкия си платнен пояс, украсен с пискюли: — Аз, Хети и Туро бяхме у дома по това време. А Небамум е бил с вас... — изглежда, реши да не довърши фразата си, вглеждайки се укорно в Амеротке.

— Остава Пешеду.

— Той ловува някъде по Нил — с безразличен тон отвърна Карнак. — Глупецът се е запилял толкова далеч, че не успяхме да го намерим.

— Дъщеря му е тук — многозначително добави Валу.

Карнак изсумтя.

— Дойдох тук да говоря с Пешеду, но ми се струва, че пак искате да ми задавате въпроси. Така ли е?

— Да, налага се, докато не стигнем до истината. Сгодявали ли сте се някога с Нещрата?

— Обмислял съм го.

— Е и?

— Промених решението си.

— Защо?

— Започна да не ми харесва.

— С какво по-точно?

Усмивката на Карнак изглеждаше по-скоро като гримаса:

— Никога не греша, когато трябва да преценя кон или жена. А тя се хвана с Ипумер...

— Това отблъсна ли ви?

— Разбира се. Или си дама, или си момиче от храма. Всеки сам прави избора си — разпери нагоре ръце Карнак. — Тя се е срещала с Ипумер, нали? А също е спала с него, а? Е, Очи и уши на фараона, така ли е? — обърна се той към Валу.

— Според собствените ѝ признания — тактично отговори главният обвинител. — Срещала се е тук с него, освен което се е преобличала като мъж, скривайки лицето си с маска на Хор със същата цел.

Карнак изсумтя с възхищение:

— Пешеду трябваше да ѝ стегне юздите. Тя заслужава да бъде заровена в Червените земи. Кажу, Небамум, прав ли съм?

Слугата му, изправен търпеливо до него, кимна:

— О, господарю, още навремето ви съветвах: не си подхождате.

— А божествената? — смени курса Амеротке.

— Какво за нея? Щастлив съм, когато ме дари с усмивката си — отговорът се измъкна силом от устните му.

— А случвало ли се е... — вгледа се Амеротке в тавана, — спорили ли сте за нещо с божествената? За чашите на Скорпиона например?

— Да. Тези чаши трябва да се върнат на семействата на героите. Така подобава, защото са го заслужили.

— Следователно нещата нямат нищо общо с легендата? — продължи да настоява Амеротке. — В нея се казва, че когато всички чаши бъдат събрани на едно място, Тива ще бъде управлявана от могъща царица фараон...

— Аз не боравя с легенди, а с установени факти. Чашите бяха поднесени като дар на героите от дядото на божествената. Редно е да останат при тях — изпъна се в стола Карнак.

— Генерал Пешеду е постъпил много глупаво — заяви Амеротке, избутвайки назад стола си. — В оазиса Ашива го предупредих така, както предупреждавам сега и вас, генерале: сетянинът няма да почувства удовлетворение, докато не вземе главите на всички ви.

— Ей, Амеротке, да разбирам ли, че в такъв случай ще трябва да вземе и моята? — Карнак рязко се изправи и излезе. Небамум се

усмихна с извинителен жест, поклони се и бързо го последва.

— Този път си завъдихте един враг — подчертано дяволито се усмихна Валу.

— Хич не ме е грижа — Амеротке проследи с поглед затварящата се врата. — На ваше място бих следил внимателно Карнак.

Усмивката мигом се изпари от лицето на Валу:

— Мислите ли, че може да е изменник?

— Не, но той е човек, който мрази всички, с изключение на себе си. А това го прави много опасен.

— Вярвате ли, че той би могъл да е убиецът? — запита Валу.

— Чий? На Ипумер ли? Бих казал, че го е презирал, но щом е безразличен към Нешрата, защо да си създава излишни безпокойства?

— А би ли могъл да убие Бейлет и Руах?

— Възможно е! — удари Амеротке с юмрук по бедрото си. — Но истинският въпрос е защо? Може би майката на Нешрата госпожа Вемсит ще ни каже нещо повече?

Валу се сепна и отиде до вратата. Нареди да повикат съпругата на Пешеду, след което се върна и зае мястото си до съдията.

— Сега — тихо каза той — следва нещо, което е доста странно.

— Какво имате предвид?

— Почакайте и ще видите — отговори му загадъчно Валу. — Чуйте, драги ми Амеротке, ако искате да запазите някакви тайни от прекрасната си съпруга Норфрет, бих ви посъветвал да ги криете добре. Чудно е колко много неща може да научи човек от бърбенето на слугите.

Вратата се отвори и влезе Вемсит. Тя ги поздрави с половин уста и се отпусна на стола. Беше доста пълна, бузеста жена; лицето ѝ беше покрито с разкрасяващи средства, около шията ѝ просветваха драгоценни камъни, а пръстите ѝ тежаха от пръстени. Носеше светъл брокатен шал над бялата си роба; облечената под нея рокля, отворена отпред, прозираше, откривайки обзет от вълнение бюст, който тя постоянно докосваше с малка торбичка с ароматни вещества. Очевидно беше объркана и слисана: непрестанно се движеше, сякаш искаше да се намести по-удобно, потропвайки със сребърните си сандали по пода, за да изрази нетърпението си да си тръгне.

— Аз... Наистина не знам какво искате от мен — почти се развика тя, като местеше погледа на тъмните си очи от Амеротке към Валу. — Освен това мога да бъда разпитвана единствено в присъствието на съпруга ми. Искам да е тук. Вярно, той има достатъчно неприятности, но винаги постига онова, което иска.

— Да разбираме ли, че същото е станало и през нощта, когато Ипумер е дошъл в тази къща и е бил убит? — попита Амеротке.

Тялото на Вемсит буквално се сви. Тя се загледа в Амеротке с отворена уста:

— Какво общо има това? Той е идвал недалеч от къщата ни, но никой не го е канил вътре.

— Имате ли достатъчно силно влияние върху дъщеря си Нешрата? — продължи настойчиво Амеротке.

— Абсолютно никакво — сви устни с досада Вемсит. — Тя е упорита и твърдоглава, когато иска да постигне нещо. Ще ни умори.

— А съпругът ви? Какво прави той същата нощ?

— Той... — помръкнаха очите на Вемсит. — Той отсъстваше от дома по служебни дела. Винаги се прибира след зазоряване. Случва се много често.

— А вие, госпожо, бяхте ли в спалнята си? — Вемсит вдигна глава. Изглеждаше уплашена и приличаше на котка, присвила се страхливо на стола. — Излизахте ли по някое време от стаята си през онази нощ? — не спря натискът на Амеротке.

— Да не искате да кажете, че съм се срещала с Ипумер?

— Не е изключено — ухили се Валу — да е имал и слабост към красиви и зрели жени — Вемсит му отговори с глуповата усмивка. Амеротке почувства, че обвинителят знае много повече неща за нея. — Отговорете, моля ви. Напускахте ли спалнята си? Или по-точно: сама ли бяхте там през онази нощ?

— Имам свидетел — прошепна жената, без да гледа към тях. — Но, господа, умолявам ви: престанете да ме притискате.

— Добре, но кой е този свидетел?

— Прислужницата ми Ита: тя се грижи лично за мен — продължи забързано Вемсит. — Когато ме наляга страх... — Амеротке не промени безстрастното изражение на лицето си. Нерядко бе чувал да се говори за такива забавления сред богатите дами в Тива. Съпругата на Пешеду сви молитвено ръце: — Моля ви! — прошепна

тя. — Ще се закълна така, както поискате, също и Ита. Тогава бяхме заедно цялата нощ. Никак не ми е лесно — изхлипа Вемсит. — Съпругът ми е труден човек. Дъщерите ми си имат свой собствен свят. Измъчва ме самота.

Амеротке се пресегна и стисна дундестата ѝ ръка. Гласът на сърцето му казваше, че тази жена не спестява нищо от истината. Той просто не можеше да си я представи как се измъква в мрака и бърза към някоя тъмна дъбрава, за да се люби с измамник като Ипумер.

— Госпожо — настойчиво изрече той, — престанете да се измъчвате. Това, което ни казахте, няма да бъде повторено в съда, а и няма да бъде протоколирано. Притеснявате ли се за съпруга си? — Вемсит погледна към тях. Сълзите бяха превърнали грима ѝ в тъмни вадички, стекли се по бузите. — Той ще се прибере скоро — успокои я Амеротке — и сигурно ще иска да ви види в най-добрата ви светлина. А сега бих искал да поговоря с по-малката ви дъщеря Кией.

— Тя е невинно същество — изплака Вемсит.

— Знам. Но наистина сме длъжни да ѝ зададем няколко въпроса.

Вемсит изду бузи и въздъхна. Изправи се и излезе от стаята като сомнамбул.

— Нали ви казах — тихо рече Валу. — Понякога брътвежът на прислужниците е едва ли не безценен! Амеротке, повярвахте ѝ, нали?

— Боговете да я закрилят! Струва ми се, че е жена, която не се доверява и на най-близките хора в семейството си.

Амеротке млъкна, понеже вратата се отвори и Кией се вмъкна леко. Тя не приличаше нито на майка си, нито на сестра си, а беше нежно и кротко момиче с коса, вързана в мрежичка на тила. Имаше големи изразителни очи и много приятно лице. Амеротке я оприличи на блага кошута. В поведението ѝ нямаше и следа от уплах, когато погледна с широко отворени очи двамата висши служители. Беше облечена в съвсем обикновена рокля; на едната и китка имаше златна гривна, но по ръцете и нямаше пръстени.

— На колко години си, Кией? — попита Валу.

— На четиринайсет лета.

— Обичаш ли майка си? — въпросът дойде от съдията. На лицето на Кией се появи лека усмивка. — А баща си? — усмивката изчезна. — Ами сестра си? — на лицето ѝ засия ослепителна усмивка, която стигаше напълно като отговор на Амеротке.

— Нешрата е много смела — заговори тя съвсем тихо. — Винаги ме защитава пред татко. Дава ми бижутата си и всеки път се вслушва в думите ми. Не е толкова вироглава, колкото се показва. Беше наранена — прехапа устни Кией, сякаш бе изгървала нещо по-специално.

— Наранена ли? — попита я Амеротке.

— О, не в този смисъл: говоря за сърдечни увлечения.

— Тя обичаше ли Ипумер?

— Не. Намираще го само за интересен. А според мен истинската ѝ цел беше да дразни и да разстройва татко.

Отговорът ѝ прозвуча с такава невъзмутимост, че Амеротке се разсмя, преди да я попита:

— А излизаше ли, за да се среща с Ипумер в града?

— Понякога, когато ходехме на пазар.

— А нощем?

— Няколко пъти, но после спря. Казваше ми, че той започнал да я отегчава, като се превърнал бързо в същинска досада. А понякога беше направо обезпокоена.

— Обезпокоена ли?

— Просто не знам защо. Ипумер ѝ дотегна и тя се гневеше на заплахите му.

— Ти срещала ли си се някога с него? — запита я Валу.

— Не много често, само когато двете с Нешрата ходехме в града. Виждахме се в една от малките винарни, доста далеч от очите на любопитните.

— Те за какво разговаряха?

— О, не съм ги слушала. Обикновено седяха в градината, под дърветата. Аз си давах вид, че отивам да погледам рибите или цветята. Когато той си тръгваше, ние с Нешрата продължавахме да пазаруваме.

— А какво се случи през нощта, когато Ипумер е идвал тук? — попита Валу. — Обвиняват сестра ти, че го е отровила.

— Наистина няма как да го е направила — появи се познатото упорито изражение на Нешрата по лицето на Кией. — Същата нощ сънувах кошмари за големия червен прилеп и за човека крокодил, който идва от блатата в градината ни. Събудих се с викове. Баща ми бе излязъл, а майка ми, ами... — сви тя рамене. — Затова отидох в спалнята на Нешрата. Прислужницата ѝ спеше на ниското легло отвън. Отворих вратата и влязох.

— По кое време стана това?

— Още нямаше полунощ. Сестра ми е мил човек. Качих се в леглото й. Легнахме и поприказвахме известно време. Аз спя леко. Усещах как прислужницата отваря често вратата, за да провери дали всичко е наред.

— Сестра ти нито веднъж ли не излезе от спалнята?

— Че как? Нали щях да я усетя. Това е всичко, което знам — чистосърдечно ги погледна тя.

Амеротке погледна към Валу и той му кимна. Освободиха девицето. Известно време съдията и главният обвинител запазиха мълчание.

— Божествената има право — тихо заговори Очите и ушите на фараона. — Върху почитаемата Нещрата могат да паднат много подозрения, но съвсем малко се потвърждава. Впрочем няма нито едно доказателство, което да я уличава в убийството на Ипумер. Въпреки това до края на живота й хората ще мислят, че тя е извършителката.

Амеротке седеше и гледаше към градината. Чувстваше се объркан и смутен от мистерията, пред която се бе озовал. Стана и отиде до вратата. Поиска от слугата да извика Шуфой.

— Ще отида до Залата с архивния фонд и до Дома на войната — почеса се по челото Амеротке. — Искам да намеря всичко за Пантерите от Юга и за Ипумер. Дотук с разпитите на свидетели. Приличаме на кучета, които си гонят опашките: търсим да намерим нещо от нищото... Аха, Шуфой! Имам задача за теб: искам да се спуснеш до Квартала на благовонията и да намериш дома на тамошния чистач.

— Защо? — попита изненадано джуджето.

— Стой тихо и ще ти кажа. Къщите на лекаря Интеф и на Фелима са умишлено подпалени и изгорели до основи. Следователно техният убиец се опитва да скрие нещо, като ги унищожава. Искам да разбереш дали чистачът е намерил нещо. Взел ли си печата ми?

Шуфой кимна и попита:

— Какво по-точно да търся, господарю?

Ще разбереш веднага след като го намериш. Освен това искам да отидеш в службата на главния обвинител и да огледаш още веднъж вещите на Ипумер една по една, да ги опишеш и да видиш дали има нещо необичайно в тях.

Обвинителят излезе с извинението, че бърза по собствени дела. Когато останаха сами, Шуфой се повдигна на пръсти към господаря си и рече:

— Видях нещо странно... Докато чаках в преддверието, Нешрата мина бързо покрай мен. Видът ѝ говореше, че е плакала съвсем скоро...

— Смятам, че Нешрата — отвърна му Амеротке — е ключът към цялата загадка. Хайде, Шуфой, време е да тръгваш.

Дребосъкът излезе. Съдията огледа стаята. Толкова много богатство, такова охолство и такава мъка. През съзнанието му бавно премина мисълта за все още отсъстващия Пешеду. Спомни си за стенописите в Червения параклис при храма на Сет: сега му оставаше само да се надява, че някоя от картините не включва подробности за още едно убийство. После излезе в коридора и нареди на чакащия слуга:

— Искам да огледам спалнята на господарката ти Нешрата... — слугата сви вежди и Амеротке добави: — Върховният съдия от Залата на двете истини иска да направи служебен оглед.

Това подежда, защото човекът веднага го поведе към вътрешния дял на къщата и нагоре по така нареченото Стълбище на Пантерата. Стигнаха до вратата на стаята. Точно пред нея имаше ниско тръстиково легло. Явно там ноцуваше прислужницата. Влязоха в спалнята — тя беше удобна, просторна и добре проветрявана; имаше огромно легло с балдахин, поставено в средата, кресла и табуретки за опора на краката, маси и дървени съдове за измиване. В ъгъла бе поставено голямо ветрило от щраусови пера. Амеротке не пропусна да отбележи, че практически навсякъде се виждаше мотивът с Пантерите от Юга или опознавателната емблема на полка на Сет. Нищо чудно, че Нешрата се бе съпротивявала толкова много!

Той остави слугата до вратата и заобиколи леглото. На отсрещната стена имаше два големи прозореца. Единият беше затворен с ярко оцветени капаци, а в другия грижливо бе вмъкната дървена решетка с рамка. Амеротке я дръпна и установи, че тя се измъква съвсем лесно. Положи решетката на пода до себе си и погледна навън. Вляво видя два големи шипа, изработени от бронз, които бяха забити в стената. На тях Нешрата бе окачвала въжената стълба, която по всяка вероятност се намираще в сандъка под леглото. Разстоянието до земята

беше около два човешки боя; по-нататък се простираше неголяма градина с храсти и ограда. Съдията проследи с поглед пътеката, прекосяваща поляната до малка портичка, която бе вградена в стена без подпори. Задоволен от огледа, постави обратно решетката с рамка и се върна при слугата. Обърна внимание, че подовите дъски скърцат при стъпване.

Излезе от къщата все така смутен и озадачен, както когато влезе, и спря за малко в сянката на пътната порта. Не остана място за съмнение, че Ипумер бе идвал до къщата в нощта на смъртта си. Дошъл е дотук и се е срещнал с някого. Но с кого? Очевидно Нешрата не бе излизала. Амеротке стигна до убеждението, че поне по този въпрос тя не лъжеше, макар и да казваше само част от общата истина.

Той се облегна на портата и се загледа в малките едномачтови рибарски лодки, излезли в средата на Нил. Запита се дали някога ще стигне до истината. Докато тъмнината около убийството на Ипумер не бъдеше разпръсната, всичко останало щеше да тъне в мрак. Той погледна към небето, като засени очи срещу слънцето. Как му се искаше да си е сега у дома, да се изтяга в сенчестата си градина или да учи момчетата да ловят риба. И в същия миг си спомни за Дома на мъртвите и за обезобразените трупове, които молеха за справедливост, но за такава, на каквата се надяват всички невинни жертви — идваща скоро.

Седнал с кръстосани нозе върху възглавници в храма на Маат, Амеротке чувстваше в гърба си освежителната хладина на стената, на която се бе облегнал. Бе свалил сандалите си и бе умил ръцете и краката си, след което бе пречистил устните си от съда със светена вода. Сега долавяше тихите звуци, идещи от храмовите прислужници, които привършваха работата си около дневното приношение. В Залата на двете истини беше пусто, ако не се смятаха други прислужници, които сменяха цветята и почистваха пода.

Погледна нагоре към гредите, чиито краища бяха покрити със сребърна и златна боя; после стенописът на Маат отново привлече вниманието му. Той въздъхна: посещението му в Залата с архивния фонд се бе оказало безплодно. Разбира се, писарите си спомниха веднага за Ипумер, но не можаха да му кажат нещо ново. Началникът

им бе разтревожен за младия Хепел, който не бе идвал на работа, а и никой не го бе виждал нито в квартирата му, нито из града.

Амеротке бе твърдо убеден, че вече е мъртъв. Сетянинът бе премахнал всички, които можеха да свидетелстват за някаква връзка между него и Ипумер. Хепел, Ламна, Фелима и Интеф бяха избити, за да не могат да свидетелстват срещу него. Съдията успя да се добере само до един доста незначителен факт: на едно място в архивите бе отбелязано, че Ипумер проявявал задълбочен интерес към полка на Сет и Пантерите от Юга и вземал от хранилището летописите им, за да ги чете на спокойствие у дома. Твърдял, че винаги е бил очарован от историята, но след няколко месеца интересът му рязко спаднал. И нищо повече, което да привлече вниманието.

Амеротке се сепна, когато на вратата се почука.

— Влезте!

Шуфой и Пренхое влязоха полека: бяха уморени и мрачни. Те веднага коленичиха, мазнаха се леко със светена вода, свалиха сандалите си и се облегнаха на вратата.

— Господарю, чиста загуба на време... — Пренхое изсипа на пода всичко, което беше в торбата му. — Първо от вещите на Ипумер... — той вдигна някакъв пръстен и го подхвърли към Амеротке. Съдията го улови и забеляза, че на него са изобразени две преплетени змии с мъничък диамант по средата.

— Предполагам, че е от Нещрата — заяви Амеротке. — Днес тя носеше подобен пръстен. Сигурно го е дала на Ипумер за спомен от любовта им. Друго?

Шуфой плъзна нещо по блестящия под. Амеротке го вдигна. Изглеждаше като брошка, повредена от огън.

— Чистачът го е намерил в дома на Фелима.

Амеротке вдигна предмета срещу светлината.

— Две газели — обясни Шуфой. — Не е ли такъв печатът на Пешеду? Същата емблема се вижда и на портите на дома му... — Амеротке не отговори. Шуфой приближи с късове папирус в ръката си. — Това е останало от Фелима. Тя държеше на склад много прахове и разни течни работи. Според Валу е продавала афродизиаци.

Амеротке хвърли поглед на останалите от пожара късове от папирус — обичайни списъци на вещества и смеси. Остави ги на пода.

— Защо вдовицата е била убита? — попита той.

— Отидох и на Улицата на маслените лампи — разприказва се Шуфой. — Попитах същия дюкянджия дали човекът с маската на Хор би могъл да е жена. Според него било възможно, но бил сигурен, че е идвал мъж.

— Тогава защо Нешрата лъже?

— Освен това винаги идвал нощем или в сумрак, но си личало по вървежа и говора му. Дюкянджията не можа да си спомни кой знае колко, но все пак бе сигурен, че човекът с маската на Хор е бил мъж.

— Добре, добре — промърмори Амеротке и продължи: — Но на Нешрата акълът ѝ сече бързо, а навярно по рождение тя умее да имитира много добре. Логично е двамата с Ипумер да са имали място за срещи. И ето: ново двайсет — чести срещи на двамата във винарни. Просто не мога да...

Пак се почука на вратата. Асурал я отвори със замах, при което Пренхое насмалко да литне. Шефът на храмовата полиция се извини, но остана на мястото си разкрячен, стискайки шлема си под мишница.

— Прав бяхте! — извика той. — Трябвало е да бъдат повнимателни. Чистачите по реката донесоха останките на генерал Пешеду и на слугата му! — при тези думи Амеротке скочи, пристягайки платнения пояс около робата си. Асурал продължи: — Сигурни са, че е той, заради намерените гривни по останките от трупа му... — съдията се отпусна обратно на възглавниците. — Видели лодката му, носена от течението — заобяснява началникът на храмовата полиция. — Ловните мрежи и кошове били пълни. Намерен бил и колчан със стрели, но нямало лък. Греблото също липсвало. Започнали да търсят из папирусовите гъсталаци, привлечени от шумно пиршество на крокодили. Останките на Пешеду и на слугата му били извлечени и пренесени в Дома на мъртвите. Един рибар ясно си спомня, че ги е мярнал надолу по реката недалеч от стария храм на Бес. Не видях с очите си труповете, но ми казаха, че са били убити със стрели.

Амеротке захлупи лицето си с длани. Кой би могъл да е извършителят? Вярно е, че не знаеше къде са били Хети и Туро, но това важеше и за Карнак. А Небамум? Поне той със сигурност не бе напускал Тива.

— Лесно ли е могло да се установи къде е ловувал генерал Пешеду? — запита Пренхое.

— Всички знаят — веднага отговори Асурал. — Ходел е винаги в един и същ участък на реката. Карнак твърди, че пратил специално човек да му съобщи за убийството на Руах, но пратеникът не успял да го намери. Очевидно Пешеду е обичал да си почива по време на лова...

— Разбира се — прекъсна го Амеротке, — нормално е да се е отклонил към брега, за да остане в сянката на някое надвиснало дърво. Нищо чудно, че не са могли да го открият. И така, Пешеду е мъртъв. Само се питам какво ще настане сега в Къщата на Златната газела. Вижте — той се изправи отново, — трябва да остана тук и да помисля малко. Шуфой и Пренхое, най-добре ще е вие двамата да посетите генерал Карнак. Разберете дали е открил нещо.

— Везирът Сененмут те търси... — уведоми го Асурал.

— Е, ще трябва да продължи в същия дух, нали? — изпрати ги съдията с жест да се обуйат. — Постарайте се да установите къде се намират останалите наши герои. Разберете дали някой от тях е напускал Тива! Длъжни сме да действаме — и ги изпроводи внимателно през вратата. В храма настъпи пълна тишина. Върна се на мястото си и се загледа в олтара, размишлявайки върху новото убийство.

Амеротке си спомни за техниката, на която някога го бе научил един възрастен жрец: седиш и размишляваш, оставяйки душата ти да избере на кое си струва да обърнеш внимание. Така и постъпи. Картините идваха една след друга и отминаваха. Излизането на открито в Червените земи, където негова милост крета на опашката след Пантерите от Юга; зейналият празен гроб; връхлитащите пустинни бродници, облечени в черно. А също и Улицата на маслените лампи и маскираната като Хор фигура. Карнак с безизразното лице и жестоките си очи, а след него Нешрата, пълна с жизненост и смелост и винаги готова да отговори остро и съвсем на място. Ето я и Кией — кротката ѝ сестра с поглед на кошута. Поведението и на двете говореше за дълбока болка, но кой я бе причинил? Ипумер ли? Твърдо не! Може би нещо друго, но какво можеше да е? Амеротке си спомни за леглото пред стаята на Нешрата. Прислужницата се оказа твърде предана и старателна, но защо спеше там? Нима кошмари мъчеха и Нешрата? Шуфой твърдеше, че Нешрата била плакала, но когато тя си тръгна, Амеротке не забеляза и следа от вълнение в нея. Съдията

полегна на възглавниците и се настани удобно, загледан в светилниците. После вдигна очи нагоре. Прозорецът високо в стената бе потъмнял: слънцето вече си бе легнало.

— Допуснах грешка — прошепна той на себе си.

Всички паднаха в капана заради Ипумер: бяха съсредоточили усилията си в казуса с неговата смърт и последвалите събития. Но ако Нешрата се окажеше ключ към загадката, какво ли се е случило по-рано? И какво бе разпалило омразата ѝ към баща ѝ? Дали тя не е сетянинът? Очевидно трябваше да се върне назад и да започне отначало, но кому би могъл да се довери, за да пита? Той затвори очи. А когато Шуфой се върне, двамата ще поемат в друга посока — обратно към мрачното и печално минало на Нешрата.

[1] Става дума за типичен бумеранг. Терминът има австралийски произход, но в древността същото ловно оръжие е било ползвано повсеместно в Египет, Южна Индия и Югоизточна Азия. — Бел.прев.

↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

СЕТ: УБИЕЦЪТ НА ОЗИРИС — БАЩАТА НА ХОР

Сетянинът стоеше изправен в примигващата светлина на Гробницата на героите в Некропола — голямо, подобно на пещера помещение, изкопано дълбоко в скалния масив, който се издигаше високо над Града на мъртвите. Пазачът на гробницата го бе въвел през мастабата^[1] — неголямата храмова постройка пред самия дом на заминалите завинаги. Сетянинът се усмихна зад позлатената си маска на Хор. Защо да не го пуснат? Той бе дошъл тук с картуша на полка на Сет; пръстените по ръцете и гривните за глезените му бяха допълнително доказателство за войсковата му принадлежност. А маската? Тук беше Градът на мъртвите, нощта бе паднала и светът на гробниците живееше по своите правила. Пазачът бе решил, че идва, за да поднесе почитта си. Сетянинът седна на едно от столчетата, покрити с ярко оцветена материя. Почит ли? Как би могъл дори да помисли за уважение към мъжете, извършили толкова отвратително престъпление? Защо им е била дадена възможността да живеят като полубогове, след което да бъдат пренесени тук, сякаш са били обичани от самия Амон Ра? Той се изкашля, за да очисти гърлото си от прахта, и огледа гробницата — истински дом за съкровища с блестящи сандъци и ковчезета саркофази с мумифицираните останки на неговите другари по оръжие, живописно декорирани канопи, както и всякакви скъпи предмети, поставени наоколо: статуетки, драгоценни камъни и масички и столове от най-fino дърво. На светлината на факлите проблясваше статуя на котка, клекнала на задните си лапи, със златна и сребърна украса. Въздухът ухаеше приятно.

Сетянинът стана и се насочи към вътрешността на гробницата. Ако животът се бе оказал по-благосклонен към него, в края на пътя си и той щеше да бъде положен тук заедно с останалите. Ръката му погали позлатения тгъл на един от саркофазите. Да, на Амунак —

нисък и жилав, хитър като лисица и смел като лъв. Той и останалите като него нямаше от какво да се боят, защото не на тях имаше зъб.

Той прекоси гробницата и застана пред саркофага на Камун — красиво творение на дърводелското майсторство: ковчег със златни кантове, покрит със скъпоценни камъни. С Камун нещата бяха съвсем други. Той не е заслужавал да отпътува към Полетата на запад — също като Руах, Пешеду и Бейлет. Трябвало е да плати за сторените от него престъпления. Сетянинът извади дългия си двуостър нож, напипа прореза, разкърти изолиращото покритие и отметна капака. Разнесе се благоуханна миризма. Той сведе поглед към мумията, повита в ленени пояси; лицето ѝ беше скрито от оцветена в синьо и позлатена сребърна маска. Сетянинът я смъкна и я захвърли в мрака. После извади винения мях, който бе донесъл, и изсипа от него кръвта, купена от един касапин. Тя постепенно попи в скъпата ленена тъкан; част от нея остана, така че след малко трупът сякаш заплува в локва кръв. Острата ѝ миризма удави благоуханието на балсамната смес от пчелен восък, канела, кедрово масло, къна и смирна. Сетянинът отстъпи леко назад, за да се полюбува на стореното.

— Какво правите? — сетянинът се обърна. Пазачът на гробницата идваше към него. Беше пийнал и вървеше, залитайки. Върху пълното му лице бе изписано силно смущение. Притисна до гърдите си чашата с вино, с която бе дошъл: — Какво е това? Какви ги вършите?

— Отдавам му почитта си! — сетянинът тръгна застрашително към него, но пазачът бе зает да оглежда пораженията.

— Защо сте свалили капака на ковчега? А това какво е! Богове! — когато видя кръвта, стигнала до равнището на капака, човекът захвърли чашата си и понечи да се обърне, но сетянинът беше много по-бърз. Само с един скок той го настигна; последва мигновено и жестоко замахване с ножа. Пазачът на гробницата клюмна, а сетянинът заби дългото острие докрай. Запуши с ръка устата му, докато гледеше как светлината на живота помръква постепенно в очите му. Пазачът изхриптя, задавяйки се със собствената си кръв. Сетянинът го положи внимателно на пода. После измъкна кинжала, обърса го бързо в дрехите на човека и се изправи. Още веднъж огледа резултата от работата си: останките на Камун бяха осквернени веднъж завинаги, както и цялата гробница. Той свали маската и избърса потта от челото

си. Отиде до вратата, промъкна се през нея и с бързи стъпки се отдалечи в сгъстяващата се нощ.

Придържайки се в сенките, пое по улиците на Некропола, като от време на време отстъпваше встрани, за да направи път на някоя погребална процесия. После мина покрай статуята на Озирис и стигна до кея. Там прекрачи през борда на една от лодките, прекосяващи реката, и се вгледа в светлините, блещукащи оттатък в столицата. Бе доволен от постигнатото, но нощта едва започваше. Амеротке! Щеше да му е много по-приятно, ако съдията бе продължил да се губи в догадки, оставайки сам със смешните си заключения. Но също като останалите си другари бе подценил качествата му и сега трябваше да го принуди да замълчи завинаги! Според това, което бе стигнало до него, съдията се бе върнал в покоите си в храма на Маат и ако слуховете се окажеха верни, щеше да прекара там по-голямата част от вечерта.

Сетянинът слушаше с половин ухо бърбенето на преминаващите, които се връщаха в града след целодневния си престой и работа в Некропола. Как да изпълни своя замисъл? Носът на лодката сочеше най-краткия път до отсрещния бряг. Сетянинът се загледа в светлините на стъкмените набързо пазари по кея: бараки и сергии, където се продаваше всичко — от бижута до домашни любимци. Спомни си за някои от подвизите на Пантерите от Юга. Един от тях разпали огъня на въображението му и той се усмихна. Да, ето как ще да умре върховният съдия на фараона!

Съдията се събуди от болка в мускулите. Почувства лек студ; затова стана, отвори един сандък и извади дебело бродирано наметало, с което покри раменете си. Някои от маслените светилници бяха угаснали, но факлите осветяваха добре помещението. Отиде до отсрещния ъгъл, където просветваха и пукаха поръсените с благоухания въглени в двата мангала. Протегна към тях ръце и се вслуша в шумовете, идващи от храма. След като се постопли, Амеротке пийна глътка вино и хапна малко хляб и плодове, донесени от една прислужница.

После отвори вратата, излезе в малкия коридор и спря на входа към Залата на двете истини. Беше съвсем тихо, но от време на време

сенките се раздвижваха, когато някой светилник припукваше дръзко в тъмнината. Амеротке винаги имаше странно усещане, когато се случваше да влезе в съда нощем. Той различаваше неясните очертания на стола, откъдето произнасяше присъдите, и дългата редица колони с подредени в основите им възглавници, където сядаха писарите и завеждащият канцеларията — много спокойно сега място, което обаче нерядко се превръщаше в арена на бурни емоции, аргументи и контрааргументи, а и присъди, които понякога носеха смърт.

Успокоен от видяното, Амеротке се върна в стаята си. Затвори вратата и се намести върху възглавниците, където отново съсредоточи мислите си върху това, което му бяха казали Нешрата и Кией. Той съжеляваше за грешката си и сам се наруга за глупавия си пропуск. Пешеду, семейството му, Карнак, Небамум и всички останали бяха несведущи, но той бе истински съдия професионалист и не биваше да допуска да разконцентрира вниманието си върху отделни нишки, забравяйки онова, което бе научил в школата на живота.

Дъщерята на Пешеду беше коренът на всичко, което се бе случило. Сега се налагаше да почака да се върнат Шуфой и Пренхое. Независимо от часа или траура в дома на починалия Пешеду разпитването на свидетелите трябваше непременно да продължи. Амеротке взе нещата, които бе донесло джуджето — повредената, но все още разпознаваема брошка със златните газели и обгорените късове пергамент. Той се загледа в списъка на праховете, които чистачите бяха намерили в дома на убитата Фелима, и зачете на глас наименованията. Познаваше слабо тайните на медицината, но все пак недоумяваше какво е имала предвид Фелима, ползвайки такива отворителни неща, като кръв от гуцер, свински зъб и течна мазнина с гаден мирис. Амеротке бе научил от Шуфой за различните подобия на илачи, които продаваха всевъзможни шарлатани и ловци на скорпиони, подвизаващи се в Тива. Някои позиции от тази номенклатура му бяха вече познати — мас от кълвач или стрити кости. Колкото повече навлизаше в нещата, толкова по-ясна ставаше картината: Фелима не се бе ограничавала единствено с продажба на афродизиак. Едно от средствата му бе познато: ползването на смес от смокинов сок и мляко от жена с мъжка рожба — много стар илач, даван на жена, за която има съмнение, че е бременна. Ако тя повърне, значи носи дете, ако това не стане — празна е. Или друга техника, при която на пациентката се

заръчва да изрови в земята две дупки, да сложи в едната ечемични, а в другата — пшенични зърна, да сипе и на двете места урина от бременна жена и да ги посипе с пръст. Ако пшеницата поникне преди ечемика, ще бъде момче, а ако ечемикът изпревари, да чака момиче.

Амеротке пусна късовете папирус на пода. Подозренията на Валу се оказаха основателни: въпросните бъркотевизи бяха допринесли значително за богатството на Фелима. Умна жена би ли се обзавела с подобна практика? Да продаваш афродизиак, е едно, но да твърдиш, че можеш да помогнеш по такъв начин на някоя жена да зачене, е съвсем друго. Ами ако се е била забъркала в нещо още по-нечестиво или престъпно? Магьосничество? Най-различни мисли зацъкаха в главата на Амеротке. Тъкмо се нахрани да продължи, когато чу някакъв шум в храма. Сигурно се връщаха Шуфой и Пренхое. Амеротке събра късовете папирус един до друг. Обаче не последва нито познатото влачене на крака, нито вик за поздрав. Амеротке бе напълно сигурен, че бе чул нещо. А може да е минал някой от жреците или храмова прислужница? Полазиха го тръпки. Успокои се едва когато някой почука на вратата.

— Влезте!

Вратата се отвори рязко. Амеротке видя само хвърлената през нея кошница. Всичко стана толкова бързо, че не успя да реагира. Кошницата се преобърна и на пода се изгърси кълбо от извиващи се змии, чиито тела продължиха да се усукват и гърчат. Вратата беше вече затворена. Ужасеният Амеротке приклепна. Бяха минали само няколко секунди, а кълбото от смъртоносните змии вече разплиташе отровния си товар по пода. Амеротке остана на мястото си. Змии се продаваха на всички пазари: месото и кожата им се използваха за различни цели. Той забеляза, че тези тук бяха съзнателно събудени и раздразнени. Бяха две дузини, а може би и повече, различни по вид и окраска: мятаха се, разсуквайки телата си с гърчове и яден съсък, очевидно изплашени и силно възбудени. Амеротке знаеше, че топлината и внезапните движения привличат мигновено вниманието им. Той въздъхна с облекчение, когато грозната, виеща се маса от гибелна отрова започна да се придвижва към мангалите, явно подмамена от идващия от тях топлик. Точно така! Мраморният под на храма беше леденостуден за тях. Амеротке почувства болезнен спазъм в краката си. Случващото се тук беше истински кошмар: намираше се в собствената си стая в

храма, а само на няколко метра от него се търкаляше с усукване голяма топка от смъртоносна отрова. Почти не смееше да диша. Следеше тънката тъмна линия на телата на змиите, широките им усти, просветващите езици и леко вдигнатите глави. Бяха го учили как да постъпва в такова положение: просто не биваше да ги плаши или да привлича вниманието им.

Змиите успяха да разплетат телата си. Понеже бяха от различни видове, се нахвърляха едни срещу други и се отдръпваха със съскане. Амеротке поблагодари на Маат за мангалите. По същия начин змиите търсеха топлината на лагерните огньове или на някои животни: сега спасението му зависеше от двете купчинки светещи дървени въглища и от супите и хляба, оставени в намиращите се недалеч кошници. Змиите се плъзгаха по пода на параклиса, премествайки се встрани. Амеротке затвори очи. Някои от тях се намираха все още близо до вратата. Обаче най-послед дойде моментът, когато търпението му бе възнаградено. Пролуката между придвижващата се змийска маса и вратата започна да расте, отваряйки постепенно разширяващо се пространство. Амеротке реши да действа. Той вдигна внимателно две от възглавниците, за да има защита на ръцете, и тръгна бавно на четири крака към вратата.

Така се спаси. Хвърли възглавниците към змиите, след като скочи на крака, сграбчи дръжката на вратата, отвори я и излетя навън, придърпвайки я мигом плътно след себе си. После влетя в залата, грабна първите попаднали в ръцете му възглавници и още нещо и се върна тичешком обратно, за да ги постави плътно до вратата, затваряйки пролуката между нея и пода. Чак сега почувства, че е плувнал в пот, а сърцето му биеше така, сякаш бе бягал дълго време по труден терен. Амеротке приседна в нишата на един от прозорците и скръсти ръце. Помъчи се и да спре да трепери. Краката му бяха като налети с олово. Усети пулсираща болка в тила. Известно време имаше усещането, че ще повърне. Искаше да побегне извън храма, но нито имаше сила, нито можеше да остави така стоята си, пълна с гърчещата се и съскаща отровна гад.

Най-сетне успя да сподави обзелата го без остатък паника. Час по час ставаше, за да провери за нещо нередно откъм долната част на вратата. Той почти извика с облекчение, когато чу гласовете на Шуфой и Пренхое, захванали обичайния си пореден и шумен спор във връзка с

някой от сънищата на писаря. Гледаше ги как приближават с бързи крачки по коридора.

— Господарю Амеротке! — Шуфой се втурна към съдията. Клекна и погледна нагоре. Въпреки слабата светлина той видя колко изопнато, бледо и измъчено е лицето му. Пренхое се отправи към вратата на параклиса.

— Не влизай! — извика му Амеротке.

Разказа им набързо и с накъсани фрази за случилото се, без да спести нищо. Шуфой направо подскочаше от гняв.

— Казвах ви го! И преди съм ви го казвал! — възкликваше той. — Господарката Норфрет също!

— Господарката ти Норфрет не бива да чуе и дума за станалото!

— Вече съм ви го казвал! — не спираше джуджето. — На вратите има резета, които са за това: да се спускат — закани се дребосъкът с юмрук към вратата: — Ще им дам аз едни змии!

Но Пренхое се оказа по-здравомислещ. Той побърза да събуди прислужниците и стражата. Те пристигнаха след малко с факли, кошници и дълги пръти с мрежа в долния край. Неколцина бяха обули ботуши, а други бяха обвили плътно краката си с кожи. Отвориха вратата на параклиса. Сред възцарилата се бъркотия от блясък на факли, викове, проклетия и възклицания очистиха параклиса от смъртоносните влечуги, като ги набутаха в кошниците. Когато операцията свърши, Амеротке се почувства по-спокоен. Шуфой също се поукроти.

— Той несъмнено е известен, че си тук — мърмореше дребният мъж. — Познат и отвратителен номер: този път още по-гадно. Но вие, господарю, сте се справили добре. Мнозина други са щели да се разпищят и да се опитат да побегнат. А змиите точно това са чакали, за да налетят.

— Бях премного уплашен — засмя се Амеротке. — И благодаря на Маат за мангалите. Ако не бяха тези гърнета с горящи дървени въглища...

— Сигурно вече сте близо до истината — заяви Шуфой.

— Мисля, че да — кимна Амеротке. — Започвам да разбирам защо Интеф и Фелима е трябвало да умрат, но продължавам да се въртя из дреболиите. Ходи ли при генерал Карнак?

— О, да. Чули са за Пешеду. Карнак превръща двореца си в крепост. Дори е докарал ескадрона на Лешоядите досами имението си — спомена Шуфой за един от елитните отряди от колесници. — Всяка порта, прозорец и врата се пазят от подсилена стража. Хети и Туро не остават назад.

— И въпреки всичко убиецът е един от тях — засмя се студено Амеротке. — Сигурен съм, но да го докажа, е по-трудно.

— Храмът е чист! — докладва Пренхое, след като освободи последния прислужник и поблагодари на хората от стражата. — Чудя се къде се запиля Асурал. Господарю, знаете ли — разбърбори се той, — миналата нощ сънувах змия, дълга около девет метра, с огромна паст и...

— Млъквай! — извикаха в един глас Амеротке и Шуфой.

— Господарю — джуджето стана и погледна бързо в параклиса. — Вие казахте, че сетянинът трябва да е някой от Пантерите от Юга, но те са били до един в Тива, когато е бил убит Пешеду. Няма да е трудно да се разбере кой от тях не може да обясни къде е бил тази нощ.

Амеротке го погледна със сериозно изражение на лицето:

— Може и да е така, и да не е така, но и убиецът го е помислил. Не, според мен е по-правилно да търся в друга посока.

— Вече е много късно! — завайка се Пренхое.

— Никога не е късно! — изправи се Амеротке, все още разтърсен от преживяното, но твърдо решен да доведе нещата докрай. — Сетянинът нанася удари наляво и надясно. И е само въпрос на време да си даде сметка, че е пропуснал една личност.

— Коя? — запита Шуфой. — Кией ли?

— Още по-важна от нея — стисна Амеротке Шуфой за рамото: — Прислужницата на Нешрата. Отивай веднага в дома на генерал Пешеду. Вземи със себе си двамина от храмовата стража — вдигна ръка съдията: — Не забравяй да искажеш съболезнования и съчувствие от мое име. Не обръщай внимание на никакви възражения. Покажи им картуша, който носиш, арестувай прислужницата и ми я доведи — Шуфой и Пренхое понечиха да кажат нещо в знак на несъгласие. — Не, не, тръгвайте веднага — почти ги избута в коридора Амеротке. — Нищо няма да ми се случи. Ще отида до кухните и ще намеря нещо за ядене и пиене. И ще ви чакам да се върнете.

Шуфой и Пренхое тръгнаха, но само след като Амеротке ги увери, че няма да остава сам. После той излезе от Залата на двете истини в уханните градини, окъпани от лунна светлина. Храмът беше разбуден и изпълнен с вълнение. Навсякъде се виждаха стражи, а скупчени на групи, прислужниците си разменяха слухове. Дори някои от жреците предпочетоха да излязат от напоените си с вино сънища, петимни да разберат какво е станало. Магерниците се намираха непосредствено зад Езерото на чистотата и истината. Един готвач със сънени очи застана мирно, когато Амеротке влезе в обширното помещение с каменен под. Но му бе достатъчен само един поглед в мрачното лице на съдията, за да изрази силното си желание и готовност да му сервира: току-що изваден от пещите хляб, сушено месо върху листа от маруля и каничка бира. Амеротке седна досами вратата и започна да се храни. Помисли си, че всеки убиец допуска грешки. Тихичко се помоли прислужницата, оказала толкова твърда защита на Нешрата, да бъде изпуснатата нишка, която търсеше.

Спокойствието бе нарушено от Асурал, който бе разбрал в града за вълнението тук. Той влетя в кухнята като някой от боговете на войната. Амеротке го успокои и му каза да почака да се върнат Шуфой и Пренхое. След по-малко от час те пристигнаха с разтрепераната от страх прислужница, която двамата стражи държаха здраво.

Амеротке заведе цялата група в една стаичка, която храмовите жреци ползваха за срещи с посетители. На всички бе казано да почакаят отвън. Съдията покани внимателно младата жена да седне на един стол с високо облегалo и приклепна пред нея. Хвана студената ѝ ръка и се опита да я успокои.

— Казах истината! — разплака се момичето.

— Как се казваш? — внимателно я попита Амеротке.

— Сато. И ви казах истината толкова пъти! Защо ме арестуват посред нощ? Домът вече е в траур.

— Не, няма да разговарям с теб за Ипумер — стисна Амеротке пръстите ѝ. — А и не искам царският обвинител Валу да те разпитва тук. Ще те върна малко назад във времето: около година, че и повече, преди Ипумер да се срещне за първи път с господарката ти — той усети веднага как момичето се отпусна. — Ти нали си много близка с Нешрата?

— Наистина много.

— И я нападат кошмари, нали?

— Да, но откъде...

— Откога страда от тях?

— Ами от около две години...

— Нещо е станало, нали? — настойчиво продължи Амеротке. —

Случи ли се нещо странно с господарката ти около година преди да се появи Ипумер? — вълнението на Сато се засилваше. — Трябва да ми кажеш истината — упорито продължи Амеротке. — Нещрата имала ли е друг любовник преди Ипумер?

Сато поклати глава. „Лъжеш — помисли Амеротке. — Криеш нещо.“ Слугинята забеляза недоверието в погледа му и поясни:

— Станах толкова близка с господарката си едва след като започнаха кошмарите.

— Какво се е случило? — приведе се напред Амеротке. — Ако не ми кажеш истината, може да има още по-страшни убийства. Както ти, така и господарката ти не сте в безопасност...

Сато се загледа в пода.

— Знам съвсем малко, но съм чувала слухове за ужасен скандал между генерал Пешеду и дъщеря му.

— Кога е станало това?

— Преди около две години, през сезона на покълването. Имало е крясъци, викове, чупене на вази и обръщане на столове. Не знам подробностите. Но една нощ господарката ми е била изнесена от леглото ѝ.

— Как така изнесена?

— Един градинар, който преди работеше в дома, но после напусна, казваше, че Нещрата е била упоена. Изнесли са я в покрита носилка баща ѝ и другите. Донесли са я обратно малко преди зазоряване.

„Най-после!“ — въздъхна Амеротке и попита:

— Но ти не знаеш нищо за случилото се, така ли?

Амеротке почувства, че ако продължава да настоява, може да разстрои силно момичето. Съмненията, появили се в мига, когато Шуфой донесе нещата, намерени от чистачите, сега прерастваха в сигурност. С горката Нещрата се бе случило нещо ужасяващо. Тя наистина се бе оказала в корена на цялото зло въпреки възможността да е и съучастница.

— Не знам какво е станало — повтори Сато. — Моята господарка никога не ми е казвала, но мисля, че тя е била силно наранена. Душата ѝ, нейната Ка, е преживяла голямо унижение.

— Знам какво е станало с господарката ти — издържа на погледа ѝ Амеротке. — Ето защо ти трябва да останеш в храма тази нощ. Чака ме много работа. Може би ще се наложи да разговаряме допълнително.

После повика Асурал и се разпореди младата прислужница да бъде поставена под домашен арест. След това изпрати вестител, който да уведоми съпругата му, че ще остане в града. А Шуфой получи заръката да приготви набързо легло в стаята му и да осигури едно руло папирус, кутия с остриета за писане и мастило.

— А не трябва ли да поспите? — противопостави се Шуфой.

— Когато му дойде времето — усмихна се Амеротке. — А ти и Пренхое ще занесете съобщение в Дома на милион години. Божествената ще иска да знае как се развиват нещата. Същото важи за Сененмут и за Очите и ушите на фараона. И нареди на прислужниците да подготвят Залата на двете истини.

— Защо? — заинтересува се Шуфой.

— Защото предстои обявяване на присъда в името на фараона.

Амеротке ги освободи и се разпореди да запалят още светилници. Шуфой се върна с руло папирус и остриета за писане от храмовите запаси, а Пренхое донесе копията от протоколите по делото. Амеротке се настани удобно и начена папирусовото руло. Затвори очи и произнесе кратка молитва към Маат да го насочва по пътя към истината. После разчерта шест колонки и написа над тях имената на Нешрата, Кией, Карнак, Туро, Хети и Небамум. В мислите му се появи фигурата с маската на Хор, промъкваща се по Улицата на маслените лампи. След нея мина фигурата на Ипумер, забързан към къщи. На брутално избитите Ламна, Интеф и Фелима. А ето ги и картините в Червения параклис! Върху лицето на Амеротке се появи мрачна усмивка. На една от тях не бяха ли изобразени шпиони от полка на Сет, умъртвили хиксоски благородник с изпратена му в ковчеже отровна змия?

— Е, аз пък съм усойницата на фараона — пошепна Амеротке, — а зъбът ми ще се забие мигновено и дълбоко.

Той започна да записва всички научени факти, както и подозренията си. По някое време се обърка и смени работния папирус

с друг. Докато разработваше теорията на изказванията си, така както щеше да ги поднесе в съда, постепенно започна да вниква в отлично действащия мисловен апарат на убиеца; призна пред себе си дори възхищението, което изпитваше към силата на злонамереността, с която действаше сетянинът. Вече знаеше причината, но не разполагаше с реално доказателство, без това да се отнася за Нешрата. Да, за нея и за по-малката ѝ сестра!

Зората се пукна над Тива: раждащото се отново слънце заблестя по покритите със злато върхове на обелиските и се втурна през вратите и прозорците на храмовете. То разбуди глашатаите и тръбачите, така че жреците да могат не само да възпеят славата на Амон Ра, но и да сторят нещо още по-важно: да поздравят и да възхвалят своя фараон, решил да покаже на всички величието си, минавайки тържествено през града.

Едва бе започнал да тече деветият час, а парещото слънце вече мъчеше окъпаните в пот тела на моряците, които теглеха дългите гребла на великолепия царски кораб „Славата на Ра“, порещ водите на Нил. Божественият фараон, вълпъщението на Златния ястреб, обичаната от Ра, сестрата на Озирис, защитницата на своите народи и унищожителката, победила враговете на Египет, бе напуснала Дома на преклонението. Тя бе взела решение да покаже на своя народ лицето и усмивката си, плавайки с величав блясък по Нил до Голямата скеля, намираща се недалеч от храма на Изида. По бреговете маршируваха батальони от елитната пехота на полка на Сет. Фланговете им бяха пазени от ескадрони от колесници с отличителния си знак — емблемата на Орела. Сгорещеният въздух трептеше от звуците на музиката и приветствията на тълпите. Разнасяха се най-сладостни благоухания от постоянно размахваните огромни пера от щраус, които почти закриваха присъствието на божествената. Хатусу бе седнала на облечен в злато трон в самата среда на кораба, а лицето ѝ излъчваше божествена яснота и ведрост.

Още от зори пазителят на благовонията, носителят на царските пантофи и разпоредителят на имперския гардероб ѝ бяха помагали да измие, да намаже с масло и да покрие с благовония красивото си тяло с цвят на светла мед. Тъмнозелени сенки покриха клепачите ѝ; устните ѝ

станаха тъмночервени, а на главата ѝ бе сложена разкошна благоуханна перука, в чиито плитчини бяха впримчени ситни драгоценни камъчета. Тя се облече в изящна ленена роба, обточена със златен кант, а на раменете си наметна връхната дреха на върховния владетел, надиплена със сребърна верига. Краката ѝ бяха обути в затворени сандали, бродирали със сребърна нишка.

Хатусу седеше на трона си като статуя. Тя винаги проверяваше дали седалката и облегалото му са наложени с плътни възглавници: преди да тръгнат, с весел смях подхвърли на Сененмут, че понякога се чувствала на това място толкова скована, че не знаела дали ще може после да се изправи. Но сега не беше време за шеги и закачки. Тълпите се бяха стекли отвсякъде, за да видят нея — възплъщението на божествената воля. Хатусу завъртя леко лице встрани и се усмихна. Ревът на тълпите се засили. Тя погледна напред и право във високо изнесения нос на кораба, резбован във формата на дракон. За народа беше добре да я види: ето защо тя бе подготвила отнапред появата си до най-малката подробност. Корабът беше най-добрата единица в царския флот: корпусът му бе облицован със злато, а мачтите бяха покрити със сребро и украсени с развяващи се сега червени и бели вимпели. Между тях се намираще неголям наос, така че царицата фараон да може да общува с баща си Амон Ра. Народът не биваше да забравя днешния ден.

Хатусу се усмихна доволна. Амеротке знаеше добре мястото си в подредбата на нещата. Той не можеше да произнася присъда над Пантерите от Юга. Фараонът щеше да удостои с присъствието си съда. Амеротке можеше да поставя въпроси, но крайното решение и присъдата щяха да бъдат нейни. Хатусу стисна по-здраво гегата и млатилото. Колко отдавна бе чакала този момент!

Пратеникът на съдията дойде в първите часове на деня със специално запечатан свитък. Тя бързо го изчете и се почувства толкова щастлива, че събуди Сененмут, напълни чаши с вино, пи наздравица за него и му потанцува гола, макар и за малко. Хатусу погледна бързо вляво, където сега стоеше нейният велик везир, положил леко едната си ръка на облегалото на трона. Сененмут, славният ѝ любовник, окичен с всички бижута и скъпоценни принадлежности, на които имаше право заради високия си пост. Той също щеше да присъства при произнасянето на присъдата.

Усмивката на Хатусу се скри. Царицата не харесваше никак генерал Карнак — заради арогантността в погледа му и леката смразяваща усмивка, която винаги ѝ напомняше, че той я търпи, но не я приема. Е, днес ще бъде доста по-различно! Днес ще разбере как тя раздава правосъдие. А той ще коленичи, ще целуне обутите ѝ в сандали крака и ще признае нейната власт и сила. Защо ли? Хатусу дръпна леко глава назад и се загледа в небето. Защото е по-силна и по-умна. Защото е родена да бъде господар, сияеща и огряна от божествено благоволение!

— Господарке — пошепна Сененмут, — погледни вдясно.

Хатусу въздъхна и погледна натам. Трябваше да дари с усмивката си всички, които я очакваха. Тълпите по близкия бряг отговориха с одобрителен тътнещ рев, който почти заглуши химните на жреците и острия звук от сестрите на храмовите хесетки.

Хатусу погледна напред, тъй като корабът смени курса си, захождайки към кея. Обелиските със златните върхове и оцветените в розово колонади на храмовете я поздравяваха с добре дошла. Тя мръдна леко, изправяйки глава, когато един от офицерите на царския кораб издаде заповед с висок и отсечен глас. Очакващият ги пристан приближаваше бързо: греблата се изправиха и корабът на върховния владетел се плъзна в специално отредената му котвена стоянка. Прислужници в ливреи се озоваха със скок на борда; те носеха дълги пръти, които нанизаха в гнездата от двете страни на трона, а после ги украсиха с цветя. Отляво и отдясно се стълпиха държателите на щраусовите пера, които бяха вдигнати нагоре, за да запазят божествената от слънцето. Сененмут провери дали всичко бе, както трябва. Последва заповед. Хатусу, седнала на трон, бе вдигната и носачите закрачиха бавно и внимателно, спускайки се по трапа към кея. Царицата запази безстрастен израз на лицето си, но, както веднъж бе признала на Сененмут, когато двамата лежаха с вплетени тела на голямото си легло с балдахин, тя винаги се бе страхувала именно от този церемониален момент.

„Можеш ли да си представиш — се бе заляла в смях Хатусу — как божествената полита в Нил?“

Хатусу имаше чувството, че пак ще се разсмее, но прехапа устни и се огледа. Подразделения от полка на Сет стояха в готовност с дългите си копия, червени шапки и големи продълговати щитове. Тя

зърна и Пантерите от Юга, но не се обърна, за да ги погледне. Трябваше да почакаят още. Тържественото шествие тръгна, предвождано от множество жреци, които размахваха кадилници, изхвърлящи нагоре огромни кълба тамянов дим, докато девизи от храмовете пръскаха пред царския трон розови цветчета, напоени с благоухания. От двете ѝ страни крачеха с маршова стъпка телохранителите, а отзад следваха хоровете от различни храмове, които пееха тържествен химн за прослава.

Паланкинът следваше бавно Пътя на сфинксовете. При преминаването му тълпата стихваше и всички лягаха ничком. От време на време Хатусу се обръщаше встрани, за да се усмихне. Най-после се появи храмът на Маат. Шествието мина през извисилите се нагоре пилони, пресече обляната в слънце и покрита с цветя главна алея и спря в подножието на стъпалата. Най-горе я чакаше Амеротке, коленичил върху възглавница. Той носеше всички служебни символи и атрибути — гърдния знак, пръстените и гривните за глезените. Съдията вдигна глава, когато тръбачите изсвириха острите призивни звуци — знак, че божествената е пристигнала.

„Изглеждаш уморен“ — помисли си Хатусу. Тя се усмихна на съдията и му намигна. Свалиха паланкина. Придворни и слуги ѝ помогнаха да излезе от покритата носилка. Появиха се малки момченца, които пръснаха розови цветчета по камъните, където щеше да стъпи кракът на фараона. Хатусу чувстваше силната горещина, но си наложи да се изкачи бавно. Когато стигна горе, застана пред Амеротке, който бързо целуна обутото в сандал стъпало на крака ѝ. Хатусу му подаде ръка — знак на голямо приятелство.

— Стани, Амеротке.

Съдията се изправи. Понеже знаеше, че никой не може да види какво прави в момента, тя му изпрати бърза въздушна целувка, а после му даде правото да я поведе през входа с колонадата, за да влязат в нейния съд — Залата на двете истини. Не бе допуснат нито един зрител. Единствено Асурал, Пренхое и Шуфой седнаха върху възглавниците, където обикновено коленичеха писарите и оформяха протоколите от заседанията на съда. И тримата паднаха по очи, когато Хатусу седна на официалния стол на съдията. Амеротке сложи под краката ѝ посребреното ниско столче.

— С удоволствие ще пийна малко вино — каза Хатусу, поемайки си дъх, — но само след като свърши това тук.

— Не бива да приказваш — прошепна Сененмут, който застана прав зад стола.

— Аз съм фараон! — срязва го Хатусу. — И ще правя, каквото искам!

Амеротке клекна с гръб към фараона върху възглавницата пред малкото столче за височайшите нозе. Погледна бързо вляво. Шуфой и Пренхое изглеждаха почти заспали. В малкия напречен неф с портик вдясно се бяха събрали Карнак, Туро, Хети и Небамум, а на известно разстояние от тях бе застанала Нешрата, която държеше сестра си за ръка.

Вратите на залата бяха затворени от Асурал, който остана да пази със скръстени ръце. Други присъстващи нямаше да бъдат допуснати.

— Фараонът каза думата си! — обяви Сененмут. — Ще бъде оповестена произнесената от нея присъда! Заседанието на съда е открито!

Амеротке вдигна двете си ръце и произнесе с напевен тон кратката ритуална молитва към Маат. Когато свърши, погледна вдясно:

— Всички призовани да чуят думата на фараона могат да приближат!

Пренхое и Шуфой скочиха и донесоха шест възглавници, които подредиха в полукръг пред Хатусу.

Карнак дойде с другарите си по оръжие и всички застанаха на колене; Нешрата и Кией също заеха посочените им места. Шестимата изпълниха ритуалния обред за изразяване на покорство, като опряха чело о студения блестящ под. Хатусу съзнателно ги остави да почакаат, докато Сененмут реши да обяви, че могат да погледнат божествената в лицето.

— Господарке — протестира Карнак, — божествена, защо сме извикани тук?

Хатусу не му отговори. Мълчанието се проточи. Сененмут се изкашля тихо.

— Призовани сте тук — обяви Амеротке, влизайки в ролята си, — защото божествената иска да чуе истината, и не след дълго тази истина ще бъде чута. Претърсени сте за оръжие — погледна той към Пантерите от Юга, а после и към двете млади жени. — Нямате право

да се обръщате нито вляво, нито вдясно, преди божествената да заговори. Нешрата, вие ли убихте писаря Ипумер?

— Не съм аз! — младата жена не се сдържа и се разплака, но той успя да забележи бързите погледи между нея и тайния ѝ любовник.

— Отговорът е: да, убих го, и не, не съм го убила — припомни Амеротке, докато въртеше пръстена на пръста си. — В нощта, когато Ипумер е посетил Къщата на Златната газела, ти не си излизала от стаята си, но сестра ти го е сторила.

— Не, не! — размаха ръце Кией с изпълнени със страх широко отворени очи и понечи да скочи, но сестра ѝ я стисна за китките.

— Ипумер беше сладкодумен измамник — продължи Амеротке. — Ухажвал е Нешрата, но покрай уговаряните срещи с нея е флиртувал и с теб, Кией. На сестра ти ѝ дотягат непрестанните му натрапвания и той започва да я заплашва. Заявява, че ще се самоубие. Нешрата му се изсмива. Той казва, че ще изнесе любовната им връзка на показ пред целия град, а тя му се подиграва. Заплашва я, че ще разкрие и други тайни, и Нешрата го пита какво има предвид...

— А какво е имал предвид? — запита Карнак.

Амеротке не му обърна внимание.

— Кией, ти си била поласкана от вниманието на младия писар. Баща ти е мъртъв и аз ти съчувствам от сърце, но подозирам, че между генерал Пешеду и двете му дъщери едва ли е имало истинска обич. Нешрата е поддържала случайна връзка с Ипумер, но е било и за отмъщение. Същото се отнася и за теб... — двете млади жени стояха на колене близо една до друга, положили ръце на бедрата си и без да отместват погледите си от Амеротке. — Нешрата е съучастница. На нея ѝ е било почти безразлично, докато Ипумер не е започнал да засяга други неща.

— Какви неща? — запита Нешрата с наведена глава.

— След малко ще стигна и дотам. Все пак ти решаващ, уважаема Нешрата, че Ипумер трябва да умре. Купуваш отрова и в следобеда преди идването на Ипумер двете със сестра ти започвате да обмисляте предстоящите си действия. Знаете, че баща ви няма да бъде у дома през нощта, и правите необходимите приготовления. Встрани от Къщата на Златната газела има водно пространство, което е заблатено, както и неголяма поляна, прикътана между дървета и гъсталаци. Малко преди полунощ ти или Кией оставяте там напитки и храна,

които са приготвени за посещението на Ипумер. Все пак трябва да бъдете предпазливи. Кией се преструва, че е сънувала кошмари, и идва в спалнята ти, пазена добре от твоята прислужница Сато. Тя ляга при теб в леглото. Когато прислужницата наднича от вратата, тя те вижда през тънките предпазни завеси и, съвсем естествено, мисли, че сестра ти е от другата страна. Наистина е било така през по-голямата част от нощта, но в уречения час Кией става тихо и бързо продължава по-нататък: дървената решетка е свалена и тя слиза по въжената стълба в градината. Ти, Нешрата, веднага връщаш решетката с рамка на обичайното ѝ място и си лягаш. Ако прислужницата все пак е дочула нещо и е отворила вратата, тя е видяла, че спиш. Междувременно Кией прекосява градината и излиза през страничната портичка. Тя посреща Ипумер на определеното място. Носи със себе си храна и плодове. Младият писар наистина е поласкан от оказаното му внимание. Не мога да кажа какво точно се е случило, но в дадената му чаша за вино е имало смъртоносна отрова. Имало е шепоти, целувки и каквото се полага, след което доволният Ипумер решава да се прибере в квартирата, където живее. Той е горд от постигнатото от него и се хвали на един войник. Но когато приближава до дома на Ламна, отровата, която е погълнал, започва да действа. Имал е подобни симптоми неведнъж. Подозирам, че е бил натравян и при други срещи, но или дадените му количества са били твърде малки, или той е повръщал отровата заедно с виното, тъй като е имал деликатен стомах.

Амеротке спря, тъй като на вратата се задумка.

— Отворете вратата! — разпореди се Сененмут.

Асурал изпълни заповедта. В залата влетя главният обвинител Валу. Съдията веднага забеляза колко разтревожен е дебелият мъж. По челото му бе избила едра пот. Защо бе закъснял? Трябваше да е тук още от самото начало. Главният обвинител доближи и се простря по лице на пода с разперени ръце.

— Божествена, моля да приемете най-смирените ми извинения.

— Беше призван — заяви Сененмут, — за да се порадваш на благоволенieto на божествената да зърнеш лика ѝ.

— Случи ми се нещо непредвидено — почти се разплака Валу.
— О, божествена, какво ужасно светотатство: намерих тленните останки на Мерецегер!

[1] Египетската дума за могила — правоъгълна постройка с наклонени стени, която фараоните даряват първоначално за дом, а по-късно само за светилище на починал висш сановник. — Бел.прев. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

СЕТ: ПРОТИВНИК НА ИЗИДА — МАЙКА НА ХОР

Известно време суматохата беше тотална. Карнак мигом скочи, очевидно забравил пред кого се намира. Туро и Хети си шепнеха нещо като две деца, а сестрите се размърдаха с облекчение, отървали се от въпросите на Амеротке. Валу получи позволение да се изправи и Шуфой му донесе възглавница. Божествената забеляза пълното отчаяние на своя главен обвинител, поръча да му донесат малко вино и му даде възможност да събере мислите си. Валу коленичи върху възглавниците вдясно от Амеротке с лице към фараона и запелтечи благодарностите си, докато отпиваше от медната чаша, която му донесе Пренхое. Амеротке забеляза, че главният обвинител се бе подготвил добре, но явно случилото се го бе парализирало. Лицето на Валу бе обръснато и намазано с масло; коленичилият в обратна посока Амеротке долавяше аромата на благовонната смес, която Очите и ушите на фараона очевидно бе излял върху цялото си тяло. Но нямаше как да скрие нечистите си ръце и мокротата тук-там по своята роба.

— Е, главни мой обвинителю? — усмихна се Хатусу на проникателния свой служител, който бе натоварен да следи за тайните в града. Тя имаше слабост към този пълен и в постоянно движение дребен човек, който не ѝ бе давал никакви основания да се усъмни в лоялността му и чиято подкрепа през първата година на управлението ѝ се оказа безценна. — Благородни ми Валу — отзвуча меко гласът на Хатусу, — забелязах отсъствието ти, когато пристигнах. Почти никога не излизаш от ума ми. Сигурно е станало нещо много важно, така че най-добре е да чуем обяснението ти.

— Божествена — остави Валу чашата си на пода и допря дланите си, — станах рано, за да се приготвя за идването си тук, когато пристигна куриер от Некропола. Гробницата на безсмъртните, на нашите герои — посочи той към Пантерите от Юга — е била посетена миналата нощ от мистериозна личност с маска на Хор. Тази гробница е

била осквернена — продължи той, без да обръща внимание на ужасените възклицания и въздишки. — Пазачът е убит, прободен с нож в сърцето!

— Какво става? — извика силно Карнак.

— Тишина! — прогърмя остро и отсечено гласът на Сененмут. — Карнак, приеми го за предупреждение. При следващо нарушение ще бъдеш изведен!

— Божествена, отидох лично в гробницата — продължи Валу. — Саркофазите на четиримата други герои са непокътнати, но този на генерал Камун е бил напълнен с кръв... — той замълча. Амеротке следеше Карнак. Той бе коленичил като статуя със стиснати отстрани юмруци и святкащи очи. Хети и Туро бяха покрили лицата си с длани и на тих глас шептяха молитви, зашеметени от новината за гнусното светотатство. — Кръвта на пазача бе изтекла по пода — изрече Валу. — Ще трябва да се извършат пречистване и ново освещаване на гробницата. Вече съобщих на роднините на генерал Камун. После пристъпих към грижливо разследване. Божествена, както знаете, моите очи и уши работят за вас без почивно време. Допуснатият в гробницата — продължи той с вече по-спокоен глас, — който и да е бил, не може да не е имал това право, следователно е носил със себе си или картуш, или друг опознавателен атрибут на полка на Сет. Очевидно осквернителят е идвал и друг път в Некропола. Един от моите шпиони го е забелязал на излизане от града, когато е поел нагоре към скалната грамада, надвиснала над града. Същият не е бил засечен по пътя към Долината на царете, така че сигурно е минал от другата страна. Още след разсъмване един водач ми показва как да стигна до малка клисура, чиито стени са като пчелна пита: в тях има тринайсет — четиринайсет пещери. В една от тях намерих скелет, който според мен е на Мерецегер.

— Как разбра, че е неин? — попита Хатусу.

— По две неща. Едното е писмено проклятие: молба с призив за отмъщение, отправен към нейния демоничен дух.

— А другото?

— Полуразложени останки от човешка плът — притисна Валу ръка към стомаха си. — Малкото, което според мен е останало от очите на генерал Бейлет.

— А костите на вещицата? — запита Хатусу.

— Поставени са в ковчеже, а вашата заповед ще реши понататъшната им съдба.

— Скоро ще научиш заповедта ми — поясни Хатусу и допълни с лека язвителност: — Е, уважаеми Карнак, чу ли какво каза Очите и ушите на фараона? Само човек от полка на Сет може да получи позволение за влизане в гробницата! — гняв начупи гласа ѝ. — И само някой от вас, Пантерите, тоест ваш другар, е дигнал костите на Мерецегер от мястото, където сте я погребали!

— Чух го, господарке. Сърцето ми е смутено и объркано.

— Ще се върна допълнително към този въпрос — заплаши Хатусу. — Е, Валу, можеш да се обърнеш. Защото твоят колега Амеротке ни е повел по пътя към истината.

Валу изпълни заръката, при което пресрещна погледа на Амеротке и му се усмихна.

— Уважаема Нешрата — продължи Амеротке, — говорехме за онази нощ, когато Ипумер е бил умъртвен от отровата, дадена му от ръката на сестра ти — реагира той с жест на въздишката на Валу. — През същата нощ в чашата на писаря е била сипана достатъчно отрова, за да бъде ликвидиран веднъж завинаги. Когато той стига до Квартала на майсторите на благовония, навярно отровата е започнала да действа. Можел е да отиде при лекаря Интеф, но едва ли е бил благоразположен към този хитър, лукав човек. Ипумер продължава пътя към квартирата си, където по-късно умира. След заминаването му Кией, която присъства тук — улови Амеротке уплашения поглед на по-малката сестра, — излиза от Къщата на Златната газела през страничната портичка и събира чашите, чиниите, подносите и всичко, което са оставили след среднощния гуляй. Трябвало е да бъдат скрити в храсталака. После Кией се качва обратно по въжената стълба, прекосява внимателно стаята на пръсти и се пъха в леглото. Подът в стаята на сестра ѝ наистина скърца, когато минава обут възрастен човек, но когато по него стъпва на пръсти младо момиче... — сви рамене Амеротке. — Дървената решетка с рамка на прозореца се маха и се поставя отново толкова леко, колкото се движи нож в ножница. Всичко, за което говоря, е станало с помощта на по-голямата сестра. И както вече посочих, защото ходих в спалнята на Нешрата, ако прислужницата отвори вратата, може да види само онази част от леглото, където спи тя. И следва да предположи, че по-малката е до

нея. Излизала си два пъти — настойчиво се вгледа Амеротке в Кией: — Първия път си посрещнала оня ласкател. А при второто слизана си прибрала чашите и останалото. Дори си се сетила да ползваш мазило и да си сложиш плътно напоена с благовоние перука, за да прикриеш всяка миризма от мястото, където си се срещнала с Ипумер.

Долната устна на Кией потръпна. Валу вдигна ръка:

— Уважаеми Амеротке, имам новини за писаря Ипумер. Той идва от град Аварис. С това име е познат като младши писар в Дома на живота при храма на Нейт. За произхода му се знае малко въпреки хвалбите му за хикоско потекло. Впрочем познават го твърде малко хора. Той е напуснал Аварис внезапно, твърдейки, че в Тива го очаква по-престижна служба.

— Знаеш ли нещо? — зададе Амеротке въпрос на Нешрата. Тя поклати глава, отричайки. — Добре, а какво знаеше за него? — Нешрата отвори уста, за да отговори, но замълча и погледна встрани. — Мисля, че си запозната с много повече от всичко, което сподели с нас — заяви Амеротке. Тя промълви нещо, което никой не чу. — Какво каза?

Нешрата изправи глава с предизвикателство в погледа:

— Адвокатът ми Меретел не присъства.

— Поздравявам те за реакцията — усмихна се Амеротке. — Но той е твой адвокат, а не на сестра ти. Кией е дала отровата. Сестра ти е извършителката на убийството и като такава ще понесе възмездието на справедливостта, въздадена от фараона. Знаеш ли каква е присъдата за отровителство? Искаш ли Кией, която е видяла само четиринайсет лета, да бъде заровена жива в пясъците на Червените земи? — Нешрата дишаше бързо, сякаш бе пробягала много дълго разстояние, за което можеше да се съди по енергичното издигане и снижаване на гърдите ѝ. Около краищата на перуката ѝ се появиха мъниста от пот. А сестра ѝ сякаш бе изпаднала в транс: в бялото петно на лицето ѝ се виждаха само широко разтворените големи тъмни очи. — Ще позволиш ли сестра ти да умре?

— До какво искате да се домогнете?

— Отричаш ли истинността на моята версия? — Амеротке полагаше големи усилия да запази спокоен тон. Ако Нешрата успееше да издържи, ако тя решише да рискува всичко в защита на своя скрит любовник, всичките му оскъдни доказателства, както и цялата му

теория щяха да се срутят в нищото подобно на сламена къща, отнесена от бесен вятър. — Да ти помогна ли? — попита я той. — Нешрата, ти имаш любовник, за когото светът не знае. Или си го имала. Той те е обичал и ти си го обичала. От силната ви страст е било заченато дете — конвулсии разтърсиха раменете на Нешрата. Тя не отместваше погледа си от една точка някъде над главата на Амеротке. — Баща ти узнава, а е предстоял годежът ти с генерал Карнак. Генерал Пешеду е бил бесен, другарите му по оръжие са реагирали по почти същия начин. Така е, нали Хети? Нали, Туро? Нали, Карнак? — сега Пантерите от Юга се оказаха в крайно неловко положение, и то видимо. Карнак сви устни, а Амеротке си избра Хети, когото прецени като най-уязвим. Той бе приседнал на пети със смъкнати рамене, отказвайки да приеме предизвикателството на погледа на Амеротке: — Принудителният аборт е тежко престъпление — продължи съдията, — но да забременее дъщерята на един от Пантерите от Юга при подобни обстоятелства, след което да не иска да каже името на неизвестния си любовник... Кажете ми, Нешрата, ти беше ли упоена? Подозирам, че да, след което тези храбри мъже са те вдигнали от леглото и посред нощ са те отнесли в къщата на вдовицата Фелима. Тя е работела заедно с Интеф. Официално е продавала афродизиак, както е научната дума за любовно биле. А тайно е правела аборти, за които е получавала прахове и илачи от лекаря Интеф. Тя е действала вместо него, но под негово ръководство. Защото, ако се докаже, че лекар е извършил принудителен аборт, той може да бъде осъден на смърт, която е не по-малко ужасна от смъртта, заплашваща сестра ти. Всичко е станало през нощта, както вече казах, теб са те върнали в бащината къща, а ти си била все още под действието на наркотично вещество. Мразела си баща си още преди това да се случи, а по-сетнешната ти омраза се превръща в жажда за отмъщение. Уважаема Нешрата, отговори ми на въпроса: правен ли ти е аборт?

— Няма с какво да го докажете — отвърна на удара Нешрата, преглъщайки трудно. — Нито пък имате някакво доказателство, че сестра ми се е срещала с Ипумер по тъмно!

— Напротив, имам! — Амеротке отвори една торба на пода до него и внимателно извади късовете папирус, обгорения печат и пръстена, който Шуфой бе намерил в личните вещи на Ипумер.

— Това ли са доказателствата ви? — подигравателно се отзова Нешрата.

— Да, това са — плесна Амеротке по пергамента. — Ето ги записани праховете, с чиято помощ Фелима е прочистила тялото ти. А това тук — вдигна той полуобгорелия печат — е на баща ти, както смятам аз. Той е трябвало да заплати за стореното от Фелима. Нормално е личност като нея да поиска някаква гаранция, че няма да бъде преследвана. Все пак баща ти е изключително влиятелен човек. Навярно ѝ е платил с драгоценни камъни или със сребърен и златен дебел. Към което е добавил благодарствено писмо за оказаната услуга, придружено от личния му печат. Но това — Амеротке вдигна пръстена, — видя ли го между другото? Две вплетени една в друга змии със скъпоценно камъче в средата. Имаш ли подобен пръстен?

Нешрата протегна напред ръката си с разперени пръсти:

— Разбира се, че имам!

— Той е изработен по поръчка и специално за теб, вярно ли е? Генерал Пешеду не купува дрънкулки от пазара, а поръчва пръстени и гривни ръчна изработка за жените от семейството си. Купил е един за теб и един за сестра ти. Този тук е на Кией — плъзна го Амеротке по пода към нея. — Нешрата, опитай се да го сложиш.

Нешрата сякаш се наклони да откаже.

— Прави каквото иска върховният съдия — извика Сененмут.

Ръцете на Нешрата леко трепереха, когато тя направи опит да постави пръстена на безименния пръст на лявата си ръка, но той се оказа много тесен.

— Няма да стане — заяви Амеротке. — А сега го дай на сестра си! — Кией, която сякаш не бе излязла от подобното на транс състояние, се пресегна и бързо го сложи на мястото му. После вдигна ръката си и я загледа. — Защо във вещите на Ипумер е намерен пръстен на сестра ти, драга Нешрата? — попита Амеротке. — Не ни лъжи. Веднага мога да изпратя някой прислужник до златарите и майсторите на сребърни украшения в града. Един от тях ще разпознае изработеното от него и ще дойде тук, за да заяви под клетва, че пръстените са специална направа за двете дъщери на генерал Пешеду! — Кией положи лице в дланите си и се разрида. — Не знам какви са били истинските отношения между Ипумер и сестра ти — отбеляза Амеротке. — Но вече разбрах със сигурност, че Ипумер е бил алчен и

славолюбив. Навярно е дал на Кией някакъв залог за думата си и е поискал на свой ред нещо. Това е единственото обяснение.

Нешрата облиза пресъхналите си устни. После погледна бързо към Пантерите от Юга.

— Аз... — заекна тя. — Аз...

— Кажи му! — свали Кией ръце от лицето си. — Нешрата, не виждаш ли, че знае всичко?

— Млъквай! — извика в отговор Нешрата.

Тя се опита да хване сестра си за китката, но Кией се измъкна.

— Не знаех нищо за това! — погледна Кией ужасена към Амеротке. — Никога не съм чувала за аборта. Разбрах, че сестра ми е била болна, през времето, когато не излизаше от стаята си, а татко беше много ядосан за нещо. Подозирах, че тя е имала любовник, преди да се появи Ипумер. Обикновено той идваше у дома нощно време...

Нешрата повторно се опита да улови ръката ѝ, но пак не успя.

— Уважаема Нешрата — намеси се Амеротке, — овладей се или ще наредя да завържат китките ти.

— Сестра ми Кией казва истината — направи избора си Нешрата. — Ипумер беше хубав и сладкодумец. Беше ми много приятно да дразня баща си, но Ипумер ми омръзна скоро. Когато се срещнахме, той започваше да се оплаква и се опитваше да ме накара да ревнувам, като бърбеше с Кией.

— Какво се случи в нощта, когато той умря? — настойчиво попита Амеротке.

— Наистина излизах от стаята — заяви Кией, — но изобщо не съм знаела за отровата.

Амеротке я прикани с жест и допълни:

— Момиче, продължавай по-нататък!

Кией, почти доволна, че намесата на сестра ѝ бе прекратена, стана и взе възглавницата си, за да коленичи пред Амеротке.

— Ипумер те е обсипвал с ласкателства, нали? — тя кимна утвърдително. — Живяла си винаги в сянката на сестра си, нали? — момичето отново кимна. — И какво се получи, когато той ѝ омръзна?

— Комплиментите му ми харесваха — пошепна Кией, а очите ѝ плунаха в сълзи. — Помолих сестра си да ми помогне. А тя ми каза да постъпя така, както намеря за добре.

— Разбира се, че го е казала с удоволствие — направи опит да ѝ вдъхне смелост Амеротке. — Тя е мразела баща си толкова много, че е била готова на всичко, за да му отмъсти, включително като използва и теб — съдията се обърна леко встрани, за да се изкашля, и използва случая, хвърляйки поглед към човека, когото бе заподозрял като сетянина. Той бе застанал като другите — на колене, поставил ръцете си отпред; главата му беше леко наведена. „Не, ти няма да се намесиш — помисли си съдията. — Навярно се питаш докъде съм успял да разплета нещата.“ А на глас продължи: — Добре — и леко допря пръсти до лицето на Кией. — Ти си едно чисто дете. Няма защо да се боиш от мен, докато ми казваш истината. И така, Ипумер вече е бил свикнал да идва нощем. Понякога си можела да излизаш от стаята си, но това е щяло да събуди подозрения и затова си измислила историята с кошмарите. Разбира се, по-голямата ти сестра е била готова да ти помогне. Когато се е стъмвало и малко преди да си легнеш, Нещрата е отнасяла на определеното място поднос с чаши и храна за тайната ти среща с Ипумер. Но онова, което ти не си знаела, е, че приготвената за Ипумер чаша вече е била намазана с нещо отровно...

— Ваше благородие — намеси се Валу, — как би могла почитаемата Нещрата да е сигурна, че сестра ѝ няма да пие от тази чаша?

— Не знам — не отместваше погледа си Амеротке от Кией. — Но ти ще ми кажеш.

— Ами... Да — кимна Кией, — виното не ми понася — тихо рече тя. — Когато започнаха месечните ми цикли, лекарите казаха, че телесните ми течности реагират с непоносимост към него — и добави едва чуто: — Затова вземахме само една чаша.

— Следователно сестра ти е нямало от какво да се опасява, нали? Сигурен съм, че думите ти лесно могат да се потвърдят от лекар...

— Но не се ли усъмни в нещо? — отново се намеси Валу. — Ипумер не може да не ти е казал, че след среднощните гуляи е получавал ужасни спазми в стомаха.

— О, да, със сигурност го е казал — съгласи се Амеротке. — Но не забравяйте, царски обвинителю, че те само се хранят с една и съща храна, а Ипумер си носи вино в мех. Ето защо той не е имал никакви основания и за най-малкото съмнение. Не съм ли прав, детето ми? —

Амеротке правеше всичко възможно, за да запази Кией възможно най-спокойна.

— Напълно, господарю — прошепна тя. — Срецахме се с Ипумер в нощните часове. Нещрата оставяше на уговореното тайно място хляб и плодове, увити в ленена покривка, както и специален бокал, който бе купен за тази цел. Така че, ако нещата се объркат, татко да не разбере нищо. Ипумер винаги си носеше виното.

— Какво правят влюбените — съгласи се Амеротке. — Ти донасяш храната, а той виното, което е купил. Навярно той не е забравял за сестра ти и баща ти: може и да се е страхувал да не го отровят. Сигурно е оглеждал чашата, но след като не е забелязвал нещо нередно, сипвал си е от виното и го е изпивал. Симптомите са идвали на другия ден. При следващата среща си му казвала, че нямаш никакви оплаквания. И защо да те подозира? И ти си ядяла от същата храна, нали? — Кией кимна. — По чашата е имало отрова, но не в толкова количество, че да донесе смърт. Ето защо той не е загинал по-рано. Лекарите ще кажат, че някои отрови се натрупват бавно в организма. И само въпрос на време е, преди да се събере фаталното количество. В онази нощ по-голямата сестра е проявила щедрост по отношение на дозата.

— Ипумер не е ли проверявал чашата? — попита Валу.

— В тъмното ли? — отговори Амеротке. — Отровата няма нито вкус, нито миризма, а той е с деликатен стомах. Кажете ми, Кией — хвана я Амеротке за ръката, — какво говореше Ипумер за връзката си със сестра ти?

— Казваше, че някога я е обичал, но тя била безразлична — затрепери долната ѝ устна, — а сега имал мен.

— Той наистина ли купи отрова? — запита я Амеротке.

— О, да, но добави, че го прави, за да сплаши сестра ми. Уверявал я, че ще се самоубие. Но той вземаше опиати, за да успокоява стомаха си...

— Споделяше ли още нещо за себе си?

— Не спираше да се хвали с кръвта си на благородник.

— По-точно? Хайде, детето ми — леко я сгълча Амеротке.

— Ипумер казваше, че има хиксоска кръв, разполага с влиятелни приятели в Тива и знае много неща за сестра ми...

— Ти съобщаваше ли всичко това на Нещрата?

Кией кимна утвърдително и добави:

— Понякога се страхувах от Ипумер.

— Имало е защо — съгласи се Амеротке. — Още повече е плашел той сестра ти. В действителност Ипумер е подписал собствената си смъртна присъда. Ипумер и Нешрата са имали много общо помежду си, освен своята връзка: човекът, довел Ипумер в Тива, е мъжът, от когото Нешрата е забременяла. Редно е тя да го защитава, както го направи и пред мен, когато се представи за тайнствения непознат с маска на Хор, посещавал къщата на Улицата на маслените лампи... — в Залата на двете истини стана съвсем тихо. Дори коленичилият Карнак зяпна от изненада. — Ипумер е трябвало да умре — продължи Амеротке, — по не една и две причини. Основната от тях е била закрилата за голямата любов на Нешрата — махна с ръка Амеротке — Можеш да се върнеш на мястото си, дете — Кией го стори, а Амеротке се обърна към генерал Карнак: — Вие сте герой на Тива и предводител на Пантерите от Юга. Успяхте да задържите сплотена групата на героите. Прав ли съм? — Карнак му отговори с мрачен поглед. — Когато съпругата ви е починала, сте решили, че за вас е най-подходящо да се ожените за дъщерята на един от другарите ви по оръжие? Генерал Карнак, вие сте горд човек. Флиртовете и някакво си там ухажване ви се удават трудно. Сигурно сте побеснели, когато сте разбрали, че избраната от вас жена е бременна с чуждо дете. Помислихте ли да се позовете на старите закони, които в подобен случай повеляват смъртно наказание?

— Да. Бях в пълното си право! — отсече Карнак. — Бях почти сгоден за Нешрата. Ако бременността ѝ бе станала достояние на всички, щях да се превърна в рогоносец и посмешнице за целия град! — заклокочи силно гневът на този високомерен човек. — Беше ми болно за Пешеду. Той беше мой боен другар. А можех да се позова на изискванията на кръвното отмъщение!

— Не и в моето царство, когато аз управлявам! — вметна тихо и спокойно Хатусу, но гласът ѝ се чу ясно из цялата зала.

Карнак се опомни и се поклони към трона.

— Реших да бъда милостив. Бях постъпил честно и добронамерено. Защо да ставам за посмешнице?

— Годежът беше ли разгласен? — запита Сененмут.

— Бременността на тази жена бе разкрита непосредствено преди огласяването му. Пешеду беше смазан... Ужасно огорчен и посрамен. Запозна се с изискванията на закона — посочи Карнак към книгите и свитъците, поставени на масата пред стола на съдията. — Имах правото да поискам проливане на кръв и аз го сторих!

— Смъртта на едно неродено дете, така ли? — попита Амеротке. — Убедихте ли Пешеду да упои дъщеря си и да я омотае като вързоп? Отнесохте ли я при Фелима, която извърши очакваното от нея? — Карнак му отговори с безизразен поглед. Двамата му другари Туро и Хети изглеждаха изнервени. Небамум не повдигаше глава. — Е, Карнак, гневът ви сигурно е бил страшен!

— Не толкова, колкото на Пешеду.

— Ами Ипумер? — запита Амеротке. — Когато той започна да ухажда бившата ви годеница, възразихте ли? — съдията не дочака отговор и продължи: — Сигурно. А Пешеду дойде ли при вас за помощ и съвет? Редно е да помисля, че сте отишли в Дома на войната и сте се постарали да разберете какво е възможно да се направи с този писар. Прав ли съм?

— Цялото му дело с документите бе изчезнало безследно — стовари Карнак юмруци върху бедрото си. — До мен стигна слухът, че генерал Камун носи отговорност за назначаването му. Но той почина скоро след това.

— Не сте ли обмисляли възможността да убиете Ипумер? — заинтересува се Амеротке. — Все пак вие сте военен човек и войник с високо мнение за личните си способности и тези на вашите другари по оръжие. А Пешеду не настояваше ли за мъст, за някакво възмездие? — Амеротке направи кратка пауза. — Генерал Карнак, знаете ли какво? Аз мисля, че сте посъветвали Пешеду да направи нещо мъдро. Един чудесен начин да се отърве от дъщеря с много труден характер! Да я остави да се омъжи за някой парвеню без пукнат грош в джоба. Да я принуди да изпие горчилката на разкаянието и бедността. Така Ипумер остава жив — погледна Амеротке към Нешрата: — Мила девойко, сигурен съм, че баща ти е протестирали, но не твърде много. В действията си той е изпълнявал нарежданията на генерал Карнак. Реално той е мислел, че можеш да се сгодиш за Ипумер, а напуснеш ли веднъж дома му и престанеш ли да тежиш на ръцете му, той ще може без особена трудност да отмие от същите ръце по-нататъшните грижи

за твоята съдба. Някой друг поема задължението и отговорността за теб. Той все пак има още една дъщеря. Ти винаги си била трън в очите му.

Нешрата отвори уста и изрече:

— Уважаеми Амеротке... — тръсна тя глава и прошепна: — Чувствам, че ми прилошава. Моля за чаша вино.

Амеротке кимна и Шуфой отиде до малката ниша, напълни една гравирана сребърна чаша и я донесе; Нешрата я грабна и отпи.

— Уважаеми Карнак, това, което казах, е вярно, нали? — продължи Амеротке. — Ето защо никога не сте предприели нещо сериозно спрямо Ипумер. А винаги сте можели да го предизвикате, да го пребиете, убиете и уволните от заеманата длъжност. Обаче Нешрата има остра и бърза мисъл. Тя разбира бързо, че баща ѝ всъщност не държи на нея; не след много време Ипумер ѝ омръзва. Едва когато писарят се превръща в опасност и започва да я заплашва, тя взема решение да действа. Вие, Хети и Туро, сте участвали в цялата история, а същото се отнася за Бейлет и Руах: и това е единственото обяснение. В по-предишни времена Ипумер не би доживял и края на въпросния месец, докато сега е започнала игра на живот и смърт. Е, драги ми Карнак, вие сте от старата школа, нали? Нямате вкус към флиртове и подобни занимания. Разговорите около сгодяването ви за по-голямата дъщеря на Пешеду трябва да са протекли като търговски преговори. Вие просто не можете да играете ролята на млад мъж в една любовна пиеса, а във връзка с ухажването сте се обърнали към единствения човек, който ви е съветвал, действал е от ваше име и ви е помагал: вашата вярна сянка и слуга Небамум.

— Но аз...

За първи път, откакто се срещнаха, Амеротке видя Карнак неспособен да каже и дума повече.

— Моля ви, Карнак, кажете ми дали с Пешеду сте се заклели тържествено, че ако откриете човека, който носи отговорност за извънбрачната бременност на Нешрата, той трябва да умре? — Карнак кимна утвърдително. Съдията продължи: — А случвало ли ви се е да допуснете поне веднъж, включително с най-необузданото си въображение, че човекът, който е отговорен за това, може и да е вашият верен Небамум? — занемелият Карнак му отговори с още побезизразен поглед. Обаче слугата най-после бе вдигнал глава. Ако

имаше някаква промяна в лицето му, то сега беше на подмладен човек с поизтрити от облекчение бръчки. Не изглеждаше смутен ни най-малко, а гледаше с хладни очи в Амеротке. Съдията издържа на погледа му и продължи: — Ти си убиецът, нали? — Небамум само се усмихна широко. — Представял си се за това, което не си — продължи Амеротке. — Генерал Карнак, давате ли си сметка, каква отровна змия сте приютили до сърцето си?

— Не мога да повярвам — едва изрече Хети. — Небамум е един от нас.

— Небамум беше един от вас — възрази съдията. След това, махайки с ръце, той прикани Небамум да мине напред. Слугата сякаш се готвеше да откаже, но все пак се изправи бавно. Все още беше обут в кожените ботуши, но докато приближаваше, преди да коленичи пред Амеротке, съдията забеляза, че от тромавия му вървеж не бе останала и следа. След като коленичи, той веднага потърси с поглед лицето на съдията. — Вече си видял, че оживях след нападението — започна с внимателен глас Амеротке. — Змиите в стаята ми, спомняш ли си?

— Това пък какво е? — намеси се Карнак.

— Просто си забравил — продължи Амеротке, — че те са прекалено чувствителни към студа. Топлината винаги ги привлича. Мангалите с дървени въглища... Сети ли се? — Небамум кимна, сякаш в знак на съгласие. — Да споменем и за другото нападение. Съгласен ли си? — Амеротке спря за малко и продължи. — Небамум, цяла Тива те познава: бързаш насам-натам, за да изпълниш поръчките на господаря си. Нали не бе пропуснал да наемеш убиец, който да пусне две-три стрели над главата ти, с цел да ме заблудиш? — Амеротке отново спря за миг. — Онази сутрин беше непрекъснато с мен, та как успя да се сдобиеш с убиец? — Небамум се засмя някак неестествено. — Разбира се, Карнак вече ти бе наредил да ми разкажеш всичко за полка на Сет. Надянал си маската на Хор и си се уговорил с убиеца да проследи Амеротке и слугата на Карнак и да отпрати няколко стрели, за да уплаши и двамата. Но същият главорез се е представил много по-добре, когато е изпълнил поръчението ти за генерал Пешеду, нали? Небамум, ти си много богат човек. Сигурно имаш повече злато и сребро от мен след годините на вярна служба. Истинската цел на убиеца е бил генерал Пешеду. Той и лодкарят му са били премахнати в един пуст участък на Нил. Да, подходяща смърт за човека, организирал

помятането на детето ти и унижението на жената, която обичаш. И Пешеду, също като останалите, бива лишен от правото да живее честно и достойно и да умре с подобаваща смърт. За балсаматорите няма да има труп, а пътуването на неговата Ка през Подземния свят ще бъде трудно — загледа се Амеротке в Небамум и добави по-тихо: — Толкова е лесно да се уреди в Тива, стига да имаш достатъчно средства, с които да наемеш най-добрите убийци без нито един въпрос. Какво значение има кой го е извършил, след като убийството е факт, а ти си в безопасност?

— Какво е това? — пошепна Карнак, от чието високомерие не бе останала и следа: той приличаше на смутен и безпомощен старец.

— Да, уважаеми Карнак, това е Небамум: вашият личен слуга и кръвен брат. Човекът, който е бил отгледан в домакинството ви и като младеж е бил с вас през нощта, когато сте проникнали в лагера на хиксосите и сте си тръгнали с главата на Мерецегер. Мъжът — загледа се Амеротке в лицето на Небамум със съчувствие, — който не е искал нищо повече от това да ви служи вярно до края на дните си тогава, когато всички останали сте били почетени с богатство и слава.

— Това и сторих — вметна тихо Небамум.

— Всяка огромна омраза — съгласи се Амеротке — се ражда от голяма любов. Ти беше сянка, личен слуга и съветник на генерал Карнак. Не си поискал нищо повече от възможността да се радваш на славата, която го покрива. Това е било достатъчно за теб. Карнак е герой — продължи Амеротке. — В много отношения той е корав мъж със сърце от камък. Но едва ли би ти отказал нещо, ако го помолиш, независимо какво е то...? — Небамум се съгласи, но нещо трепна в погледа му. Амеротке недоумяваше какво става с него. Слугата бе толкова невъзмутим и спокоен. Нима бе превъртял от мъка, гняв и злоба? Той сякаш едва ли не се радваше на казаното от Амеротке, че господарят му и останалите Пантери от Юга са били унижени в очите на всички. И съдията стигна до заключението, че самият той е станал част от замисъла му. — Сега съжаляваш само за едно, нали? — съвсем тихо попита той. — Че не можа да видиш всички мъртви.

— Да, уважаеми главен съдия. За змиите... — присви рамене той. — Имах нужда от още време. Разбрах, че примката започва да се затяга, след посещението ви при Нешрата.

— Очевидно е, че си разбрал.

— Уважаеми Амеротке — намеси се Хатусу, — искам да говориш по-ясно. Какви са тези приказки за змии?

— Когато отидох в дома на Нешрата — заговори Амеротке през рамо, — тя се опита да опази Небамум. Обяви, че била наела стаята на Улицата на маслените лампи и си слагала маска на Хор, за да скрие лицето си. Това беше лъжа. Дюкянджията бе сигурен, че наемателят е бил мъж. Преди да си тръгна от дома на Пешеду, слугата ми Шуфой забелязал, че Нешрата била плакала и изглеждала разтревожена. Генерал Карнак, нали и вие дойдохте в Къщата на Златната газела по същото време?

— Така е — тихо потвърди генералът.

— Небамум поиска ли разрешение да ви остави за малко?

— Да, каза ми, че искал да иде при съпругата на Пешеду, за да я утеши...

— Не вярвам, че го е направил. Имал е потайна и много бърза среща с любимата си Нешрата. Тя го е уведомила за разговора си с мен. Небамум, ти сигурно си избухнал гневно, когато си научил за лъжата ѝ, че тя е била с маската на Хор на Улицата на маслените лампи. Защото това е много голяма грешка, която тя допусна. По този начин Нешрата остава свързана с личността, довела Ипумер в Тива. Тя се разстройва, а ти правиш опит да ме ликвидираш — Амеротке отклони за миг вниманието си към Нешрата, която вдигна винената чаша и пи жадно от нея. — Още ли я обичаш? — попита съдията.

— От цялото си сърце, премъдри Амеротке. Нали вие казахте — усмивка набръчка лицето на Небамум, — че голямата любов може да роди огромна омраза. Вие станяхте възмездието, което ме настигна. Беше като надпрепускване между двама ни. Съжалявам, но изгубих — сподави той последните си думи.

— Ти ли ѝ нареди да убие Ипумер?

Небамум сви вежди:

— Той трябваше да бъде мечът, стоварил се върху Пешеду и останалите — втвърди се лицето му и очите му заблестяха. — Отнеха ми човека, когото обичах истински. Лишиха ме от детето ми. Не исках нищо от тях. За мен нямаше медали и почести. И не са ми били потребни. Единственото, което исках, беше тя... — Амеротке настръхна, когато си даде сметка за напрегнатото мълчание в залата. — Обичам я сега. И винаги ще я обичам.

— И аз те обичам! — Нешрата бе коленичила с винената чаша в ръце. Небамум се обърна към нея. Амеротке гледаше смаян дълбокото страстно чувство, изпълнило очите на девойката. Тя отпи отново от чашата и продължи със стихове от много известна любовна поема:

*Обичам те по всяко време на деня,
във мрака на онези дълги нощни часове.
Сама повехнах надалече.
Сега лежа и мисля все за теб.
Каква магия имаше в гласа ти?
С какво накара тялото ми да запее?
И моля се да бъде тъмно.*

Небамум продължи по-нататък:

*Защо я няма — мен да утешис любов,
която вика нейните желания.*

Амеротке не се намеси. Нешрата продължи да стиска здраво чашата в дланите си. Той беше почти сигурен какво е направила: за нея това беше най-доброто. Двамата влюбени поеха в един глас:

*А няма влюбен глас да отговори.
И колко много сме сами.*

Амеротке погледна през рамо. Хатусу седеше като прикована на мястото си. Нима видя състрадание по лицето ѝ? Чу се някакъв звук. Нешрата бе оставила празната винена чаша на пода; наведена напред, тя притискаше стомаха си с ръце. След малко ги протегна напред. Амеротке не се намеси, когато Небамум отиде до нея и хвана ръката ѝ. Нешрата умираше: тя кашляше и се давеше с наведена надолу глава. Съдията чуваше писъците на Кией, възбудените гласове на другите и забързаните стъпки на Асурал, но вече беше много късно. Тялото на

девойката се разтърси в конвулсии, притиснато в обятията на нейния любим. Амеротке затвори очи и помоли боговете да проявят разбиране. Когато погледна отново, видя как Небамум целува челото на Нешрата, сякаш искаше да спре спазмите и да облекчи страданието ѝ. Притискаше буза до главата ѝ и тихо ѝ говореше нежни думи. Никой не се намеси. Нешрата въздъхна дълбоко и не помръдна повече.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

СЕТ: ИЗПРАВЕН ПРЕД СЪДА НА БОГОВЕТЕ СЪС СТЕГНАТ ДЪРВЕН НАШИЙНИК

Възцари се пълно объркване. Сененмут нареди да повикат стражата, за да изнесат трупа на Нещрата. Девојката лежеше притисната плътно в ръцете на Небамум. Амеротке потърси пулса на шията ѝ. Нямаше го. Тя се бе отпуснала като в сън с полуспуснати клепачи и леко раздалечени устни. Само бледата кожа и необичайните тъмночервени петна високо по бузите ѝ говореха за естеството на нейната смърт. Съдията опипа ръкава на робата ѝ и откри миниатюрната съдинка за екзотични благовония, която сега бе празна.

— Знаела е и е била подготвена... — в това време двама помощници на Асурал се опитаха да изнесат Нещрата. Небамум шумно се възпротиви на опитите им да изтръгнат от прегръдките му трупа на девојката. Стана сборичкване, но съдията се приближи до Небамум и му прошепна: — Пусни я. Тя направи онова, което искаше. Очаквала го е, затова е била готова.

Изражението на лицето на Небамум беше покъртително. Той не заплака, но приличаше на човек, който е вкусил всичко от живота и то се е превърнало в горчив прах в устата му. След малко отпусна ръце от Нещрата. Приспособиха набързо носилка и трупът бе изнесен. Помогнаха на Кией да стане и Амеротке се разпореди да я заведат в съседна стая, където да бъде настанена удобно, но под постоянно наблюдение, докато съдебната процедура приключи.

После затвориха вратите. Небамум приседна на пети и се загледа в една точка на стената зад съдията.

— Трябваше да я претърсят — върна си способността да говори Карнак.

Небамум се обърна леко с омраза в очите:

— Винаги съм мислел, че краят ѝ ще бъде такъв — прозвуча грубият му сега глас. — Било е речено всичко да свърши с трагедия и сълзи. Гордостта, господарю Карнак, е много грозно цвете — посочи

той към останалите Пантери. — Ти си причината за всичко, ти и другарите ти. Вместо да оставите живота да следва естествения си ход, вие решихте да защитавате славата си, положението си, властта!

Последните му думи изтъняха в злобен съсък. Нешрата беше мъртва и Небамум явно бе решен да каже всичко. Амеротке огледа залата на съда. Шуфой, Пренхое и Асурал се бяха върнали на първоначалните си места. От пода бяха вдигнати възглавниците, върху които бяха коленичили Нешрата и Кией. Единствено бледото петно на пода говореше, че е имало нещастен случай, но атмосферата в съдебната зала бе променена. Хатусу, Сененмут и дори Амеротке бяха изтървали контрола над хода на нещата и сега всички гледаха Небамум.

— Ти я обичаше, нали? — започна с мек тон съдията.

— Обичах я, уважаеми Амеротке. Винаги съм я обичал: още от първия път, когато я видях. Аз съм слуга на Карнак. Някога обичах и него — постегна се гласът му. — Аз също съм от Пантерите от Юга. Както и от полка на Сет. Участвах в убийството на Мерецегер. Само аз бях жестоко ранен.

— Но раната ти зарасна, нали? — попита го Амеротке. — Допреди две години, когато си излъгал, че състоянието ѝ се влошава. Точно когато двамата с Нешрата сте скроили своя план. Кой би заподозрял смирения Небамум с неговото куцане?

Личният слуга се позасмя, сякаш Амеротке бе казал нещо весело.

— Свикнах да ходя в дома ѝ — започна Небамум, като че говореше на себе си. — Отнасях посланията на господаря си и дребните му подаръци. Пешеду винаги отсъстваше, защото се грижеше повече за едно момиче от храма, отколкото за жена си, и прекарваше по-голямата част от времето си с хесетките. Съпругата му Вемсит — усмихна се той — си имаше свои интереси. Никой не подозираше Небамум. Започвахме да разговаряме и ръцете ни се докосваха. Нешрата постоянно се присмиваше на Пантерите от Юга, а най-вече на баща си с надутите му маниери. Слабото пламъче между нас скоро лумна в беснеец пожар. Започнахме да се срещаме тайно в града или нощем, недалеч от къщата ѝ. Никой не ни разкри. Година преди идването на Ипумер в Тива Нешрата ми каза, че е бременна.

— Защо не го сподели с мен? — извика Карнак.

Небамум отново стана сериозен.

— Имаше ли смисъл, господарю? Спомни си как побесня, когато научи истината. Заплашваше с най-жестоко наказание Нешрата и виновника, който и да е той.

— А ти си предпочел да почакаш, нали? — запита Амеротке. — Изкараше ли Нешрата цялата си бременност, никой в Тива нямаше да поиска ръката ѝ. — Небамум закима енергично. — Реши да запазиш мълчание известно време — продължи Амеротке, — след което да ѝ предложиш брак, така ли?

— Да, господарю, такъв бе планът ни. След известно време Карнак щеше да забрави: не беше кой знае колко запален по идеята. Също и Пешеду. Но... — гласът на Небамум стана подигравателен — те се срещаха, каквато бе традицията, за да се напиват и да се хвалят. Чувството им за нанесена обида и несправедливост избуя като зъл плевел в тинята на Нил. Господарю — обърна глава слугата към Карнак, — аз също бях с вас. Всеки път говорех за търпимост, предпазливост и малко съчувствие, но едва тогава си дадох сметка, че е много късно. Върховният съдия бе напълно прав, когато каза, че се вижда в очите ви: вие сте родени за убийци и не ставате за нищо друго. Чувството ви за чест е залиняло и трябва да се направи нещо за неговото съвземане. Обаче какво ли може да знае горкият Небамум по такива въпроси? — той плюна през рамо. — Разбрах, че трябва да предупредя Нешрата да внимава, и точно в този момент блесна жестоката истина: от много дни не бях я виждал. Присъствах на разговорите им, но не си бях дал сметка, че те обсъждат нещо вече свършено, а не предстоящо! Бях закъснял фатално!

— Ти не си бил с тях, когато са откъмнали Нешрата като вързоп от къщата ѝ, нали? — попита го Амеротке. — Сигурно си отсъствал и когато упоената и овързана девойка е била занесена в дома на Фелима, която прави аборти? — Амеротке се обърна към Очите и ушите на фараона, който следеше с голямо удоволствие разкриващата се картина пред себе си: — Не смятате ли, че това е ужасно престъпление?

— Страховито — съгласи се Валу. — Дори съгласилите се с извършването му стават част от него.

— Небамум, предполагам, че сърцето ти се е обърнало. Прав ли съм? Защо ти, който си участвал от самото начало в случая с Нешрата, си бил изключен в един момент?

— Два дни по-късно отидох при нея — отговори Небамум. — Тя беше доста зле; тайно я посещаваше она гнусен червей Интеф. Беше изгубила детето ни. Със спокоен тон ми довери, че след стореното ѝ зло няма да може да роди друго. Положих ръка на главата ѝ и се заклек, че ще отмъстя по възможно най-жестокия начин — погледна той дръзко към Хатусу. — Божествена, наистина обмислях възможността да се обърна с молба към вас, но вие сигурно щяхте да си спомните, че съм един от тях — вдигна той ръката си със свити пръсти. — Те ви държат така здраво, както е било с брат ви и баща ви. Великите Пантери от Юга: кой би дръзнал да ги проверява? След като така нареченият грях на Нешрата бе разкрит и годежът ѝ с Карнак се оказа приключен, бях длъжен да бъда по-внимателен. Срецахме се нощно време. Казах ѝ, че подготвям план за погром на цялата им група. Нейната душа погина заедно с детето ни и тя даде съгласието си.

— Отиде ли пак в Червения параклис? — попита Амеротке.

— Да, реших да нанеса удара първо в душите им — съгласи се Небамум. — При разграбването на хиксоския лагер намерих няколко от медальоните на вещицата. А също и писмени документи за семейството ѝ в Аварис. Запазих ги за спомен. Никога не съм си представял колко ценни ще се окажат те след време. Когато това време дойде, приех го като знак за благоразположението на Сет към моите планове. Изпратих медальоните на храбрите ни воители, включително на Камун. Нешрата ми каза, че са присъствали всички, когато била откарана при онази жена Фелима.

— А Ипумер?

— О, с него нямах никакви затруднения. В откритите от мен писания бе отбелязано, че Мерецегер е била любовница на един хиксоски капитан и е родила дете. В действителност две деца. Така и не стигнах до по-малкия син, но успях да намеря Ипумер. Наех онази стая на Улицата на маслените лампи, купих си маската на Хор, подходяща роба и пелерина, които ми позволяваха да се движа безпроблемно по улиците на Некропола. Никога не съм липсвал за изпълнението на някоя поръчка на моя господар. Той пращаше своя верен Небамум насам-натам по бързи дела из града. Обявих, че раната на крака ми се е възпалила отново. Купих си сандали и кожени гамаши...

— Достатъчно богат ли си?

— И още как. Господарят ми е щедър към конете, кучетата и слугата си. Послужих си със събраното, за да примамя Ипумер в Тива. Отидох на гости на стария Камун — човек слабоволев и с още по-слаба мисъл. Помолих го да ми стане доверител. Накарах го да се закълне, че ще пази тайна по моя въпрос. После го попитах дали е готов да ми направи голяма услуга. Разбира се, Камун ухапа стръвта като истински шаран. Беше му изключително приятно да даде някому покровителството си, за да направи нещо за клетия Небамум.

— Взе ли акъла на Ипумер?

— О, да. Доведох го в Тива. Срегнахме се на Улицата на маслените лампи, където му казах за служебното повишение. Уведомих го още, че искам да го използвам срещу Пантерите от Юга — хората, убили майка му.

— А Фелима и Интеф? Разбра ли, че те правят незаконни аборти?

— Да, разбира се — опипа се Небамум по врата, потънал в пот. — Посетих и Фелима. В едната ръка държах злато, а в другата — собствения си меч. Отидох маскиран късно през нощта. Обясних ѝ, че знам всичко за скритите ѝ занимания, и я заплаших, че ако не ми сътрудничи, ще предам събраното за нея на царския обвинител Валу. Тя беше като нощна птица: плашлива и алчна. Казах ѝ, че ще я посети един млад мъж. Фелима трябваше да го прикотка и да му уреди квартира при вдовицата Ламна. Натоварих Интеф със задължението да му бъде лекар. Фелима беше страхлива и прие подкупа. Нямаше никаква представа за моя план.

— Защо не нанесе сам удара? — намеси се Валу. — Така или иначе, го направи накрая.

— Исках да бъда на тъмно, господарю. Оставих Ипумер да опере пешкира.

— Той сигурно е възразил, нали?

— Да, отначало, но после клекна, поне за известно време. Обясних му, че властите няма да погледнат с добро око на наследника на Мерецегер, започнал работа в Дома на войната. С лекота би могъл да бъде обвинен като шпионин. Междувременно той започна да действа. Отиде на гости на генерал Камун с отровно вино и му помогна да потегли към Далечния хоризонт. В качеството си на

доверен адютант на генерал Карнак аз посетих Дома на войната, където успях да извадя от архивния фонд всички следи около назначаването на Ипумер. И веднага неговата сговорчивост и желание за сътрудничество се възстановиха напълно.

— А Нешрата?

— По това време тя знаеше всичко за действията ми и беше много доволна. Но Ипумер не излезе такъв, какъвто очаквах. У него почти липсваше жажда за мъст или за проливане на кръв. На една от тайните ни срещи му обясних, че следващата му задача след Камун е омаскаряването на генерал Пешеду. Той трябваше да започне да флиртува с дъщеря му. Само трябваше да уредя запознанството им на едно от празненствата на полка.

— Нешрата прие ли го? Да ляга с непознат мъж?

— Вие не я познавате — отвърна Небамум. — Наистина не я познавате. Тя никога не се е отдавала на Ипумер, независимо от хвалбите му. Играеше си с него като котка с мишка.

— Спомням си писмата, представени в съда, както и любовната поезия, която тя му е пращала. За теб ли са били? — попита го Амеротке. Небамум се усмихна вместо потвърждение. — Какво стана после?

— Пешеду побесня, но също и Ипумер — язвително отговори Небамум. — Тогавя му казах да насочи вниманието си към хесетката, която беше любимка на Пешеду. Ипумер прие на драго сърце.

— А какво се обърка? — попита съдията. — Игрите на Нешрата взеха да омръзват на писаря и той съблазни хесетката, така ли? Но след като бе отблъснат от голямата дъщеря, той реши да се насочи към по-малката сестра. Ти ли уби хесетката?

Лицето на Небамум стана сериозно.

— Ипумер се оказа пълна грешка. О, дамите го обичаха. Той успя да съблазни държанката на генерал Пешеду, но още беше гневен на Нешрата. Настояваше, че тя се е подиграла с него и че ще ѝ го върне. Казах му да стои далеч от Кией. Нешрата бе също загрижена.

— А Ипумер ставаше все по-раздразнителен и продължи да заплашва, нали?

— Да, закани се, че може да потърси Карнак и да му признае всичко. Твърдеше, че не е знаел за отровното вино и следователно не носел отговорност за смъртта на Камун. А намеренията му към

Нешрата били изцяло почтени, докато в действията си е изпълнявал мои нареждания.

— Но той не е знаел кой си. Вярно ли е?

— Господарю — с лека подигравка отвърна Небамум. — Въпрос на време беше кога Ипумер ще изпълни закана си. Освен това той твърдеше, че Нешрата ми е съучастница и двамата правим всичко, за да го изкараме глупак.

— А хесетката? Защо я уби? — продължаваше с въпросите си Амеротке. — Защото Ипумер се е хвалил и пред нея?

— Да. Пресрещнах я в една върбова горичка надолу по течението на Нил. Нямах избор: трябваше да я убия. Ударих я с къса бойна тояга, вързах ръцете и краката ѝ и я хвърлих в Нил. Трябваше да изглежда като хиксоско жертвоприношение.

— Не знаеше ли, че е бременна — попита Амеротке. — Носела е нечие дете.

За първи път лицето на Небамум изрази загриженост или печал.

— Не знаех — промълви той. — И двамата с Нешрата решихме, че изборът ни е бил лош. Тя също се тревожеше за сестра си. Налагаше се да реагираме бързо. Заръчах ѝ да купи отровата. В началото ефектът се оказа незадоволителен, но...

— В крайна сметка планът ви сработи — изрече Амеротке. — Ипумер си замина. Пешеду падна в сигурен капан: бе изгубил наложницата си, но нямаше как да вдига шум, понеже дъщеря му се бе постарала да оцапа името му. Той можеше и да преиграва в ролята си на дълбоко оскърбен баща, но нямаше да възрази сериозно, ако Ипумер бе поискал ръката на дъщеря му. Това не може да не е възпламенило допълнително гнева ти, нали? Че той е бил готов да даде Нешрата за жена на някакъв си писар, за да се отърве от нея, докато в твоята любов не само бяха пипнали с мръсни ръце, но и реално ѝ бяха попречили.

— Пешеду беше безсърдечен човек — обясни Небамум. — А Ипумер, така или иначе, трябваше да умре. С него направих две грешки: първо, че го доведох от Аварис и, второ, че не го убих овреме.

— Не си ли обмислял възможността — намеси се Валу — да поискаш ръката на Нешрата? А после да избягате?

— И да кажа на тези самовлюбени пауни истината! — ухили се Небамум. — Да поискам от тях да сторят нещо в замяна на изгубеното

ни дете, като я лекуват, за да може да износи друго! Не, ние искахме да им отмъстим!

— Заради това ли взе нещата в свои ръце? — попита Амеротке.

— О, да. Познавах миналото на полка на Сет. Щях да ги избия до крак по начин и със средства, описани в собствената им история. Бейлет беше пръв. Влязох в Червения параклис. Той бе потънал в сънищата на славата си. Познавах програмата на тамошния жрец. Той щеше да провери дали генералът случайно има нужда от нещо, след което да се оттегли в стаята си, където да пие вино и да се забавлява с хубавичката си жена.

— Но как така Бейлет не е чул, че влизаш? — запита Валу. — И в параклиса цареше безпорядък...

— Защото знаех нещо, което другите нямаше как да разберат — засмя се Небамум: — Генерал Бейлет недочуваше. Гледал съм много внимателно отблизо как леко завърта главата си и едва-едва присвива очи, когато слуша някого. Промъкнах се зад него и го халосах с бойната тояга. Той политна, но аз задържах тялото му. Беше мъртъв още преди да го положи на пода.

— А осакатяванията? — запита Валу.

— Точно той бе човекът, който осакати моята Нешрата. И уби детето ми. Искях неговата Ка да се сблъска с много трудности по време на пътуването си към Далечния хоризонт. Поназнайвам малко от медицина. Извадих му очите и отрязвах ръцете му до китките. Преобърнах някои мебели, за да създам впечатлението, че е имало борба. А после си тръгнах толкова бързо и тихо, както бях дошъл.

— Смъртта на Бейлет не е ли напомняне за станалото с Мерецегер?

— Да, господарю.

— А липсата на шум само е задълбочила загадката, нали?

Последва ново потвърждение от страна на Небамум.

— Кой би заподозрял Небамум — заключи Амеротке — с ранения му крак и несигурната походка? Навярно ти си най-големият шегаджия от всички. Нападението, по-скоро така нареченото нападение, беше твой номер, нали? Когато някой уж ти се бил нахвърлил.

Небамум само се усмихна.

— Сигурен съм — продължи Амеротке, — че ако се спусна към кея и подкупя или подложка на разпит неколцина от онези, които живеят в полуздрача на законите на фараона, някой може и да признае, че е виждал по забутаните пивници посетител с маска на Хор. Кога пренесе останките от трупа на Мерецегер?

— О, преди няколко месеца — обърса устните си Небамум с опакото на дланта си. — Не беше особено трудно: кратко пътуване в Червените земи с колесница и сандък. Оазисът Ашава е самотно място. Върнах се през нощта. Избрах пещера в скалистия масив над Некропола. Оставих ги там. И зачаках отново, преди някой като вас, ваше благородие, или като негово благородие Валу да налага стръвта. Пантерите от Юга са суеверни. Рано или късно някой от тях щеше да се запита дали Мерецегер не се е върнала от пустинята.

— Можехме да загинем до един — каза Амеротке — в деня, когато ни нападнаха пустинните бродници. Поблазнил си ги със злато и сребро: тръгнала е приказка, че група тивански благородници могат да бъдат изненадани в Червените земи, недалеч от оазиса Ашава. Лесна плячка, а? Не е трудно да подкупиш пустинните бродници, като допълнително подмамиш лакомите им очи с възможността да придобият скъпоценности и с обещания за големи откупи от фараона. Вярно ли е?

— Напълно възможно е било да убият и него — вметна Валу. — Нали и той е бил там.

— Било му е все едно — отговори Амеротке. — Така ли е, Небамум? Смъртта, пленничеството и унижението отстъпват по важност пред отмъщението. Или си знаел, че тези убийци — които сам представяш като родени главорези, неспособни да правят нищо друго — са щели да надделеят? Или просто си искал да ги видиш в плен на страха? Щял си да бъдеш удовлетворен, независимо от крайния изход.

Небамум пое дълбоко въздух.

— Да, исках да ги накарам да изпитат страх — прошепна той. — Не ме интересуваше нито тяхната, нито вашата, нито моята посетнешна участ.

— Ами генерал Руах?

— Той беше спасяем глупак. Станах рано и излязох. Беше съвсем близо. Преплувах езерото и го зачаках. Убих го с един удар и изгорих тялото му. Слугите дойдоха на острова, но аз бях облечен като

тях: бях го премислил предварително. Защураха се насам-натам като стадо гъски. Измъкнах се без затруднения. Надявам се, че Руах продължава да се препъва из Подземното царство.

— А Пешеду?

— Безпокойството ми нарастваше. Вие ме преследвахте: буквално ми дишахте във врата. Наех двамина от наемните убийци в Тива. Направих го, за да ви объркам с ходовете си. Пешеду беше истинска свиня, при това глупава. Държах да бъда сигурен, че е мъртъв, а тялото му — осквернено. След това — започна да се клати Небамум напред-назад — Нешрата направи страшна грешка, като се представи за посетителя на Улицата на маслените лампи. Искях аз да нанеса удара върху моя господар. Имах нужда от още време. Побързах да отида в Некропола, оскверних гробницата и мумията на Камун и се върнах, за да разчистя сметките си с вас.

— Каква беше крайната ти цел? — запита го Амеротке.

— Да ги избия до един. Ето защо наех и Ипумер. Искях да си отмъстя и да бъде въздадена справедливост, но най-важното за мен бе да запазя себе си. Защото продължавах да вярвам, че един ден двамата с Нешрата ще намерим мир и спокойствие.

— Но можеше и да те заподозрат — отбеляза Валу.

— Кого, мен ли, господарю Валу? Мен, трудно движещия се слуга?

— Подготвил си нападение — започна да премисля на глас Амеротке, — при което си можел да станеш жертва, но си се измъкнал невредим. Доволен ли си от стореното?

— Напълно!

— Защо уби Ламна, Интеф и Фелима? Както и Ипумеровия колега Хепел?

— Не може да не знаете — подигравателно се отзова Небамум. — Осъзнах истинската същност на Ипумер. Син на хиксоски първенец! — захили се той. — Как ли пък не! Беше слаб и порочен, всичките му интереси приключваха между бедрата на някоя жена. Не можех да му се доверя. Непрекъснато се питах дали не се е разбърлил някъде. Фелима и Интеф ли? Те заслужаваха да умрат, о, да! Хепел и Ламна също заради онова, което може би бяха разбрали. Премъдри Амеротке, убивах в името на справедливостта, както и за да опазя себе

си. Били ли сте на война? Ходили ли сте в Червения параклис и познавате ли тамошните стенописи?

— Да.

— Полкът на Сет преминаваше като ураган през големи и малки градове в името на фараона. Цели племена — мъжете, жените, децата и дори животните — минаваха под ножа. Виждах съм бойни полета, в които газиш в кръв до глезените; гледал съм как хвърлят деца в кладенците и как бият, изнасилват и разпъват на кръст жени. А Карнак и другарите му се връщаха наперени, за да получат медали и почести и да бъдат превъзнасяни пред боговете. Те убиваха и аз убивах. Тогава, господарю Амеротке, къде е разликата?

— Страхуваш ли се от смъртта? — попита Сененмут. — Защото те очаква ужасна присъда.

— Аз съм вече мъртъв, велики везирю. Детето ми умря и Нешрата си замина. Трябва да побързам, за да ги догоня.

Амеротке се загледа в слугата: беше потънал в някакво ледено спокойствие, но приличаше и на войник, когото хвалят за добре изпълнена задача.

— Защо? — попита Карнак. — Защо не се обърна към мен? Можеше да...

— Я млъквай! — извика през рамо Небамум. — Великият генерал Карнак е благоразположен да раздава милостиня...

— А сега чуй мен! — разнесе се из залата ясният глас на Хатусу. — Небамум, слуга на Карнак, ти сам призна за извършените от теб отвратителни престъпления. Делата ти са гнусни и разнасят вонлива смрад в ноздрите на боговете. Ще бъдеш изведен в Червените земи от ескадрон от полка на Ибиса. Ръцете и краката ти ще бъдат завързани и ще бъдеш заровен жив! Имаш ли да кажеш нещо? — попита тя.

— Аз не съм единственият виновник тук. Карнак и останалите погубиха детето ми. Те са в основата на моите отвратителни престъпления.

— И ще отговарят за това! — възрази бързо Сененмут.

— Така ли? — отзова се остро Небамум. — Съмнявам се. Карнак за пореден път ще припомни на фараона колко могъщи са Пантерите от Юга и колко силно е влиянието им в полка и в цялата войска...

— Достатъчно! — отговори хладно Хатусу и се изправи.

Валу и Амеротке се обърнаха бързо и легнаха ничком. Дори Небамум опря чело о пода, докато царицата фараон излизаше от залата.

По-късно същия ден, когато слънцето захождаше, сипвайки отвъд хоризонта умиращите си лъчи, ескадронът от полка на Ибиса се приготви за изпълнение на присъдата. Колесниците образуваха кръг, конете бяха обърнати към пустинята, а колесничарите стискаха хамутите им, загледани в малката групичка мъже в средата на кръга. Амеротке, генерал Карнак и главният езекутор с двамата му помощници стояха до Небамум, който бе със завързани ръце и крака и само с една препаска около слабините. Съдията чувстваше страшна умора, краката го боляха, а и бе натъртил едното си бедро в подскачащата колесница. Горещият вятър бе стихнал. Амеротке отбягваше втренчения поглед на Небамум и се взираше в пустинята. Един лешояд с широко разперени криле се плъзгаше в небето над тях в очакване на плячка. Главният езекутор се бе подпрял на своята церемониална брадва и наблюдаваше двамата си изпотени помощници, които копаеха дълбока яма, подготвяйки гроба. Съдията хвърли поглед към Карнак, който сякаш се бе състарил с години през няколкото часа след произнасянето на присъдата от фараона.

— Мога ли да получа малко вино? — чу се високият и твърд глас на Небамум.

— Не е позволено — изръмжа главният езекутор иззад маската. Амеротке отиде до колесницата си и се върна с мях с вино. — Не се разрешава — повтори изпълнителят на присъдата, а двамата му помощници спряха работата си, петимни за отдих.

— Аз ще отговарям пред фараона — заяви съдията и привдигна виното до устните на Небамум.

— Има ли опият? — пошепна осъденият. Амеротке поклати отрицателно глава. Беше му мъчно за вързания мъж. Съзнаваше, че човекът пред него е виновен за няколко брутални престъпления, но отлично разбираше, че е бил тласнат по пътя на убиеца от себичната арогантност на предишните му приятели. Небамум се усмихна едва-едва. Амеротке сипа вино в устата му. Осъденият се задави и започна да кашля. Съдията му даде още една глътка. Главният езекутор не

можеше да си намери място: обикаляше насам-натам, а гривните му от тъмен метал и злато подрънкваха и звънтяха. Небамум се отпусна на колене и се вторачи в ямата. Изпълнителите на присъдата приготвиха дъски за спускане в нея.

— Ще бъде засипан с пясък и покрит с камъни! — извика грубо главният екзекутор.

— В името на великата Маат! — прошепна Амеротке, втренчил поглед в него. — Няма ли капка милост в теб?

Главният екзекутор отстъпи назад, поклащайки неодобрително глава заради престъпените правила на обичайната практика. Карнак не отместваше поглед от Амеротке: голяма молба бе изписана в очите му. Съдията кимна, давайки знак, че е съгласен: в противен случай смъртта на Небамум щеше да бъде страховита в истинския смисъл на думата. Известни бяха случаи, когато наказаният оставаше жив дори дни. Понякога диви животни, най-често полудели от глад глутници хиени, откриваха мястото, където лежеше жертвата, и я отриваха...

Карнак отиде при Небамум, клекна до него и насила обърна лицето му към себе си.

— Много съжалявам...

Небамум дръпна назад глава и се изплю в лицето му. Генералът реагира веднага. Още преди Амеротке или екзекуторът да се намесят, той измъкна изпод робата си кинжал и мигом заби острието му дълбоко в сърцето на слугата си. Небамум се закашля задавено, но с нищо не се противопостави. Карнак не отмести поглед от очите му, когато заби кинжала до дръжката. Главният екзекутор направи опит да се намеси, но Амеротке го спря с властен жест. Небамум отвори уста и започна да се дави в собствената си кръв. Съдията бе сигурен, че видя слаба усмивка в очите му, когато направи опит да изрече „Благодаря ви“. Карнак го пусна. Небамум се повали по лице, тялото му потръпна няколко пъти и замря.

Конете подушиха кръвта и започнаха да пръхтят и да цвилят, едва задържани по местата им от успокояващите гласове на колесничарите. Командващият офицер забърза насам. Главният екзекутор смъкна маската от лицето си и я захвърли на пясъка, а после закрачи нагоре-надолу с ръце на кръста, разочарован дълбоко от току-що станалото.

— Заръката на фараона беше съвсем ясна — заяви офицерът. — Премъдри Амеротке, нали видяхте: направи го пред очите ви?

— Но той се изплю в лицето ми — тихо каза Карнак. — Прободох го, преди да се замисля.

Амеротке кимна в знак на съгласие и добави:

— Осъденият прибави обида към вече стореното зло. Провокацията му беше безразсъдна. Карнак искаше просто да го помоли за прошка. На негово място и аз щях да направя същото — и доловил благодарността в очите на Карнак, добави: — Стореното — сторено!

Екзекуторите бутнаха тялото на Небамум в ямата и набързо го засипаха с пясък. Карнак им помогна да наредят отгоре камъни. Когато свършиха, нощта вече падаше. Амеротке каза една кратка молитва. После се върнаха при колесниците и препуснаха обратно през пустинята.

Хатусу плуваше гола в Езерото на чистотата и невинността в Дома на милион години. Седнал на мраморната пейка до басейна, Сененмут държеше бокал с бяло вино. Той не сваляше поглед от своята „богиня“, която извиваше и гънеше тялото си като златна риба в чистата вода.

— Е, царице моя, сега доволна ли си? — Хатусу се усмихна и заплува към него. Той положи на пода бокала с вино и ѝ помогна да излезе от водата, увивайки красивото ѝ тяло с бяла прозрачна роба.

Тя седна до него на мраморната пейка и отпи от бокала му.

— Питаш ме дали съм доволна. Да, и то много. Злосторниците са наказани.

— Усети ли в себе си жал за горката Нещрата?

Хатусу отпи жадно от виното и каза:

— Ако бях на нейното място, щях да постъпя по същия начин.

— Какво ще кажеш за генерал Карнак?

— Всяко зло за добро — тихо изрече Хатусу и стисна здраво бокала. — Залагам един златен дебел, любими мой, че когато Амеротке се върне от Червените земи, ще ме уведоми, че Небамум е бил убит още преди да го заровят жив.

— Как е възможно?

— Първо, Амеротке е по-жалостив, отколкото можеш да си представиш. Второ, Карнак е наясно, че със слугата му е свършено. И каквито и да са били престъпленията на Небамум, той няма да го остави да се мъчи много.

— Има и трета причина, нали?

Хатусу се изсмя:

— Изпратих тайно послание до любимия ми върховен съдия: Карнак да отнеме живота на Небамум, преди да го пуснат жив в гроба

— Хатусу се вгледа в стенописа срещу нея, представящ голямата и победа над царство Митани. — Ще трябва да наградя Амеротке.

— Какво ще стане с Карнак?

— Ще го принудя да целува краката ми, разбира се. Ще го накарам да оповести на цялата войска, че съм истински воин, макар и жена. Освен това ще искам да се закълне тържествено, че той и другарите му ще подкрепят всяка моя дума и действие.

— А накрая?

— Ще поискам всички да оставят в Червения параклис неприбраните още чаши на Скорпиона. А по-късно, навярно в сезона на разлива, Карнак ще ми ги поднесе заедно с подноса като жест на вечна преданост и подкрепа!

Издание:

Пол Дохърти. Убийците на Сет

Английска, първо издание

Редактор: Милена Грандева

Художник: Виктор Паунов

ИК „Труд“, 2002 г.

ISBN: 954-528-317-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.